

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley -
Chcete zustat nazivu.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Chcete...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Romány J. H. Chase v nakladatelství AMETYST (1. česká vydání):

Již vyšlo:

Jen pro hromadu peněz

Živý neodejdeš

Dvoji záměna

Co je lepší než peníze?

Tělo orchideje

Ve smrti je každý sám

Dobře pojištěná vražda

Lehce nabyt - lehce pozbyl

Jednoho krásného letního rána

Na koho to slovo padne

Jak natáhnout na skřípec

Všechno má svoji cenovku

Stopa vede do Sieny

Nakonec musíš zaplatit

Rovnou mezi oči

Smrtící úder

Chcete zůstat naživu?

V roce 2000 ještě vyjde:

Kdo se směje naposled

Celý svět mám v kapse

Kdo je Mallory?

Dříve vydané romány mimo edici: Za tohle tě dostanu Mrtví zůstanou němí Položte ji mezi liliemi

AMETYST, Koněvova 249, 130 00 Praha 3 tel. 02/6845206

JAMES HADLEY

CHASE

CHCETE ZŮSTAT NAŽIVU?

Kapitola první

Nespali víc než hodinu, když se Meg náhle probudila. Zvedla hlavu z batohu, který jí sloužil jako polštář, a nervózně se rozhlížela po prázdné, měsíčním svitem osvětlené místnosti. Pavučiny zde visely jako v girlandách a po stropě se pohyboval obrovský pavouk.

"To je strašidelné místo," řekla Chuckovi, když se sem vloupali. "Něco pro duchy."

Chuck ale neměl představivost. Vysmál se jí.

"Fajn... tak jim budeme dělat společnost. Je to lepší než komáři."

K tomu zanedbanému domu dorazili, když opustili silnici číslo čtyři, aby si našli místo k přespání. Peníze jim došly, když minuli Goulds, město známé svými citrony a bramborami. Chuck se pokoušel najít práci v jedné z balíren, ale odmítli ho. Dlouhé vlasy splývající na ramena, vousy a zápach, který ho neopouštěl již od zastávky v Jacksonvillu, kde se naposled umyl, to všechno z něho udělalo nevídaného hosta.

Ten opuštěný dům stál uprostřed džungle zakrnělých palem, jiných stromů a kvetoucích keřů. Byla to dvoupodlažní budova v jižanském koloniálním stylu s šesti hranatými sloupy sahajícími až ke střeše. Nepochybně patřil nějakému bohatci a ve své době dělal náležitý dojem.

Meg na budovu zvědavě zírala a uvažovala, kdo asi byl majitelem a proč to nikdo nechtěl koupit.

"Není to jedno?" odušil Chuck, když své myšlenky vyslovila nahlas; pak šel ke vchodu a prudce kopl do těžkého železného zámku. Dveře se otevřely. Jedno jejich křídlo vypadlo z pantů, s rachotem se zřítilo a zvedlo oblak prachu. Meg ustoupila dozadu.

"Tady já spát nebudu ... je to tu strašidelné."

"Hele, sklapi!" Chuck neměl chuť poslouchat její řeči. Byl hladový, unavený a znechucený. Chytil ji za paži a vtáhl ji

do tmy plné prachu. Rozhodli se, že budou spát v horním patře, protože dole byla okna zabeďněná. Měsíční svit, pronikající špinavými okenními tabulemi, jim zde stačil, aby viděli na rozbalování. Nahoru vedlo nádherné schodiště. Meg si představovala, jak někdo, asi jako Scarlet O'Harová, sestupuje po těch schodech v celé své kráse, sledovaná zástupem obdivovatelů, kteří na ni čekají v prostorné hale. O svou myšlenku se ale s Chuckem nepodělila. Věděla, že by od něho sklídila jen posměch. Chuck žil výhradně přítomností. I budoucnost pro něj byla jen nepopsaný kus papíru. Když se teď náhle probudila, naslouchala a srdce jí začalo vynechávat.

Zdálo se, že se v domě něco děje. Vítr vanoucí od Biscaynského zálivu tiše sténal kolem střešních žlabů. Trhající se tapety vydávaly jemné šustivé zvuky. V dřevěných trámech to praskalo a někde dole vítr otevřel dveře, jejichž rezavé panty zavržaly.

Meg chvíli poslouchala a pak se nevrle znovu položila k spánku. Podívala se na Chucka, který zde ležel na zádech s polootevřenými listy a pramen jeho dlouhých, špinavých vlasů mu ležel na tváři. I na místě, kde teď ležela, cítila jeho zápach, ale to jí nevadilo. Pravděpodobně páchla i ona. Oba se toho zbaví, až dojdou k moři a budou se moci vykoupat.

Podívala se ke stropu, natáhla své dlouhé nohy a položila dlaně na svá plná prsa, přikrytá tenkým, špinavým svetříkem.

Ted' už si zvykla na drsný způsob života. Mělo to řadu výhod: byla aspoň svobodná, mohla jít, kam si přála, a žít, jak se jí líbilo, a to pro ni bylo důležité.

Vzpomněla si na svého otce, který dělal za pár supů pojišťovacího agenta, a na svou nudnou matku. Táhla to s nimi až do svých sedmnácti let, i když už ve čtrnácti si umínila, že až si bude jistá, že chce odejít, tak prostě odejde. Ten ubíjející středostavovský život, to nebylo nic pro ni. K útěku se ale odhodlala teprve poté, kdy poznala Chucka.

Chuck byl o čtyři roky starší než ona. Tehdy šla sama do kina -bylo to něco, co dělala zřídka, protože měla vždycky hodně přátel. Toho večera si ale přála být sama. Rodičům řekla, že má schůzku se Shirley a že spolu půjdou do kina v centru města. Vždycky musela rodičům říkat, s kým se schází, a vždycky jim lhala, protože věděla, že jsou příliš hloupí, než aby si to ověřovali. Lhala dokonce i tehdy, když šla se Shirley a namluvila jim, že jde s Ednou. Lhát rodičům ji bavilo. Nebyla si jistá, že vůbec vnímali, co jim řekla. Napadlo ji, že i kdyby jim sdělila, že dnes si vyjde s Frankem Sinatrou, určitě by dál koukali na televizi a neřekl! nic jiného než to obvyklé "bav se dobře, miláčku, a brzy se vrať domů".

Ten film tehdy byl nudný a ona odešla v polovině promítání. Jen co vyšla do horkého nočního ovzduší a zjistila, že je teprve devět hodin, litovala, že z kina odešla. Ted' jí nezbyvá nic jiného, než se vrátit domů, a představa, že bude s rodiči trčet u televize, ji drtila.

"Nehledáte náhodou společnost?"

Ze stínu se vynořil Chuck a stanul před ní. Se zájmem si ho prohlížela. Meg už zkusila všechno, co může nezletilá dívka dělat s muži, až na to, že se zatím nevzdala panenství. Líbily se jí milostné zápasy v autě, když pevně svírala nohy a souhlasila se vším, kromě toho jediného. Matka ji tak často varovala, aby si nic nezačínala s neznámými muži, až se ta výstraha proměnila ve výzvu.

Chuck měl určitý šarm. Byl menší postavy, robustní a vypadal jako silák. Jeho dlouhé nazrzlé vlasy a vousy se jí zalíbily. Jeho bezstarostně ošklivá tvář byla vlastně přitažlivá. Měl v sobě mužnost, která ji vzrušovala.

Připomněla si, jak tehdy šli spolu na pláž a koupali se nazí. Chuck působil ve své nahotě tak přirozeným dojmem, že tím zbavil Meg jakéhokoli studu.

Když došli k moři, navrhl: "Pojď si zaplavat." Shodil ze sebe šaty dřív, než si Meg uvědomila, co se vlastně děje, a nahý vběhl do moře. Po chvilce váhání následovala jeho příkladu a později se poddala jeho náruživosti.

Její první sexuální zkušenost byla výbušná. I když Chuck měl četné nedostatky, s ženskou si věděl rady.

"Meg, ty se mi líbíš," řekl, když pak leželi vedle sebe, vyčerpaní a uvolnění. "Máš nějaký prachy?"

Postupně zjistila, že peníze a sex jsou jediné dvě věci, které Chucka zajímají. Měla ušetřených tři sta dolarů z dárků, které po léta dostávala od bohatých příbuzných a nechávala si je pro případ "nepohody", jak tomu říkala její matka. Ted' sice nenastala žádná nepohoda, ale proč by si s tím měla dělat starosti?

Chuck jí řekl, že hodlá odejít na Floridu. Potřebuje slunce. Ne, on nepracuje. Když mu dojdou peníze, tak si něco sežene - jakoukoli práci - a když si trochu našetří, zase vypadne. Považuje to za dobrý způsob života a Meg si to také myslela. S třemi sty dolary můžou žít do nekonečna, řekl Chuck. Co kdyby odešla s ním?

To byl okamžik, na jaký Meg čekala. Našla si vzrušujícího muže, který uvažuje stejně jako ona. Byl silný, drsný, bezstarostný a uměl skvěle milovat. Vůbec nezaváhala.

Dohodli se, že se sejdou příštího dne na stanici autobusové společnosti Greyhound a společně odjedou na Floridu.

Nazítří, když její matka odešla nakupovat, Meg si sbalila svou kempinkovou výstroj, napsala vzkaz, že už se nevrátí, sebrala padesát dolarů, které měl otec schované také pro případ nepohody, a navždy odešla z domova.

Jejich tři sta dolarů a otcových padesát jim navzdory Chuckovu odhadu nevydrželo do nekonečna. K mnoha Chuckovým slabostem patřila také maniakální potřeba hrát hazardně. Meg seděla s tlukoucím srdcem, když Chuck vášnivě vrhal kostky s dvěma mládenci, na které narazili cestou do Jacksonvillu. Když Chuckovi zbylo už jen jejich posledních padesát dolarů, Meg řekla chvějícím se hlasem, že už je čas přestat hrát.

Ti dva se podívali na Chucka. Starší z nich se zeptal: "To si necháš líbit takovýhle kecý od ženský?"

Chuck zvedl svou širokou dlaň s krátkými prsty a udeřil ji tak prudce, že padla na nerovný terén s otřesem, který jí vyrazil dech. Než se vzpamatovala, Chuck stačil přijít o všechny zbývající peníze a oba mladíci zmizeli do tmavé noci.

"K čemu jsou vlastně peníze?" okřikl ji Chuck, když na něj zoufale ječela. "Sklapni! Budeme mít další... peníze se vždycky seženou!"

Našli si práci při sklizni pomerančů a dělali tam v horku celý týden, než sehnali třicet dolarů. Pak odešli a opět zamířili k Miami.

Když zaplatili jízdné a koupili si nějaké jídlo, znovu byli bez peněz. Už neměli nic a Meg byla hladová. Nejedli už

dvanáct hodin -jejich posledním jídlem byl přemaštěný hamburger. Stejně ale ničeho nelitovala. Tenhle způsob života - ve špíně, o hladu, bez domova - byl o hodně lepší než to ponuré vězení, v němž vládli její rodiče.

Zítra se určitě něco najde, pomyslela si. K Chuckovi chovala důvěru. Znovu se uložila ke spánku, ale náhle zase zbystřila pozornost.

Dole v hale někdo chodil!

Zřetelně zaslechla, jak nějaká bota dolehla na podlahu, a srdce se jí rozbušilo jako o závod. Tiše se přesunula k Chuckovi, chytila ho za paži a jemně s ní potřásla.

"Chucku!"

Zasténal, odhodil její ruku a chtěl se obrátit, ale ona mu znovu potřásla paží.

"Chucku!"

"No tak, proboha!" Probudil se a napůl se posadil. Zápach jeho špinavého těla ji dokonce i v takovéhle situaci přiměl k tomu, že svařila nos. "Co se děje?"

"Dole někdo chodí."

Když ho chytila za paži, zjistila, že se jeho ocelové svaly svírají, a hned se cítila bezpečněji. Jeho fyzická síla na ni dělala mohutný dojem.

"Poslouchej!" zašeptala.

Seťrásl její ruku a postavil se. Opatrně vykročil, došel ke dveřím a neslyšně je otevřel. Jak tam stál shrbeně, ale odhodlaně, pocítila, že se teď bojí mnohem méně. Dlouhou chvíli poslouchal, pak zavřel dveře a vrátil se k ní.

"Jo... máš pravdu. Tam dole někdo je... Může to být policajt."

Vývalila na něj oči.

"Policajt?"

"My tady porušujeme zákon. Kdyby nějaký zvědavý policajt..." Kousal se do dolního rtu. "Mohl by nás sbalit pro potulku."

"My přece nikomu neškodíme... Pro potulku?"

Chuck už neposlouchal. Ze zadní kapsy kalhot vytáhl nějaký předmět a strčil ho Meg do ruky.

"Vezmi si to do kapsy. Jestli je to policajt, nesmí to u mne najít."

"Co to je?"

"Nůž, ty huso!" Šel ke dveřím a opatrně je otevřel. Meg ho sledovala, jak vyšel a zastavil se nad schodištěm. Podívala se na kostěnou střenku nože, uprostřed uviděla kovový knoflík a prstem se ho dotkla. Ulekla se, když najednou vyskočil kus lesklé oceli dlouhý téměř deset centimetrů. Nevěděla, jak zase dostat čepel do střenky, šla proto ke stěně a ukryla nůž pod hromadu zplsnivělých tapet. Pak vyšla za Chuckem. Mávl na ni, aby nedělala hluk. Chvilí tak nehybně stáli a poslouchali. Jediné, co teď Meg slyšela, bylo rychlé bušení jejího srdce.

"Jdu dolů," zašeptal Chuck.

Chytila ho za paži.

"Ne!"

Zdálo se, že ho nemusí nijak zvlášť přesvědčovat. Měla dojem, že se bojí stejně jako ona sama, a znamenalo to pro ni menší zklamání. Ještě chvíli tam stáli a poslouchali a pak slyšeli, jak někdo chodí po místnosti vlevo od haly. Do haly pak vešla nějaká temná postava. Uviděli žhavý bod zapálené cigarety a Chuck si oddechl. Teď si byl jistý, že ať je ten vetřelec kdokoli, určitě to není policajt. Policajti ve službě nekouří.

"Kdo to je?" zeptal se Chuck a Meg si všimla, že jeho hlas je chraptivý a drsný.

Chvilí se nedělo nic. Viděli, že tmavá postava teď stojí nehybně, pak je zasáhl silný svit kapesní svítilny, takže ustoupili dozadu. Proud světla na nich setrval krátce, pak zhasl a teď neviděli vůbec nic.

"Dej mi ten nůž," sykl Chuck.

Meg zaběhla do pokoje, došla k hromadě tapet a našla nůž.

"Viděl jsem, že dveře byly otevřené," řekl muž v přízemí, zatímco Meg se vrátila k Chuckovi, "a tak jsem šel dovnitř." Chuckovy horké, zpoceně prsty se sevřely kolem střenky nože.

"Tak zase odejděte," křikl. "My jsme si to tu obsadili první. Odpřejte!"

"Je to tu dost velký pro nás všechny, nebo snad ne? Mám jídlo. A nerad jím sám."

Meg slyšela, jak jí kručí v břiše. Při představě jídla se jí v ústech sbíhaly sliny. Chňapla Chucka za paži. Došlo mu to. I on měl pořádný hlad.

"Myslel jsem, že jste policajt," řekl. "Pojďte nahoru."

Sledovali, jak ten muž dole zašel do místnosti vedle haly a vrátil se s batohem. Vydal se po schodech nahoru a svítil si na cestu.

Chuck na něj čekal, stále držel v ruce nůž a postrčil Meg zpět do pokoje, z něhož předtím vyšli. Zůstala stát ve dveřích s nepříjemným pocitem kolem srdce a muž zatím došel až nahoru.

Chuck si ho prohlížel. Zatím viděl jen vysokou siluetu: muž byl o hlavu větší než on sám, byl ale hubenější a měl užší ramena. Žádný silák, řekl si Chuck a trochu se mu ulevilo.

"Nejdřív se na vás podíváme," prohlásil Chuck panovačným hlasem. "Půjčte mi baterku."

Muž mu podal svítilnu. Chuck ji vzal a posvítil mu do obličeje.

Meg se dívala a skoro ztuhla. Byl to Indián z kmene Seminolů. Těch Indiánů viděla řadu na cestě z Jacksonvillu a poznala ty husté modročerné vlasy, tmavou kůži, vyseklé lícní kosti a zúžené černé oči. Mohlo mu být tak třiačtyřicet nebo čtyřiačtyřicet let a byl hezký, ale jeho jakoby ze dřeva řezaná, nehybná tvář a jeho klid u ní vyvolávaly stíněný pocit. Měl na sobě žlutou košili s bílým květinovým vzorkem, tmavomodré texasky a na hnědých nohou sandály utkané z provazů.

Stál klidně a umožnil jim, aby si ho prohlédli. Meg se zdálo, že jeho oči osvětlené baterkou vypadají, jako by hořely.

"Co jste zač?" chtěl vědět Chuck a sklonil proud světla k podlaze.

"Jmenuju se Poke Toholo," odpověděl muž. "A vy?"

"Já jsem Chuck Rogers... a tohle je moje holka Meg."

"Pojďte se najíst."

Chuck posvítíl na cestu a šel jako první do pokoje. Meg tam přišla již dříve a teď seděla u svého batohu a v žaludku jí kručelo hlady.

Poke hodil svůj batoh na zem, klekl si, otevřel ho, vytáhl dvě svíčky, zapálil je a připevnil k podlaze. Natáhl ruku, vzal od Chucka baterku, uklidil ji do batohu a z plastického sáčku vytáhl grilované kuře a nakrájenou šunku.

"Hele! Kde jste to sebral?" zeptal se Chuck a údivem vytřeštil oči. Už si nepamatoval, kdy naposled jedl kuře.

Poke se na něj podíval.

"Nedělejte si starosti." Nožem s kostěnou střenkou obratně rozdělil kuře na tři stejné porce.

Jedli mlčky, divoce a dosyta. Meg si všimla, že se Indián díval na Chucka a pak uhnul očima. Na ni se nepodíval ani jednou.

Když dojedli, Chuck se pohodlně opřel o lokty.

"Člověče! To byla bašta! Kam máte naměřeno?"

Poke vylovil krabičku cigaret.

"Do Paradise City. A vy?"

"Nejspíš do Miami."

Zapálili si cigarety od hořící svíčky.

"Čeká tam na vás nějaká práce?" zeptal se Poke. Seděl se zkříženýma nohama a ruce měl položené na kolenou.

"Něco si tam najdu."

"Vážně si to myslíte?" Poke upřeně hleděl na Chucka. "Policajti tam nemilujou šupáky."

Chuck se namíchl.

"Tak vy mi říkáte šupák?"

"Co jinýho asi jste? Vždyť jste samá špína a smrdíte."

Meg se vylekala. Byla si jistá, že Chuck se na Indiána vrhne s nožem, a skoro ji ohromilo, když Chuck zůstal sedět.

"Radši jsem šupák, než bych byl zkrocený divoch," řekl. "A vy si myslíte, že seženete práci?"

"Já žádnou práci nepotřebuju."

Chuck zvědavostí zadržel dech.

"Takže máte prachy?"

Poke přikývl.

"Kolik? Deset babek? Vsadím se, že ani to ne."

"Zítra si kupuju auto."

Chuck sykavě hvízdal mezi zuby.

"Auto? Jaký auto?"

Poke pokrčil rameny.

"Něco levnějšího... ojetý. Já potřebuju auto."

"Propánajána!" Chuck na Indiána dlouhou chvíli zíral. "Hele! Proč se my tři nedáme dohromady? Dejme tomu, že se s váma vypravíme do Paradise City... co tomu říkáte?"

Meg poslouchala a obdivovala Chuckovy nervy. Vedl si samozřejmě správně. Kdo se neptá, nic se nedoví.

"Proč bysme se měli dát dohromady?" zeptal se Poke Chucka po chvíli.

"Co vy byste mohl ztratit? Cestovat sám není žádná legrace. Budeme vám dělat společnost."

Poke vstal, zanesl si batoh na druhý konec místnosti, daleko od těch dvou, a sedl si.

"Jste hluchej?" zeptal se Chuck. "Co byste tím mohl ztratit?"

"Budu o tom uvažovat. Teď jdu spát. Sfoukněte svíčky... ty stojěj peníze," a Poke se natáhl na podlahu.

Chuck a Meg se na sebe podívali, když viděli, že se Indián obrátil na bok zády k nim a složil hlavu na batoh.

Meg se natáhla a sfoukla svíčky. Kolem nich se rozhostila tma. Trvalo několik minut, než si jejich oči zvykly na měsíční svit. Teď už se zdálo, že Poke spí. Dýchal pomalu a pravidelně.

Meg cítila, že zahнала hlad, byla unavená a brzy usnula. Chuck ale nespál. Tiše ležel a horečně přemýšlel.

Co když ten Indián blůfoval? ptal se sám sebe. Nebo snad má skutečně v úmyslu koupit si auto? Jestli to míní vážně, tak musí mít peníze někde u sebe nebo v batohu.

Chuck cítil, že se potí. Ten musí mít nejmíň dvě stě dolarů! Mizerný rudokožec a má dvě stě dolarů!

Jeho masivní krátké prsty se sevřely kolem střenky nože. Bylo by to jednoduché. Stačilo by, aby se připlížil přes tu místnost a jedno máchnutí nožem by to vyřídilo.

Vražda - to by pro Chucka nebylo nic nového. Problém je vždycky jen s tou první a on měl za sebou už dvě. A tohle by byla jen jedna navíc.

Pak si připomněl Meg a ušklíbl se. Neměl ji vůbec brát s sebou. Byl si jistý, že by jen tak nespokkla zabití toho Indiána. Sevřel prsty kolem nože ještě pevněji. Dvě stě dolarů! No, jestli se bude stavět na zadní, tak s ní bude muset naložit stejně. Až ta dvě těla někdo objeví - pokud vůbec - tak on už bude míle daleko.

Zápěstím si otřel zpotené čelo.

Ano, provede to! Ale teď ještě ne. Indián zatím spal lehce. O něco později, až upadne do hlubokého spánku ... to bude ten správný čas.

"Chucku?"

Zvuk Indiánova hlasu způsobil, že Chuck ztuhl.

"Já mám lehký spaní a mám tu pistoli." Chvilí bylo ticho a pak Poke dodal: "Zítří si promluvíme."

Pistole!

Chuckovy prsty na střence nože se uvolnily. Vypadalo to, jako by ten mizera četl jeho myšlenky.

"Hele, sklapni," stačil zavrčít. "Snažím se usnout."

"Promluvíme si zítří."

Chuck nakonec usnul.

K snídani Poke vybalil další šunku, nějaký okoralý chléb a láhev coly.

Při jídle nemluvil, ale Meg si znovu uvědomila, že Poke pozoruje Chucka a černé oči se mu lesknou, jako by se pokoušel Chucka co nejspolehlivěji odhadnout.

Když dojedli, Chuck se náhle ozval: "Svezete nás, až si koupíte to auto?"

Poke šel ke svému batohu, vytáhl bateriový holicí strojek a kapesní zrcátko. Opřel zrcátko o okenní rám a začal se holit.

Chuckovi se sevřely pěsti a tváře mu zbrunátněly.

"Neslyšel jste, co jsem říkal?" vyjel dotčeně.

Poke se na něj podíval a nepřestával se holit. Když skončil, promluvil: "Ještě o tom uvažuji." Vyčistil si strojek a uklidil ho, pak vytáhl ručník a kus mýdla. "Hned za silnicí je říční průplav. Nepůjdete taky?"

Chuck cítil, že mu vynechalo srdce. Tohle byla ta příležitost! Meg u toho nebude! Může Indiána zabít, vrátit se a říci jí, že se utopil. Možná tomu neuvěří, ale aspoň nebude nepohodlným svědkem.

"To jo."

Vyšel z místnosti společně s Pokem. U schodiště se zarazil a řekl: "Sakra! Zapomněl jsem ručník."

Poke se na něho podíval a hnědou tvář měl jako vyřezanou ze dřeva.

"Řekněte jí, ať si nedělá starosti. Ty peníze mám u sebe." Poke přešel halu a vyšel do slunečního světla.

Chuck se vrátil do pokoje a tvář měl zarudlou vzteky. Ve svém batohu našel ušmudlaný ručník.

Meg se zeptala: "Myslíš, že nás vezme s sebou?"

"Jak to ksakru mám vědět?" odsekl Chuck a vyšel z místnosti.

Dohonil Pokeho, který si hustým porostemrazil cestu k průplavu.

Chuck uvažoval: oddělám ho, až se svléknu. Nechci na sobě mít žádnou krev. Nejdřív ho vezmu kolenem do rozkroku, pak nožem.

Došli k průplavu. Hladina se leskla ve sluneční záři. Za protějším břehem Chuck zpozoroval silnici číslo dvacet sedm, která vede do Miami. Tak brzy ráno tam nebyl skoro žádný provoz.

Stáhl si špinavou košili a uvolnil si svaly. Poke popošel o kus dál od něho. Svlékl si šaty a vydal se k břehu průplavu.

Chuck se na něj podíval a viděl, že má kolem hubeného pasu plastový opasek s taškou na peníze. Taška vypadala naditá a Chuckovi se zúžily oči; když si však prohlédl Pokeho postavu, náhle pocítil obavy. Takovouhle tělesnou konstrukci ještě nikdy neviděl. Při každém pohybu se Indiánovi vlnily mohutné svaly. Vypadalo to, jako by jeho tělo bylo vymodelováno z pružné oceli, a Chuck náhle ztratil důvěru ve vlastní sílu. Oddělat toho Indiána asi nebude nic snadného. Ruka mu sjela k zadní kapse kalhot a jeho prsty se sevřely kolem střenky nože.

Sledoval Pokeho, jak skočil do průplavu a jak začal mocnými tempy plavat k protějšimu břehu. Chuck se otočil zády k průplavu, vytáhl z kapsy silnou elasticou pásku a navlékl si ji na zápěstí. Pak si na vnitřní stranu zápěstí umístil pod pásku svůj nůž. Svlékl si kalhoty, setřásl boty a skočil do vody. Byl nevalný plavec a ve vodě se necítil jako ve svém živlu. Viděl, že Poke si lehl na záda a nechal se volně unášet. Zamířil po hladině k Indiánovi. Jedno prudké bodnutí to zvládne, ale bude muset ten pás odepnout dřív, než tělo klesne ke dnu.

Teď už byl několik metrů od Pokeho. Pokoušel se šlapat vodu.

"Dobrý, co?" zavolal chraptivým hlasem.

Poke přikývl.

Chuck se několika tempy přiblížil. Vzdálenost mezi oběma muži se zmenšila, ale Poke najednou zmizel z dohledu. Na místě, kde byl ještě před okamžikem, teď jen vířila voda.

Chuck se proklínal, čekal a očima pátral po hladině. Náhle ucítil, jak mu nějaké ocelové prsty sevřely kotníky a táhnou ho dolů. Voda mu vnikala do úst a do nosu. Zuřivě kolem sebe kopal a mlátil rukama; pak ucítil, že sevření povolilo a prsty pustily jeho kotníky. Vyplaval na hladinu, kuckal a lapal po vzduchu. Když se zbavil vody v očích, viděl Pokeho, jak plave od něho pryč. Zjistil, že nůž, který měl připevněný k zápěstí, zmizel.

Chuck se vydal zpět ke břehu; jeho zklamání a vztek byly silnější než opatrnost. Poke ho snadno předstihl. Když Chuck vylézal z vody, Poke byl už na břehu.

V návalu zuřivosti se Chuck vrhl na Indiána jako útočící býk, se skloněnou hlavou, silné prsty měl sevřené a bezhlavě jimi tápal. Poke uskočil stranou a když se Chuck řítí kolem něho, podrazil mu nohy a s zuchnutím ho povalil na zem.

Poke byl v mžiku nad ním. Kolenem mu vrazil do hrudníku a Chuck uviděl v Indiánově ruce svůj vlastní nůž. Lesklá a jako břitva ostrá čepel se dotkla Chuckova hrdla.

Chuck se schoulil. Díval se do lesklých černých očí a s hrůzou si pomyslel, že přišla jeho poslední chvilka.

Poke se na něj díval a hrot nože probodával Chuckovu kůži.

"Tys mě chtěl zabít?" zeptal se klidně. "Nelži! Řekni mi pravdu!"

"Chtěl jsem ty prachy," zachrčel Chuck.

"Potřebuješ prachy tak moc, že bys pro ně i zabil?"

Chvilí se na sebe dívali, pak Poke vstal a ustoupil stranou. Chuck se s námahou zvedl. Trásl se a po tváři mu stékal pot.

"Ty bys chtěl moje peníze?" otázal se Poke. "Budou tvoje, jestli mi je dokážeš sebrat." Rukou si poplácal plastový opasek. "Dvě stě dvacet dolarů." Pohlédl na nůž, pak ho vzal za čepel a střenku nabídl Chuckovi. "Vem si ho." Chuck jako zdivočelý chňapl po noži. Poke ho sledoval.

"Seber mi ty peníze, jestli to dokážeš."

Chuck se na Indiána podíval. Blyškající oči a klid připomínající hada, který se chystá uštknout, ho vylekaly. Neměl na to nervy. Nůž mu vyklouzl z prstů a padl do trávy.

"Takže jsi úplně nezpitoměl," podotkl Poke. "Teď jdi a umyj se. Smrdíš."

Chuck si vystrašeně vzal kus mýdla, který mu teď Poke podával, a sešel po břehu do vody. Když se umyl a utřel, Poke byl již oblečený, seděl na břehu a kouřil cigaretu. Sledoval, jak si Chuck obléká své špinavé šaty, a pak mu pokynul.

Chuck k němu šel jako hypnotizovaný králík a sedl si vedle něho.

"Hledal jsem někoho, jako seš ty," řekl Poke. "Chlapa bez svědomí. Tys mě chtěl zabít pro dvě stě dvacet dolarů... Kolik lidí bys byl ochoten zabít pro dva tisíce dolarů?"

Chuck si olízl rty. Ten Indián to neměl v hlavě v pořádku. Chuck si připomněl okamžik, kdy mu nůž mohl rozříznout hrdlo, a otřásl se.

"Ty žiješ jako zanedbaný prase," pokračoval Poke. "Seš samá špína, máš hlad a smrdíš. Podívej se na mne! Když něco chceš, tak si to vezmu. Holím se, protože jsem ukradl holicí strojek. To kuře a šunku jsem ukradl v samoobsluze. I ty prachy jsem ukradl." Poklepal si na břicho. "Dvě stě dvacet dolarů! Víš, jak jsem ukradl všechny ty prachy? Jednoduše. Jeden chlápek mě svezl stopem a já jsem ho pak držel v šachu. Mám u sebe pistoli. Když mají lidi strach, tak platěj. Stačilo, když jsem mu ukázal pistoli, a hned mi dal všechny prachy. Je to prostý. Strach je klíč, který otevírá portmonky a kabelky boháčů." Pootočil se a upřeně se díval na Chucka. "Mám recept na strach."

Chuck tomu nerozuměl. Věděl jen to, že chce být co nejdál od toho Indiána. Byl si jistý, že ten chlap je cvok.

Poke si vytáhl balíček cigaret z kapsy košile a nabídl mu. Po menším zaváhání si Chuck jednu vzal a zapálil si.

"Řekni mi něco o sobě," vyzval ho Poke. "Ale žádný lhaní. Myslím, že bych tě mohl potřebovat. Povídej mi o sobě."

"Potřebovat mě? Co tím chceš říct?"

Chuck měl nejasný pocit, že ten Indián neblufuje. Dva tisíce dolarů!

"Co tedy mám dělat?"

"Řekni mi něco o sobě."

Chuck si uvědomil, že nemá co ztratit, a promluvil.

Přiznal se, že je pologramotný. Umí sice číst, ale s psaním má potíže. Jeho máma byla prostitutka. Otce nikdy nepoznal. V osmi letech byl vůdcem party kluků, která vykrádala obchody. Později dělal mámě pasáka. Neustále ho honila policie a v osmnácti zabil policajta. Toho policajta nenávidělo celé okolí a Chuck ho nakonec přepadl a umlátil ho železnou tyčí. Ve dvaceti se musel utkat s jedním mladíkem, který si představoval, že by mohl přebrat Chuckovu bandu. Došlo ke rvačce na nože a Chuck vyhrál. Tělo jeho protivníka tehdy hodili do míchačky betonu a jeho kosti a svaly pak skončily v základech nového činžovního domu ve čtvrti brlohů. Jeho matka zemřela násilnou smrtí. Chuck ji našel s podříznutým hrdlem. Zanechala mu sto dolarů, on pak opustil rodnou čtvrt' a stal se tulákem. Toulá se už celý rok a živí se, jak se dá. Někdy to nestojí za nic, ale on na všechno kašle.

Odcvrkl zbytek cigarety do průplavu.

"Tak máš můj portrét. A cos to vykládal o dvou tisících dolarů?"

"Tak tys zabil dva chlapy." Poke ho upřeně pozoroval. "Jestli do toho půjdeš se mnou, tak bude další zabíjení. Vadí ti to?"

"Nechci zbytečně nastavovat krk," řekl Chuck po delší chvíli. "Jak je to s těma prachama?"

"To bude tvůj podíl."

Chuck se zhluboka nadechl.

"A co to je za kšeft?"

"Je to něco, co plánuju už řadu měsíců: nápad, kterej zabere, ale nezvládnou to sám. Teď mi řekni něco o ty holce, kterou taháš s sebou. Ji bych taky mohl potřebovat."

"Meg?" Chuck pokrčil rameny. "Utekla z domova. V posteli je dobrá. Jinak o ní nic nevím."

"Mohl bych ji potřebovat."

Chuckovy drobné oči se zúžily a chvíli přemýšlel. Pak znechuceně zavrtěl hlavou.

"Při zabíjení se s ní nedá počítat."

"Já ale potřebuju nějakou holku. Patří to k tomu plánu. Myslíš, že bys ji pro ten nápad získal?"

"Jak to u všech čertů mám vědět? Vůbec nevím, o čem to tu mluvíš. O co vlastně jde?"

Poke se na něj upřeně podíval. Ty blyškající se černé oči Chucka stále znervózňovaly.

"Víš určitě, že to chceš vědět?"

"Co tím chceš říct? Samozřejmě to chci vědět!"

"Před chvílí jsi řekl, že nechceš nastavovat krk."

"Pro dva tisíce dolarů ale krk nastavím. Co to teda je?"

Poke ho stále upřeně pozoroval.

"Jestli ti to řeknu a ty si to rozmyslíš a nepůjdeš do toho se mnou, tak odtud neodejdeš živej. Plánuju to už delší dobu. Když ti to vykloupím, tak už to nebude moje tajemství, rozumíš? Takže buď v tom pojedeš, nebo seš mrtvola."

Chuck si uvědomil, že Indián má v ruce pistoli s krátkou hlavní. Objevila se tam jako nějakým kouzelnickým trikem. Ustoupil o několik kroků. Střelné zbraně mu naháněly strach.

"Rozmysli si to." Poke se teď díval na pistoli. "Jestli chceš zůstat mimo, tak se seber a jdi a já si najdu někoho jinýho. Jestli do toho půjdeš, pak už nemůžeš změnit názor."

"A co z toho budu mít?" zeptal se Chuck, aby získal čas.

"Jak jsem řekl... dva tisíce dolarů."

"A co to zabíjení... bude to bezpečný?"

"Budou to tři případy... a budou bezpečný. Všechno mám naplánovaný. Já taky nechci riskovat krk, i když můj podíl bude větší než tvůj."

Dva tisíce dolarů! Chuck uvažoval, co všechno by za ty peníze mohl mít.

"Pojeďu v tom s tebou... Tak spust' a vylož mi to," řekl.

Poke si zastrčil pistoli do zadní kapsy kalhot.

"A co ta holka?"

"Nech to na mně. Já už ji přemluvím."

"Strach je klíč, který otvírá portmonky a kabelky," prohlásil Poke. "Já jsem objevil recept na strach."

Když se díval na tu hnědou tvář bez jakéhokoli výrazu, na ty lesklé černé oči a na Indiánův nepřírozený klid, Chuck náhle pocítil nutkání zarazit ho a nedozvědět se už nic. Pak si ale opět připomněl ty peníze.

Po čele mu stékala stružka potu, sjela až na špičku nosu a skápla mu na bradu.

Naslouchal Indiánovu výkladu a postupně si uvědomil, že Indián chystá poměrně snadnou práci.

"Potřebujeme pušku odstřelovačku," řekl Poke na závěr. "V Paradise City je obchod se zbraněmi. To půjde lehce. Až budeme mít pušku, spustíme náš podnik."

"Ty to tam znáš?" zeptal se Chuck.

Na Pokeho rtech se mihl podivný, hořký úsměv.

"Jo. Nějaký čas jsem tam žil. Jo, znám to tam."

V Chuckovi se probudila zvědavost. Tomu Indiánovi řekl všechno o sobě. Cítil, že má právo také se něco dozvědět.

"Tys tam pracoval?"

Poke se zvedl.

"Teď si jdu koupit auto." Podíval se na Chucka. "Pojedeš v tom se mnou?"

Chuck přikývl.

"Pojeďu."

"Promluv si s tou holkou. Když o ní nebudeme mít jistotu, tak ji tu necháme. Najdeme si jinou."

"Fajn."

Chuck se díval, jak Poke kráčí směrem k silnici, pak zvedl svůj ručník a s nepříjemným pocitem se vrátil do opuštěného domu.

Když se Meg vykoukala v průplavu a sušila si vlasy, přišel si k ní přisednout Chuck.

Už před půlhodinou na něho netrpělivě čekala a hned se ptala, jestli je Poke vezme s sebou v tom autě.

"Umyj se," odbyl ji Chuck. "Pak si promluvíme."

Ted', když se posadil vedle ní, zopakovala svou otázku.

"Pojedeme s ním?"

"Já jo," odtušil Chuck a ani se na ni nepodíval.

Meg upustila ručník. Pocítila záchvěv strachu, až ji to zmrazilo.

"Ty jo? A co bude se mnou?"

Chuck vytrhl hrst trávy a rozhodil ji do vzduchu.

"Odtědka na tom možná budeš líp, když zůstaneš sama."

"Co tím chceš říct?" Meg se zvedla na kolena. "Snad mi nechceš vzít roha?"

Když viděl tu paniku v jejích očích, jen stěží potlačil ušklíbnutí. Lehl si na záda, ruce si složil pod hlavu a koukal na modrou oblohu.

"Hele, kočko, já už mám po krk takovýhodu života. Chci mít prachy." Z kapsy košile vylovil pomačkaný balíček cigaret. "Dáš si taky?"

"Chucku! Snad mě nechceš nechat?"

Zapálil si cigaretu a dal si na čas.

"Mlč a poslouchej. Chtít přijít k pořádným prachům, to člověk musí něco riskovat," řekl po chvíli, když si klekla vedle něho a s obavami ho sledovala. "Já nechci, aby ses do toho zapletla, takže možná bude lepší, když se rozejdeme."

Meg zavřela oči.

"Znamená to, že už mě nechceš... že už mě máš dost?"

"To jsem přece neřekl, jasný?" Chuck vdechl tabákový dým a vypouštěl ho nosem. "To mě nemůžeš chvíli poslouchat? Já na tebe myslím. Mám tě rád, tak proč by ses měla zaplést do něčeho ne-bezpečného? Já tě nechci ztratit, ale dobře vím, že ty bys na něco takového neměla nervy, a tak se radši rozejdeme."

"Něco takového? Co to vlastně má být?" zaječela Meg.

"Poke připravuje chytřejší kšeftík. Potřebuje mě k tomu a taky potřebuje nějakou holku." Chuck pocítil sebeuspokojení nad tím, jak to zvládá. "Může to být pěkně horký. Může tě to dostat na dvacet let do lochu."

Meg pocítila chlad. Tak oni plánují nějaký zločin! S Chuckem to táhla už dva měsíce a i když často mluvil o kradení, zatím nic takového neprovedl. Napadlo ji sice, že kdyby ho v tom povzbudila, tak by to udělal, ale ona ho vždycky uprosila, aby se do toho nepouštěl, i když oba často hladověli. Uvědomila si, že ten Indián má na Chucka vliv. Něco mu namluvil a dostal ho až za hranici zločinu.

"Chucku!" Chytila ho za ruku. "Pojďme pryč! Zmizme odtud, než on se vrátí. On to nemá v hlavě v pořádku. Vím to určitě. Někde si spolu najdeme práci. Zatím nám to spolu šlo dobře. Budu pro tebe pracovat... budu ..."

"Sklapni!" okřikl ji Chuck. "Já s ním půjdu a ty na mne nechod' s tím fňukáním! Ty si běž a najdi si práci... když se ti to

tak líbí. To chceš celej život trčet někde v horku na slunci a trhat ty pitomý pomeranče - jestli to fakt chceš, tak s chutí do toho!"

Meg si uvědomila, že pokusy přemluvit ho by byly beznadějně. Zoufale si povzdechla. Dělat nádeníka na pomerančové plantáži? Co jiného by jí zbývalo, snad kromě návratu domů? Připomněla si své rodiče, tři jídla denně, rutinu, vstávání, práci v otcově kanceláři, psaní na stroji, časné do postele, časné vstávat, znovu do kanceláře.

"To ty bys taky dostal dvacet let?" zeptala se.

Chuck zamáčkl cigaretu.

"To víš, že jo, kdyby to náhodou nevyšlo, ale ono to vyjde. Mně je to stejně fuk. Já chci rychle přijít k penězům a teď mám takovou možnost. Poke říká, že by ti za tu práci zaplatil pět set dolarů. On si myslí, že bys na to stačila, i když já jsem mu řekl, že si to nemyslím. Řekl jsem mu, že to není tvůj styl." Podrbal se na bradě. "Řekl jsem mu, že na to prostě nemáš."

Peníze pro Meg neznamenalý vůbec nic, vadila jí ale možnost, že by se musela starat sama o sebe. Po dvou měsících s Chuckem si bez něho neuměla další život představit.

"Co bych tedy měla dělat?"

Chuck se pootočil, aby neviděla jeho triumfální výraz.

"To, co ti řekneme. Hele, kočko, čím méně o tom budeš vědět, tím to bude bezpečnější pro tebe i pro mne. Můžeš jet s náma, jenom když budeš dělat, co ti řekne Poke, a hlavně bez otázek a bez námitek. Dostaneš pět set. Až to skončí, pak my dva spolu odjedeme do Los Angeles."

"Ale Chucku, to není v pořádku! Copak to nevidíš? Vždyť nevím, do čeho vlastně lezu!" Meg se několikrát udeřila sevřenou pěstí do kolena. "Říkáš, že můžu jít na dvacet let do vězení, a ty mi přitom nic neřekneš... To není v pořádku!"

"Jistě, ale tak zní ten návrh. Ber to, nebo to nech. Přemýšlej o tom. Poke a já odjíždíme za půl hodiny. Záleží jen na tobě, jestli Odjedeš s náma."

Byl si jistý, že už ji má v hrsti. Když odcházel, zavolala na něj: "Chucku..."

"Co je?"

"Ty mu důvěřuješ?"

"Já nedůvěřuju nikomu a to se vztahuje i na tebe," řekl Chuck. "Nikdy jsem nikomu nevěřil, ale vím, že Poke chystá perfektní kšeftík. Vím, že on i já přijdeme rychle k balíku peněz, a o nic jinýho se nestarám. Máš na to půl hodiny." Podíval se jí do očí. "A pamatuj si, kočko, když se v tom jednou povezeš, tak v tom zůstaneš ... nebude žádná cesta ven... rozumíš?" Pak se obrátil a odešel.

Meg tam ještě dlouho seděla a dívala se na lesknoucí se vodu v průplavu. Poke jí naháněl strach. Věděla, že je to ničema a také trochu šílenec. Také ale věděla, že když odmítne, ztratí Chucka. Koneckonců, řekla si, kdyby to bylo příliš surové, tak může skoncovat se svým životem. Její život byla jediná věc, kterou skutečně vlastnila. Jediná věc, která jí skutečně a pravdivě patřila. Nějaké ty tablety, žiletkou přes zápěstí a byl by se vším konec... Cokoli bylo lepší, než zůstat tu bez Chucka, bez peněz a na všechno jen sama.

Zvedla se a zamířila zpět k opuštěnému domu. Chuck měl už sbalený batoh, seděl na nejvyšším schodu a od rtů mu visela cigareta. Podíval se na ni a za dýmovou clonou trochu šilhal.

"Jdu se sbalit," sdělila mu. "Pojedu s tebou."

"Budeš dělat to, co se ti řekne... a bez ptaní?"

Přikývla.

Chuck se teď zašklebil hřejivě a přátelsky.

"Skvělý. Víš co?"

"Co?"

"Nerad bych tě ztratil."

Meg cítila, že se jí do očí hrnou slzy. To byla ta nejkrásnější věc, jakou jí kdokoli kdy řekl. Podle toho, jak se její hubená, bledá tvář rozjasnila, Chuck věděl, že řekl tu úplně nejsprávnější věc. Vstal a Meg se mu vrhla do náruče. Chytil ji za její malou zadničku a přitáhl si ji k sobě.

"Chucku... vyjde nám to?" Cítil, že se zachvěla. "Já se bojím. Ten Indián ... je blázen ... určitě je."

"Starost o něj nech na mně, kočko. A teď se běž sbalit."

O dvacet minut později před nimi zastavil Poke Toholo ve starém kabrioletu značky Buick. Chromované díly byly trochu otlučené, ale zářily leskem. Byl to nenápadný vůz: tmavomodrý se stejně zbarvenou sklápěcí střechou a s vybledlými sedadly z červené kůže - vůz, jakého si mezi tisíci vozy ujíždějícími po silnici číslo čtyři nikdo nevšimne.

Pohled na Chucka a Meg, kteří seděli na schodech se sbalenými batohy, ho přesvědčil, že Chuck to zahrál správně. Vystoupil z vozu a zašel k nim.

"Všechno v pořádku?" zeptal se a díval se přitom na Meg.

Přikývla a když se střetla s černýma lesklýma očima, měla dojem, že se uvnitř scvrkává.

Obrátil se k Chuckovi.

"Naše první zastávka bude ve Fulfordu. Ty se zbavíš těch vousů a necháš si ostříhat vlasy. Až dojedeme do Paradise City, musíme všichni vypadat jako úctyhodní občani na dovolený. Necháš si taky vyprat oblečení."

Chuck se ušklíbl. Byl pyšný na své dlouhé vlasy a vousy.

"Dobrý," řekl a pokrčil rameny. "Všecko bude po tvém."

Vzal oba batohy a šel s Pokem k vozu.

Meg tam ještě chvíli seděla, cítila na tváři slunce, a když Poke nastartoval motor, rezignovaně si povzdechla a šla za nimi.

Kapitola druhá

Detektiv první třídy Tom Lepski vrazil do pátracího oddělení ústředí policie v Paradise City, jako by měnil tři metry. K jeho povýšení z hodnosti druhé třídy došlo o den dříve a on o ně usiloval už osmnáct měsíců. Zprávu o tom dostal včas, takže mohl připravit řádnou oslavu. Svě ženě Carroll koupil orchidej, vzal ji do drahé restaurace, trochu se opil a celý večer skončil k jeho plné spokojenosti: Carroll podala nejlepší výkon od jejich svatební noci.

Lepski, vysoký, hubený, s ocelově modrýma očima, byl ctižádostivý a chytrý policajt a jeho mínění o vlastní osobě bylo o poznání vyšší než výsledky jeho práce.

Seržant Joe Beigler, služebně nejstarší z pátracího oddělení, pociťoval únavu typickou pro časné jítro. Když uviděl Lepského, zaklonil se na své židli a sarkasticky utrousil: "Tak teď je naše město konečně v bezpečí. Ujmi se židle, Tome, já se jdu nabaštit."

Lepski nikdy nereagoval na sarkastické řeči; také teď nehnul ani brvou a došel k Beiglerovu stolu.

"Klídek, seržante. Zvládnou všechno, co se tu objeví. Co nového víš o Fredovi?"

Seržant Fred Hess ze skupiny pro vyšetřování vražd byl v nemocnici se zlomenou nohou. Kdyby nebyl hlavní oporou skupiny, jeho zlomená noha by byla celému ústředí pro smích. Hess měl šestiletého syna a Fred Hess mladší byl v celé čtvrti, kde seržant bydlel, známý jako Postrach Mulberry Avenue. Tentokrát ten kluk vzal kotě patřící jedné kyselé staré panně a vynesl je na vysoký strom - jen tak pro legraci. Hess se nechtěl setkat s tou starou pannou a cítit nějakou odpovědnost, a tak za obdivného přihlížení sousedů vylezl na strom, aby zachránil kotě. Zlomila se pod ním větev, Hess se prudce zřítíl na zem a utržel zlomeninu nohy. To kotě se samozřejmě dostalo dolů vlastním přičiněním a Fred Hess mladší stál nad svým naříkajícím otcem se svou rozšklebenou vizáží a ptal se, kvůli čemu je celý ten povyk. Před pořádným pohlavkem od rozzuřeného otce ho zachránily jen hbité nohy.

"Fred?" ušklíbl se Beigler. "Ten se zostudil. Sestřičky si stěžují na jeho neslušné proklínání, ale celkově se zotavuje. Za pár týdnů bude v pořádku."

"Zavolám mu," řekl Lepski. "Nechci, aby si dělal starosti. Až mu řeknu, že přebírám jeho práci, uklidní se."

Beigler se zatvářil vyplašeně.

"Tak to nedělej. Chceme, aby se vrátil co nejdřív. Po takové zprávě mu začnou kornatět tepny."

Když Beigler odešel, Lepski se podíval na detektiva druhé třídy Maxe Jacobyho, který jen stěží potlačil ušklíbnutí.

"Slyšels to?" zeptal se. "Myslíš, že Joe na mne žárlí?"

"Kdo by nežárlil, Tome. Dokonce i já ti závidím."

"Fakt závidíš?" Lepski se tvářil potěšeně. "Jo..." Pokrčil rameny. "Tak to prostě ve světě chodí. Asi se musím naučit s tím žít. Děje se něco horkého?"

"Vůbec nic. Záznamník je prázdný."

Lepski se pohodlně rozvalil na své židli.

"Teď bych potřeboval nějakou pěknou, šťavnatou vraždu... třeba sexuálně motivovanou. Když tu teď Fred není, tak by to mohla být velká příležitost pro mne." Zapálil si cigaretu a zadíval se někam do prázdna. "Já vím, že Fred je jednička, ale to jsem já taky. Teď, když jsem dostal to povýšení, Carroll mě hecuje, abych to dotáhl na seržanta. Ženské jsou pořád nespokojené." Povzdechl si a potřásl hlavou. "Máš štěstí, že nejsi ženatý."

"To já moc dobře vím," řekl Jacoby procitěně. "Já jsem pro svobodu."

Lepski se na něj zamračil.

"Ale nemysli si, že já odmítám manželství. Dá se o něm říct spousta dobrého. Mladý muž jako ty by se měl oženit."

Ty..."

Přerušilo ho zvonění telefonu.

"Vidíš?" zaculil se Lepski. "Jen co sem vkročím, už se něco děje." Zvedl sluchátko. "Policie. Tady detektiv první třídy Lepski."

Jacoby znovu zadržel úšklebek.

"Dejte mi seržanta Beiglera," vyštlkl mužský hlas.

"Seržant Beigler je mimo službu," odpověděl Lepski a zamračil se. Co je to za šaška, který si myslí, že Beigler je spolehlivější než on sám? "O co jde?"

"Tady je Hartley Danvaz. Je tam kapitán Terrell?"

Lepski se vsedě napřímil. Hartley Danvaz byl nejen balistický expert pracující pro okresního návladního, ale současně byl majitelem luxusního obchodu se zbraněmi, který zásoboval místní boháče těmi nejnáročnějšími loveckými zbraněmi, patřil k místní smetánce a navíc byl blízkým přítelem Lepského nadřízeného.

"Ne, pane Danvazi, šéf tu ještě není," řekl Lepski, který si teď přál, aby ten hovor nebyl bral. "Můžu pro vás něco udělat?"

"Sežeňte mi okamžitě někoho kompetentního! Měl jsem tu vloupání!" odsekl Danvaz. "A až přijde kapitán Terrell, řekněte mu, že s ním chci mluvit."

"Jistě, pane Danvazi. Přijedu tam osobně, pane Danvazi," oznámil mu Lepski. "Hned jsem u vás, pane Danvazi," a zavěsil.

"Tak to byl pan Danvaz," podotkl Jacoby a snažil se udržet vážný výraz tváře.

"Jo... je tu patálie. Zavolej šéfovi, že Danvaz měl vloupání." Lepski vstal a strčil do své židle tak prudce, že s rachotem spadla na zem. "Řekni mu, že po něm Danvaz touží a že to vyřizuju já," a odešel.

Hartley Danvaz, vysoký, kolem pětapadesáti let, hubený a trochu shrbený, měl sebejistotu a aroganci někoho, kdo má cenu milionu dolarů.

"Kdo jste u všech čertů vy?" zeptal se, když Lepského uvedli do jeho přepychové kanceláře. "Kde je Beigler?"

Lepski neměl chuť nechat sebou postrkovat. Ten náfuka je možná velké zvíře, ale Lepski je teď detektiv první třídy.

"Já jsem Lepski," prohlásil řízným policajtským hlasem. "Jak je to s tím vloupáním?"

Danvaz údivem zašilhal.

"No jo, slyšel jsem o vás. Přijde sem Terrell?"

"Už byl informován. Jestli je to jen vloupání, vyřídím to sám. Šéf je zaneprázdněn."

Danvaz se zničehonic usmál.

"Ano... samozřejmě." Zvedl se. "Pojďte se mnou."

Vedl ho velkým obchodem a po nějakých schodech dolů až do skladu.

"Tudy se sem vloupali."

Lepski si prohlédl malé okénko, které bylo kryté ocelovou mříží. Mříž byla vytržená a visela z betonového základového zdiva.

"Ocelové lano, hák a automobil," shrnul svůj dojem Lepski. Podíval se okénkem do úzké uličky vedoucí k parkovišti.

"To byla snadná práce. Co vám tu sebrali?"

"Tak takhle to provedli?" Danvaz se teď díval na Lepskiho s větším respektem. "Odnegli si jednu z mých nejlepších odstřelovacích pušek: ruční zbrojářská práce, kompletní s teleskopickým zaměřovačem a tlumičem; má cenu pět set šedesát dolarů."

"Chybí tu ještě něco jiného?"

"Krabice se stovkou nábojů pro tu pušku."

"Kde byla ta puška umístěná?"

"Ukážu vám to."

Danvaz ho vedl zpátky do obchodu.

"Puška byla v téhle vitrině," oznámil a zastavil se vedle úzké zasklené skříňky ležící na pultu. "Dostali se k ní snadno. Stačilo zvednout skleněné víko. Já jsem se toho ani nedotkl. Mohly by tam být otisky prstů."

"Jo. Já sem zavolám naše mládence a projdeme celý objekt, pokud jde o možnost otisků," řekl Lepski, ale když si pečlivě prohlédl vyleštěné skleněné víko, věděl, že to bude pouhá rutina. Ten, kdo si tu pušku odnesl, měl rukavice.

O několik hodin později seděli šéf policie Terrell, Beigler a Lepski kolem Terrellova stolu a popíjeli kávu.

"Žádné stopy, žádné otisky... vysoce profesionální práce," uznal Beigler, když si přečetl Lepskiho hlášení. "Vypadá to, že ten chlápek přesně věděl, po čem jde. Byla tam spousta jiných a dražších zbraní než ta puška, kterou si vzal."

Terrell, muž mohutné postavy s ocelově šedými vlasy, si poklepal na hranatou bradu.

"Většinu Danvazova sortimentu tvoří sportovní zbraně, tohle je ale odstřelovačka. Proč si vybral právě tu?"

Lepski se netrpělivě zavrtěl.

"Ta puška má zlepšováky: teleskopické zaměřování a tlumič. Možná ji nějaký mladý otrapa viděl ve výkladní skříni a začaly ho svrbět prsty. Danvaz říká, že měl pušku ve výkladě ještě před měsícem."

Terrell přikývl.

"To je možné, ale je to puška pro zabijáky."

"Já si stejně myslím, že to byl nějaký kluk."

"Jestliže ano, pak má ale profesionální metody," poznamenal Beigler.

"A co má být? Každý zatracený smrad, který kouká na televizi, ví, že si má vzít rukavice, a taky ví, jak se má vyrvat mříž u okna," odfrkl si Lepski.

"Zmobilizujte tisk. Já si sice myslím, že to nebude k ničemu dobré, ale zalarmujte je. Dejte jim fotku té pušky... Danvaz ji určitě bude mít," uzavřel Terrell.

Když se Lepski vrátil ke svému stolu a sedl si k telefonu, Beigler podotkl: "Tom má možná pravdu... skutečně to mohl být nějaký kluk, který nedokázal odolat možnosti ukrást takovou pušku."

Terrell o tom uvažoval. Připomněl si dobu, kdy dospíval a každou sobotu odpoledne chodil kolem Danvazova obchodu - tehdy tam šéfoval otec Hartleyho Danvaze - a mohl oči nechat na pušce odstřelovačce, po jaké toužil. Trápil se tím tři týdny, pak najednou ta puška už pro něj neznamena nic. Možná to mohl být nějaký kluk, kterého posedla taková touha a který nechtěl počkat.

"Doufám, že má pravdu, ale stejně se mi to nelíbí. Je to ideální puška pro zabijáky."

Dean K. McCuen byl prezidentem Floridské konzervářské společnosti, která zajišťovala balení pro pěstitele ovoce ve státě Florida. McCuen, vysoký sto pětadesát centimetrů, na jehož vzezření zanechala stopy hojná konzumace whisky, byl mužem, který dřel sebe i své zaměstnance a dosáhl vynikajících výsledků. Byl ženatý třikrát a všechny tři manželky ho opustily, protože nedokázaly snést jeho povahu, jeho způsob života a jeho nároky.

McCuen žil podle hodin. Vstával v 7.00, pak trávil půl hodiny v tělocvičně v suterénu svého luxusního domu, který stál v téměř hektarové zahradě, sprchoval se v 7.31, snídal v 8.00, diktoval do 9.00, a pak v 9.03 odjel ve svém rolls-royso do kanceláře. To byla naprosto přesná rutina, která se nikdy neměnila.

Během těch tří let, kdy u něho Martha Delvineová pracovala jako sekretářka, si zvykla, že šéf se nikdy nezpozdí ani o vteřinu, a toho jasného letního rána, kdy sešel po širokém schodišti do místnosti, kde si dával snídani, věděla, že bude za vteřinu 8.00, aniž se musela podívat na hodinky.

Martha Delvineová, šestatřicetiletá, vysoká, tmavovlasá a bez zvláštního šarmu, už čekala u stolu s jeho snídání a v ruce držela ranní poštu.

"Dobré jitro, pane McCuene," řekla a položila poštu na stůl.

McCuen přikývl. Byl to člověk, který neměl rád zbytečné řeči. Posadil se, rozevřel si ubrousek, zatímco Toko, Japonec, který mu sloužil jako Robinsonův Pátek, nalil kávu a naservíroval míchaná vajíčka s jehněčími játry.

"Je něco v poště?" zeptal se McCuen poté, co spořádal kus jater.

"Nic důležitého," odvětila Martha. "Obvyklé pozvánky." Zarazila se, chvíli váhala a pak pokračovala: "Je tu něco podivného..."

McCuen nabodl další kousek jater, pak se zamračil.

"Něco? Podivného? Co to má znamenat?"

Položila před něj kus levného konceptního papíru.

"Tohle bylo v poště."

McCuen vytáhl z pouzdra své bifokální brýle, nasadil si je a vyvalil oči na ten kus papíru. Tiskacími písmeny tam bylo napsané sdělení:

ODPOČÍVEJ V POKOJI

9.03 POPRAVČÍ

"Co je u všech čertů tohle?" zeptal se McCuen zvýšeným hlasem.

Toko, který stál za McCuenovou židli, se zakabonil. Podle tónu hlasu usoudil, že tohle ráno začíná špatně.

"Já nevím," odpověděla Martha. "Myslela jsem, že byste to měl vidět."

"Proč?" McCuen na ni přísně pohlédl. "To jste nepoznala, že je to od nějakého šílence? To vás nenapadá nic lepšího, než mne obtěžovat takovými hloupostmi? To je promyšlený pokus zkazit mi snídani!" Odstrčil ten kus papíru se stolu a shodil ho na podlahu.

"Mrzí mě to, pane McCuene."

McCuen se zavrtěl na své židli a nevraživě se podíval na Toka.

"Ten toast je studený! Co to je s vámi už od samého rána? Přineste mi jiné!"

V 9.03, když už skončil diktování, ale stále v podrážděné náladě, McCuen vykročil ven do slunečného dopoledne, kde na něj čekal jeho rolls.

Brant, jeho ztrápený šofér, i když teprve středního věku, čekal u dveří vozu s čepicí pod paží. Martha Delvineová vyšla až k impozantnímu schodišti, aby McCuena vyprovodila.

"Vrátím se v šest. Přijde ke mně Halliday. Řekl, že tu bude v půl sedmé, ale znáte ho. Ten nedokáže nikdy přijít včas..."

To byla poslední slova, která pronesl Dean McCuen. Martha si pak nesla strašlivou vzpomínku na příští vteřinu až do své smrti. Stála vedle McCuena, dívala se na něj a viděla, jak se jeho čelo proměnilo v houbovitou směsici krve a mozkové hmoty. Malý chuchvalec jeho mozku jí stříkl do obličeje a slizovitě jí stékal po tváři. Bílou sukni měla pokropenou jeho krví. Padl těžce a jeho aktovka se při dopadu na mramorové schody otevřela.

Ochromená hrůzou sledovala, jak se McCuenovo podsadité tělo kutálí dolů se schodů, a cítila děsivou, mazlavou hmotu na své tváři. Pak začala křičet.

Dr. Lowis, policejní lékař, sešel po schodech dolů do haly, kde čekali Terrell, Beigler a Lepski. Lowis byl menší, zavalitý muž s pokročilou pleší, s pihovatou tváří a s talentem, na který se Terrell spoléhal.

Hlášení přišlo ve chvíli, kdy Lepski mobilizoval tisk ve věci ukradené pušky. Podal je Steve Roberts, policista z hlídkového vozu, který ohlásil, že slyšel výkřiky z McCuenovy rezidence a zašel tam, aby to vyšetřil. Jeho hlášení způsobilo, že Terrell, Beigler a Lepski okamžitě letěli se schodů k služebnímu vozu poté, kdy pověřili Jacobyho, aby uvědomil oddělení vražd. Hlášení nenechalo Terrella na pochybách, že jde o vraždu - něco, co se v Paradise City už dlouho nepříhodovalo, a navíc to byla vražda jednoho z nejvlivnějších občanů města.

Přijeli ve stejný okamžik jako sanitka a dr. Lowis tam dorazil o pět minut později.

Ted' už bylo McCuenovo tělo na cestě do márnice.

"Jak se daří té ženě?" zeptal se Terrell.

"Píchl jsem jí sedativum," sdělil mu Lowis, když se zastavil pod schodištěm, aby si odpočinul. "Nemluvte na ni nejméně čtyřicet hodin. Je z toho napůl pomatená."

Poté, kdy slyšel podrobnosti a viděl McCuenovo tělo, Terrell to docela chápal.

"Máte nějaké podněty, doktore?"

"Puška s mimořádnou palebnou silou. Ted' tam ještě zajdu a vylovím projektil. Vsadil bych se, že to byla dokonalá odstřelovačka s teleskopickým zaměřovačem."

Terrell a Beigler se na sebe podívali.

"V jakém palebném úhlu?"

"Shora."

Terrell zašel s Lowisem na terasu. Zkoumali terén na protější straně.

"Někde odtamtud," řekl Lowis a mávl svou malou, tlustou rukou. "Já už poběžím. Ted' je to vaše parketa," a odešel. K Terrellovi se připojil Beigler.

Prohlíželi si obzor. Hranici McCuenova pozemku vytyčovaly velké kaštanovníky, za nimi byla silnice, pak volný prostor a vzadu byl blok obytných domů s plochou střechou.

"Jestli to bylo tamodtud," uvažoval Beigler, "tak to musel být vynikající střelec."

"Odjinud ten výstřel nemohl padnout... jen se rozhlídni," tvrdil Terrell. "Slyšel jsi, co říkal Lowis: dokonalá odstřelovačka s teleskopickým zaměřovačem... Mohla by to být Danvazova puška."

"Jo. Jakmile Lowis vyloví projektil, budeme to vědět."

"Tome?" Terrell se obrátil k místu, kde čekal Lepski, "vezmi si tolik mužů, kolik potřebuješ, a pročesejte támhleten blok. Zkontrolujte střechu a všechny prázdné byty. Pokud tam žádné prázdné byty nejsou, tak proveďte všechny byty. Nemusím ti říkat, co uděláte."

"Ano, šéfe."

Lepski si vzal čtyři muže z oddělení vražd a odjel s nimi vozem ke vzdálenému bloku obytných domů.

"Promluvím si s šoférem a s tím Japončíkem," řekl Terrell.

"Hele, kdo přijel," povzdechl si Beigler.

K domu předjel vysoký, šedovlasý muž a ted' vystupoval z vozu. Kdysi mu někdo řekl, že vypadá jako filmový herec

James Stewart, a on se od té doby po něm opičil v jeho manýrech. Byl to Pete Hamilton, kriminální reportér listu Paradise City Sun a místního televizního kanálu.

"Vezmi si ho na starost, Joe," ucedil Terrell koutkem úst. "Neříkej mu o té pušce. Zahraj to do ztracena," a stáhl se do domu.

Herbert Brant, McCuenův řidič, nedokázal říci vůbec nic. Po tom šoku se ještě třásl a Terrell si brzy uvědomil, že klást mu nějaké otázky by byla jen ztráta času, ale zato Toko, japonský sluha, který vraždu neviděl, se dokázal plně ovládat. Odevzdal Terrellovi vzkaz, který McCuen s takovým opovržením směl se stolu. Podal Terrellovi obraz o McCuenových zvycích a o jeho povaze. Informace, jaké Terrellovi poskytl, byly věcné a užitečné.

Méně šťastně probíhalo Beiglerovo setkání s Hamiltonem.

"Dobře... já vím, že se to stalo před chvílí," dorážel Hamilton netrpělivě, "ale musíte mít nějaké indicie. McCuen je důležitý muž. A teď byl zavražděn ... jako prezident Kennedy! Vy nevidíte, že to je nejsenzáčnější událost, jakou tohle všivě město nezažilo už léta?"

"Já vidím, že je to dramatická událost," řekl Beigler a vložil si do úst proužek žvýkací gumy, "ale jak jste přišel na srovnání s případem zavraždění Kennedyho? McCuen není prezident Spojených států."

"Tak dostanu nějaké informace nebo ne?" zeptal se Hamilton.

"Kdybych pro vás něco měl, Pete, tak bych vám to dal," ujistil ho vlídně Beigler. "V tomto okamžiku ale ještě nemáme nic."

"A co ta puška ukradená u Danvaze... mohla to být vražedná zbraň?"

Beigler pokrčil rameny.

"Váš odhad je stejně dobrý jako můj. Takovou možnost vyšetřujeme."

"Tak kdy pro mne budete něco mít?"

"Zhruba za pár hodin. V poledne sejdeme do ústředí tiskovku."

Hamilton se na Beiglera podíval a teď se tvářil ponuře.

"Fajn... tak nic lepšího mi už neřeknete?"

"Ovšemže ne."

Hamilton seběhl se schodů ke svému vozu. Beigler si počkal na jeho odjezd a pak zašel dovnitř, aby se podíval, jak pokročil Terrell. Zůstal stát stranou a naslouchal Tokovu výkladu.

Tokovi nakonec došla pára a Terrell ho poslal pryč. Když Terrell osaměl s Beiglerem, ukázal mu ten podivný kus papíru, který mu odevzdal Toko.

Beigler si papír prohlédl a pak potichu zaklel.

"Cvok."

"Může to být zastírací manévr."

Oba muži věděli, že vyšinutý pachatel s puškou je z hlediska možnosti dopadení snad ta nejhorší věc.

Beigler zasunul papír do igelitové obálky. "Dám to mladencům v laborce." Odcházel k vozu, ale zastavil se. "Hamilton se vzteká víc než kdy jindy. Tipuje tu ukradenou pušku. Čeká nás hodně nežádoucí reklamy."

"Ano."

Terrell šel k vozu.

Nebyli pryč ani pět minut a Pete Hamilton znovu přijel před dům. Promluvil si s Tokem, jeho fotograf pořídil řadu snímků a pak oba odjeli dřív, než se přihitili další novináři od konkurence.

Hamilton ještě stihl televizní zprávy v jedenáct hodin. Snímky ukradené pušky, McCuenův dům, vzdálený blok obytných domů - to všechno se objevilo na obrazovkách. Hamilton své diváky také informoval o dopise Popravčího.

"Kdo je ten muž?" ptal se. "Chystá se udeřit znovu?"

Motel Welcome stál stranou od silnice číslo čtyři na prašné cestě asi pět kilometrů od Paradise City. Nad jeho patnácti zanedbanými chatami - a každá chata měla svou garáž - vládla paní Berta Harrisová, jejíž muž padl v korejské válce.

Berta, velká a s masivní postavou, mohla mít tak devětapadesát let. Motel jí poskytoval živobytí - nějaký ten žvanec jídla, jak tomu říkala, a vzhledem k tomu, že Berta jen výjimečně dělala něco jiného, než že jedla, bylo možné motel nazvat úspěšným podnikem.

Obyčejně předpokládala hosty jen na jednu noc, takže byla potěšena i překvapena, když sem předchozího večera přijel zaprášený buick a slušně vypadající, tiše hovořící Indián jí sdělil, že on a jeho přátelé jsou na dovolené a jestli by si mohli pronajmout dvě chaty na týden a možná na trochu déle.

Ještě víc byla Berta potěšena, když nedošlo k smlouvání o ceně. Indián souhlasil s jejími podmínkami tak ochotně, že jí až bylo líto, že si neřekla víc. Rovněž ji potěšilo, že Indián zaplatil na týden dopředu a za obě chaty; trochu ji ale zmátlo, že jeho přátelé byli běloši - mladý muž a dívka. Pak si ale řekla, že je to jejich věc a ne její.

Indián zapsal do knihy své jméno jako Hany Lukon a ty dva jako pana Jacka Allena s manželkou.

Odešli do restaurace, již vedl Bertin barevný pomocník, černoch s kudrnatými vlasy jménem Sam, který ještě ve svých pětáosmdesáti letech dokázal udržet chaty jakžtakž v čistotě a připravit skličující jídla, pokud o to byl požádán, což se stávalo zřídka. Když snědli mdlé hamburgery, vodnatý jablečný koláč a zapili to nějakou bylinkovou limonádou, všichni tři odešli do svých chat a Berta na ně brzy zapomněla.

V deset hodin šli spát Bertini tři další hosté - postarší obchodní cestující - a motel ztichl. Poke Toholo zaklepal na dveře Chuckovy chaty, oba muži si něco šeptali a Meg se snažila zaslechnout, co si povídají. Chuck pak řekl Meg, aby šla spát, a spolu s Pokem odjel v buicku směrem k Paradise City.

Z toho, jak se Poke při řízení vozu ve městě vyznal, mohl Chuck usoudit, že Indián to tu zná jak vlastní kapsu. Teprve

když několikrát objeli jeden blok plný obchodů, začal Poke vysvětlovat, co tu budou dělat.

Všechno to měl promyšlené. Pod zadním sedadlem vozu měl ocelový hák a delší ocelové lano. Utrhnout mříž, která chránila okno skladu obchodu se zbraněmi, pro ně pak byla dětská hračka.

Zatímco Chuck, který byl nervózní a trochu se potil, hlídal ztemnělou uličku, Poke proklouzl oknem dovnitř. Snad už za minutu Poke z okna vyndal odstřelovací pušku, teleskopické hledí a krabici, ve které byl tlumič. Chuck to všechno od něho vzal a umístil to pod sedadlo vozu.

Pak odjeli zpět do motelu.

"Teď běž spát," řekl Poke, když zastavil před Chuckovou chatou. "Jí se nezmiň ani slovem... rozumíš?"

Chuck vystoupil z vozu.

"Co ty teď budeš dělat?"

"To se dozvíš," odtušil Poke klidně a odjel někam do tmy.

Chuck zjistil, že Meg už byla v posteli, ale nespala a úzkostlivě na něj čekala.

"Kde jsi byl?" zeptala se, když se svlékal.

Vklouzl do velké postele vedle ní a objal ji.

"Kde jsi byl?" opakovala a snažila se ho odstrčit. "Nech mě být. Ani ses neumyl, ty čuně! Nevyčistil sis zuby!"

"To je jedno," utrousil Chuck a násilím ji položil na záda.

Spali až do devíti padesáti dopoledne. Když Meg ohřívala kávu, viděla oknem, že Poke přijíždí a dává vůz do garáže.

"To byl venku celou noc?" zeptala se, když nalévala kávu do šálků.

"Proč se nezeptáš rovnou jeho?" odsekl Chuck.

To ji umlčelo.

Chuck se pak oholil a dal si sprchu, zatímco Meg se dívala na televizní reklamy.

Když se Chuck pod sprchou mydlil, uvažoval o Pokem. Myslel na tu pušku. Poke byl venku celou noc. Prozradil mu, že půjde o tři vraždy. Chuck s nelibostí přemítal, jestli Poke už z té pušky vystřelil.

Když se Chuck česal, objevil se na obrazovce Pete Hamilton a informoval o McCuenově zavraždění. Když pak Chuck vycházel ze sprchového koutu, Hamilton se zmiňoval o dopise, který McCuen dostal před smrtí.

"Tohle si poslechni," volala vzrušeně Meg.

"Takže mezi námi je teď vrah... Možná, že je to choromyslný zabiják," komentoval událost Hamilton. "Muž, který si říká Popravčí. Jaký je jeho motiv? Bude zabíjet znovu? Předchozí noc byla ze známého Danvazova obchodu se zbraněmi odcizena odstřelovací puška s velkou palebnou silou. Byla ta ukradená puška zbraní, kterou byl zavražděn McCuen? Toto je snímek pušky vybavené teleskopickým zaměřovačem a tlumičem." Na obrazovce se objevila puška a Chuck se vylekal.

Hamilton pokračoval: "Pečlivě si ten snímek prohlédněte. Pokud jste tu pušku viděli již dříve, nebo jste s ní kohokoli zahlédli, ihned zavolejte na ústředí policie. Dean McCuen byl jedním z našich nejznámějších spoluobčanů. Byl..."

Chuck vypnul televizor.

"Nic nám do toho není," řekl a snažil se o co nejnedbalejší tón hlasu. "Pojď se podívat do města."

Meg na něj neklidně zírala. Zbledl, na čele mu vyrazily krůpěje potu a jeho oči znejistěly. Cítila, že jí po zádech přeběhl mráz.

"Co se to děje?"

Chuck si oblékal košili.

"Děje? Nic se neděje! To se nechceš jít podívat do města?"

"Ta vražda... ten chlap... Popravčí... nemá to nic společného s náma, že ne, Chucku?"

Chuck si natáhl kalhoty.

"Seš cvok nebo co? Společného s náma?"

Vyhýbal se pohledu do jejich očí.

"Tak proč se tak divně tváříš? Je to něco, co se nás týká!" Meg od něho poodešla. "Proč byl celou noc venku?"

Odkud vezme všechny ty peníze, co slibuje?"

Chuck věděl, že došlo ke krizi. Byla to situace, kdy se musel rozhodnout: teď nebo nikdy.

"Tak fajn!" křikl divoce. "Sbal si svoje věci! Varoval jsem tě. Vědělas, že se nemáš na nic vypyťovat... A teď vypadni!"

Padej! Sbal si svých pět švestek! Už ať jsi venku!"

Meg se skrčila a bezmocně k němu vztáhla ruce.

"Ne! Odejdem spolu, Chucku! Je to špatný člověk! Vím to určitě! Pojď se mnou pryč!"

"Slyšel, co jsem řekl! Sbal se. Vypadni!"

Sedla si na neustlanou postel a rukama se držela za hlavu.

"Já nemůžu zůstat sama, Chucku ... Tak dobře... zapomeň na to. Už se nebudu na nic ptát. Nechci jít od tebe pryč."

Poke Toholo měl ucho přitisknuté ke křehké dřevěné stěně své chaty a všechno slyšel.

Chuck věděl, že vyhrál, ale uvědomil si, že nastal čas, aby jí uštědřil pořádnou lekci.

"Už je mi z tebe nanic," řekl. "Můžu si najít spoustu jiných holek. Radši už vypadni. Jdi se sbalit!"

Teď se před ním skoro plazila.

"Prosím tě, Chucku... už se o to nebudu starat. Už se nebudu na nic ptát. Já ale musím zůstat s tebou!"

Několikrát se prošel po místnosti, jako by ještě měl pochybnosti.

"Promluvím si s Pokem. Měl by se to dozvědět. Já si stejně myslím, že bys měla vypadnout."

Meg vyskočila a chytila ho za ruku.

"Ne, nic mu neříkej. Slibuju! Přisahám, že už se nebudu na nic ptát! Udělám všechno, co mi řekneš. Slibuju!"

Chuck ještě* chvíli předstíral, že váhá, pak přikývl.

"Dobře, tak já na to zapomenu. A teď se podíváme do města, jo?"

"Ano." Vděčně na něj pohlédla. "Ano, prosím tě."

"Zeptám se Pokeho, jestli si můžeme půjčit vůz."

Okamžitě znovu upadla do paniky.

"Neřekneš mu to... že mu nic neřekneš?"

Samolibě se zašklebil. Skutečnost, že se před ním tak ponížila, posílila jeho sebevědomí.

"Neřeknu mu to." Chytil ji svými masivními, zpotenými prsty za bradu a sevřel ji, až se svíjela. "Ale pamatuj si, kočko, tohle je tvoje poslední šance."

Vyšel z chaty a zaklepal na Pokeho dveře. Poke ho pustil dovnitř. Když zavřel dveře, oba muži se na sebe podívali.

"Všechno jsem to slyšel," řekl Poke tiše. "Zahráls to správně. Teď ji vezmi autem na pláž. Zaměstnej ji. Já se vyspím."

Vytáhl z kapsy dvacetidolarovou bankovku. "Vem si to... Koukej ji nějak uklidnit." Chvilí mlčel. Svými černými

lesklými očima zkoumal Chuckův obličej. "Dneska v noci tě budu potřebovat. Odjždíme odtud před osmou."

Chucka to zmrazilo a najednou mu vyschlo v ústech.

"To bude ta druhá?"

Poke přikývl.

Chuck se vyhnul jeho pohledu a podotkl: "Tu první jsi zvládnul sám. Nač potřebuješ mě?"

"Prostě tě tentokrát potřebuju," prohlásil Poke. "Vem ji na pláž a nech ji, ať si užívá."

Chuck přikývl, chvíli váhal a pak vyšel z chaty ven.

Poke za ním zavřel dveře a zastrčil závoru. Čekal, dokud Chuck a Meg neodjeli buickem, pak šel ke své posteli, zvedl matraci a vyňal z úkrytu odstřelovací pušku.

Sedl si na kraj postele a začal pušku čistit.

Bylo něco po druhé hodině odpoledne, když Terrell četl všechna hlášení, která mu došla během dne na jeho stůl.

Beiglera pověřil, aby vyřizoval návštěvy a telefonické dotazy. Hamiltonova televizní reportáž vyvolala ve městě explozi a telefony na ústředí neustále zvonily. Bohatí obyvatelé města byli dost rozmazlení a teď projevovali silnou nervozitu.

Na policejní sbor se dívali jako na nějaké služebnictvo - útvar zřízený výhradně na jejich ochranu. Co udělá policie s tím šilencem? ptali se rozčileně, ječivě a dokonce i plačtivě. Neuvědomuje si snad policie, že ten chlap může zabít dál? Co vlastně policie dělá?

Beigler vyřizoval tyto telefonáty svým solidním, uklidňujícím způsobem. Z úst už nevyndával cigaretu a vedle na stole měl zásobu kávy.

Když poslouchal všechny ty hlasy útočící na jeho ušní bubínek, pomyslel si, že Hamilton fakt vyvolal pěknou bouři, a v nohou cítil nutkání Hamiltonovi nakopat zadek.

Starosta města Lawson Hedley byl celkem rozumný člověk. Už si stačil promluvit s Terrellem.

"Může to být cvok," řekl mu Terrell. "Může to být zastírací manévr. Než o tom budu mít víc informací, nemůžu vám podat celkový obraz. Všechna hlášení si proberu tak do tří hodin. Jestli tu chcete být u toho, Lawsons, tak budu jen rád."

"Stavím se tam, Franku. Je smůla, že ten ztracený Hamilton začal strašit dřív, než jsme zjistili, o co vlastně jde. Hned tam přijedu."

Ve tři hodiny se Terrell, Hedley a Beigler posadili kolem Terrellova stolu.

"Vražedná zbraň byla odcizena z Danvazova skladu minulou noc," konstatoval Terrell. "Potvrzuje to balistická zpráva. Vrah střílel z bloku obytných domů Connaught, z terasy těsně pod střechou. Možná víte, že ta terasa patří k bytu Toma Davise, a asi taky víte, že ten je teď na dovolené někde v Evropě. Už je pryč asi tři měsíce a zdá se, že ten zabiják to věděl. Z garáže v suterénu vede výtah přímo až k bytu. S vhodným nářadím není těžké si výtah otevřít. Byl to snadný úkol. Zabiják zajel do garáže, dostal se do Davisova bytu, vyšel na terasu a čekal, až se objeví McCuen. Vrátný budovy Connaught přichází do práce kolem šesté ráno. Řekl bych, že zabiják přišel někdy během noci a čekal. Vrátný odchází na snídani v půl desáté. Budova je tedy bez dozoru od půl desáté do čtvrt na jedenáct. V té době zabiják odešel."

Hedley si rukou pročísl své řídnuocí vlasy.

"Na mne to dělá dojem, že ten chlap si to pečlivě naplánoval a připravoval to delší dobu."

"Je to možné, ale taky mu mohlo stačit seznámení s běžnou rutinou. Já se domnívám, že věděl jen, kdy má vystřelit a kdy odejít z domu, a taky musel vědět, že Davis je pryč."

"Takže je to někdo místní?"

"Vypadá to tak."

Hedley si neklidně poposedl.

"Co k tomu ještě máte?"

"Je tu ten dopis ... podivná věc. Je to varování. Byl odeslán včera večer. Vůbec tomu nerozumím. Ten chlap varuje McCuena, že bude zabít. Proč?"

"Publicita," řekl Beigler. "A dostal ji v plné míře."

"Možná. Jak správně podotýkáš, měl jí dost. Mládenci z laborky si s tím dopisem dali práci. Žádné otisky prstů, byl napsaný kuličkovým perem, na papíře, jaký seženete v každém levném obchodě. Takže z dopisu nevyplývá nic kromě jeho obsahu." Terrell vzal dopis a podal ho Hedleymu. "Je napsaný tiskacím písmem a neobratným rukopisem. Důležitý je časový údaj v tom dopise - 9.03. Vrah měl spolehlivé informace o McCuenových zvycích. Musel vědět, že McCuen byl ve svém časovém rozvrhu pedant. Musel vědět, že McCuen vždycky odcházel z domova v 9.03. Pokud jsem mohl zjistit, tak jediní lidé, kteří znali ten přesný časový údaj, byli McCuenova sekretářka, jeho šofér a jeho sluha. Ti do toho nejsou zapleteni. Jsem si tím jistý. Je možné, že McCuen se mezi přáteli chlubil svým přesným časovým rozvrhem."

Prověřím si to. Logicky můžeme předpokládat, že vrah zde žije nebo zde žil v minulosti a že toho hodně ví o zvycích zdejších lidí. Faktem je, že věděl, že Davis je na dovolené, v kolik hodin chodí vrátit na snídani a že McCuen vždycky odcházel z domova v 9.03. To nám sice pomůže, ale jen částečně. Nemusím vám vykládat o McCuenovi. Nebyl zvlášť oblíbený a měl hodně obchodních nepřátel. Ať se propadnu, jestli uvěřím, že by po něm chtěl střílet některý z jeho obchodních partnerů, ale můžu se mýlit. Ten dopis, to by mohla být jen nějaká kouřová clona, ale řekl bych, že je to jinak. Mám tušení, že tady jde o cvoka posledního nějakou záští - o někoho, kdo tu žije a o kom ještě uslyšíme."

Hedley to všechno vzal na vědomí a pak se zeptal: "Tak co uděláte teď?"

Terrell se naklonil dopředu a svými silnými rukama se opřel o psací stůl.

"Tak čistě mezi námi - to bych taky rád věděl. Není nic, co bychom mohli udělat právě teď. Samozřejmě oznámíme, že se tím zabýváme, že pokračujeme ve vyšetřování a tak dále, ale moc toho teď dělat nemůžeme. Zveřejnili jsme fotografii té pušky, probereme si podrobnosti z McCuenova života a promluvíme si s jeho přáteli, ale nemyslím si, že bychom s tím došli nějak daleko. Vražda bez zřetelného motivu, jako je tahle, to je tvrdý oříšek. Budeme čekat a doufat, že jde jen o jedno jediné zabití."

Hedley se zarazil.

"Chcete tím naznačit, že ten chlap to může opakovat?"

"To je otázka. Doufám, že ne. Budeme zkoumat všechny možné pohnutky. Prověříme si každého, kdo měl nějaký konflikt s McCuenem, a takových lidí je hodně. Pokusíme se zjistit, jestli někdo vůči němu choval skutečnou zášť... Možná někdo z jeho zaměstnanců. Jestli vás něco napadá, Lawsons, tak teď je vhodná doba, abyste se s tím vytasil." Hedley zamáčkl zbytek svého doutníku o popelník a vstal.

"Ne... já vás chápu. Tak dobře, zkoušejte to, jak se dá, Franku. Já se teď vrátím do své kanceláře a začnu uklidňovat veřejnost... To je to nejmenší, co můžu udělat."

Když odešel, Terrell dopil kávu, zapálil si dýmku a pohlédl na Beiglera.

"Tak se do toho pustíme, Joe... čeká nás práce. Nasad' na to všechny lidi. Nemyslím, že by mohli něco zjistit, ale něco s tím provést musíme."

"Jo." Beigler se zvedl. "Myslíte, šéfe, že dojde k další vraždě?"

"Doufám, že ne."

"Já si myslím, že dojde. Máme tu co dělat s šilencem." Beigler potřásl hlavou. "Fred má kliku. Mně by vůbec nevadilo ležet si v nemocnici se zlomenou nohou."

"Ten chlap někde udělá chybu... vždycky to tak bývá," řekl Terrell, ale jeho hlas nezněl zvlášť přesvědčivě.

"Ale kdy?"

"To je správná otázka... kdy."

Podívali se na sebe, a pak Beigler odešel do pátracího oddělení, aby svým mužům přidělil úkoly.

Lepski si uvědomoval, že v tuto večerní hodinu jsou jeho sousedé venku v zahradách a útočí na mšice rozprašovači DDT nebo sekají trávu, a rozhodl se, že přijede domů tak okázale, až jim z toho zalehne v uších.

Hnal svůj vůz po příjezdové cestě osmdesátkou a když dojel před branku své zahrady, zabrzdil s notným ječením pneumatik tak prudce, že skoro proletěl předním sklem. Lepski se v každém případě rád předváděl, ale teď, když vyběhl z vozu, ho napadlo, že to náhlé zastavení bylo přece jen příliš spektakulární, než aby bylo bezpečné. Byl si jistý, že sousedé přerušili veškerou činnost a zírají na něj s vyvalenými očima, a tak pádil zahradní stezkou k domovním dveřím. Když vrátil klíč do zámku, ujistil se, že ta scéna probíhá zdárně. Jeho žena už nepochybně vyprávěla všem obyvatelům ulice o jeho povýšení. A teď nastala chvíle, kdy všem těm omezcům ukáže, jak vypadá detektiv první třídy v plné akci.

Na neštěstí se pokoušel otevřít vchodové dveře klíčem od svého auta. Kdyby se byl vřít do domu a praštil dveřmi, byl by to dojem, o kterém by se dlouho hovořilo, ale jeho zoufalé viklání v zámku, než zjistil, že drží nesprávný klíč, celou tu inscenaci zkazilo.

Mezitím, co se hrabal v kapse, aby našel odpovídající klíč, dveře domu se rozlétly.

"To musíš jezdit jako blázen?" zeptala se přísně Carroll Lepská. "Neuvědomuješ si, že tím dáváš špatný příklad?"

Lepski kolem ní proběhl, nohou zavřel dveře a zamířil na toaletu. "Můžu se přerazit, jak spěchám na záchod," oznámil a přibouchl dveře.

Carroll si povzddechla. Bylo jí sedmadvacet let, byla vysoká, tmavovlasá, hezká a ráda prosazovala svou vlastní vůli. Než se provdala za Lepského, pracovala jako úřednice American Expressu v Miami; měla tam bohaté zákazníky, zařizovala pro ně různé služby a radila jim. Ta práce upevnila její sebevědomí a vypěstovala v ní určitou panovačnost.

Svého manžela považovala za nejlepšího a nejchytřejšího detektiva z celého ústředí policie. Plánovala, že za takových šest, možná sedm let by se mohl stát šéfem policie ve městě. To mu ovšem nevěkla, ale postrkovala ho od povýšení k povýšení. Teď byl detektivem první třídy; příští krok bude znamenat hodnost seržanta.

Lepski vyšel z toalety a dramaticky si utíral z tváře neexistující pot.

"Pojď se napít," řekl a praštil sebou do křesla. "Mám jen pět minut ... abych si mohl převlíknout košili."

"Jestli jsi stále ve službě, Lepski, tak nepij alkohol! Dám ti colu."

"Chci se sakra napít... velkou whisky se spoustou ledu!"

Šla do kuchyně a přinesla mu velkou colu s množstvím ledu.

"Co tě to tak unavilo?" zajímala se a posadila se na opěradlo křesla.

"Mě? Vůbec nejsem unavený! Z čeho soudíš, že jsem se unavil?" Vypil polovinu coly a ušklíbl se. "Co takhle do toho stříknout trochu skotské?"

"Ne! Ty vypadáš a chováš se jako unavený člověk. Já se taky cítím unavená. Seděla jsem u televizoru. Ten zabiják... Popravčí... co se to děje?"

"Je to cvok. Snad ti nemusím vykládat, že pachatel, který je cvok, je to nejhorší, co nás může potkat. Ale poslechni, Carroll, nikomu ani slovo! Já vím, že všechny ty tvoje upovídané přítelkyně si představují, že od tebe budou mít zprávy z první ruky, ale ty jim neříkej vůbec nic!"

"Copak tu je něco k povídání? Že ten chlap je cvok, by poznalo snad i debilní dítě. Co se vlastně děje? Už jste ho dopadli?"

"Zatím ne. Budu celý večer venku a budu pokračovat v tom zatraceném pátrání. Prostě rutina. Celé město má strach. My musíme vykazovat činnost - stejně je to ztráta času, ale nikomu ani muk."

"Lepski, já bych měla určitou stopu." Carroll teď vycítila, že její muž je ve slepé uličce a že ona ho může dotlačit k dalšímu povýšení. "Hned jak jsem dopoledne slyšela Hamiltona v televizi, stavila jsem se u Mehitabel Bessingerové. Tušila jsem, že jestli vůbec někdo dokáže ten případ vyřešit, tak je to ona."

Lepski se zasmušil a uvolnil si límec.

"Ta stará šejdířka? Ty ses snad zbláznila! Podívej se, děvče, raději mi přines čistou košili. Budu dělat celý večer. Co kdybys mi připravila pár sendvičů? Máme něco v ledničce? Nezůstalo trochu toho hovězího?"

"Poslouchej mě, Lepski," vyzvala ho Carroll rozhodně. "Mehitabel je možná stará, ale není to šejdířka. Má mimořádné schopnosti. Vyložila jsem jí, jak je tahle věc pro tebe důležitá a..."

"Tak počkat!" Lepski se v křesle napřímil a ve tváři se mu rýsovalo podezření. "Že tys jí dala mou whisky?" Vyskočil a běžel ke skřínce s nápoji. Jeho láhev značky Cutty Sark byla pryč. Obrátil se a vyčítavě pohlédl na svou ženu. "Ty jsi té staré alkoholice dala mou whisky!"

"Mehitabel není stará alkoholická! Je ovšem pravda, že se občas ráda napije. Ano, dala jsem jí tu whisky... Ostatně, Lepski, já jsem přesvědčená, že ty piješ příliš."

Lepski si cuknutím uvolnil kravatu.

"Na tom, kolik já piju, přece nezáleží! Chceš říct, že..."

"Buď zticha! Ted' chci, abys mě vyslechl!" zvýšila Carroll hlas.

"Jistě, jistě." Lepski si rukou pročísl vlasy. "Nic mi nemusíš povídat." Sundal si kravatu a začal ji rukama mačkat. "Tak ty jsi šla k ní, ona vytáhla tu svoji zatracenou křišťálovou kouli a za mou nejlepší whisky ti prozradila, kdo zavraždil McCuena... je to tak?"

Carroll se bojovně vztyčila.

"Přesně tak. To ti pomůže rychle vyřešit celý případ. Mehitabel uviděla v té křišťálové kouli vraha."

Lepski vydal zvuk podobný pneumatickému kladivu, hodil svou kravatu na podlahu a dupal po ní.

"Nemusíš se předvádět," řekla Carroll chladně. "Někdy si myslím, že máš mentalitu rozmazleného dítěte."

Lepski zavřel oči, ale nakonec se dokázal ovládnout.

"Jo... možná máš pravdu. Skvělé... Ale teď zapomeňme na Mehitabel. Co kdybys mi nakrájela pár sendvičů? Dal bych si trochu toho hovězího... pokud nějaké ještě zbylo."

"Příliš myslíš na jídlo," namítla Carroll. "Můžeš mě chvíli sledovat? Mehitabel toho muže viděla! Je to Indián. Měl na sobě košili s květovaným vzorkem a byli s ním ještě dva další, muž a žena, ale ty dva neviděla tak jasně."

"Skutečně?" vysmíval se Lepski. "To mě nepřekvapuje. Jak se ta ožrala bába jen dostane k láhvi, tak už nic nemůže vidět jasně." Zvedl se. "Teď se oholím a vezmu si novou košili. Můžeš mi připravit ty sendviče?"

Carroll se několikrát udeřila pěstmi do kolen. Občas se jí stávalo - a tohle byl jeden z těch případů - že se dokázala chovat stejně dramaticky jako Lepski.

"To nedokážeš pochopit, ty blázne, že je to stopa... a důležitá stopa?" vykřikla zuřivě. "Proč musíš být tak strašně omezený? Já vím, že Mehitabel je stará, ale má mimořádné schopnosti... je to médium."

"Tak ty říkáš, že jsem blázen?" zeptal se Lepski a bojovně se rozkročil.

"Neslyšels, co jsem řekla?" vybuchla Carroll a z očí metala blesky.

"Slyšel jsem, žeš mě nazvala bláznem," řekl Lepski. "Jdu si převléct košili. Pokud tam zůstalo trochu hovězího, tak bych chtěl sendviče," a odkráčel do ložnice.

Když Lepski vyšel z ložnice oholený, osprchovaný a s novou košilí, Carroll už čekala s balíčkem sendvičů.

Podíval se na balíček, který mu Carroll strčila do ruky.

"Hovězí?"

"Panebože! Ano!"

"Hořčice?"

"Ano."

Usmál se.

"Tak se zas někdy uvidíme, miláčku. A na tu opilou bábu zapomeň." Letmo ji políbil na tvář a běžel po zahradní cestičce k svému vozu.

Měl před sebou předem promarněný večer, bloumání po ulicích, nekonečné vyptávání, návštěvy nočních klubů, kam chodil McCuen, ale výsledek byl stejný jako u ostatních detektivů - zjistil, že města se zmocnil strach; strach, který se šířil jako jaderné záření.

Kapitola třetí

Detektiv druhé třídy Max Jacoby se snažil zvládnout noční nával práce. Zatímco hlídal telefon, zaměstnával se tříděním množství hlášení, která neustále docházela, a odděloval zrní od plev, aby je ráno jako první věc mohl předložit Terrellovi.

Dva mladí policisté mu dělali společnost - byli sympatičtí, ale bez větších zkušeností. Ten zrzavý byl Dusty Lucas, vazoun se jmenoval Rocky Hamblin. Probírali různá hlášení a zívali nad nimi.

"Zprávy těch chlápků, to je mlácení prázdné slámy," poznamenal Dusty a sáhl po dalším hlášení. "Jen si představ:

tohle je už třičtyřicáté hlášení, co čtu, a co myslíš, že v něm je - vůbec nic!"

Jacoby si uvědomoval, že jako služebně starší jim musí být příkladem, zvedl proto hlavu a zamračil se. "Taková je prostě policejní práce. Čtyřiačtyřicáté hlášení nám může přinést to, co hledáme."

"To myslíš vážně?" zvolali oba zelenáči téměř současně. "Maxi, komu to chceš namluvit?"

Vtom zazvonil telefon.

Když Jacoby sáhl po sluchátku, podíval se na nástěnné hodiny znečištěné od much. Bylo právě 21.47.

"Policie, u telefonu Jacoby," ohlásil se řízně.

"Potřebuju tady pomoc," řekl nějaký muž. Měl stísněný, ale autoritativní hlas. "Je to bungalov Racek u pobřežní silnice. Rychle sem někoho pošlete."

"Kdo volá?" zeptal se Jacoby a zapsal si do služebního bloku adresu.

"Malcolm Riddle. Mám tu mrtvou ženu... Rychle někoho pošlete."

Jacoby znal jména všech důležitějších obyvatel města. Malcolm Riddle byl prezidentem Jachtklubu, předsedou správní rady městské opery a jeho žena byla považována za sedmou nejbohatší ženu na Floridě. Platil tedy za důležitého.

"Ano, pane Riddle." Jacoby se vsedě předklonil. "Hned u vás bude policejní hlídka." Ted' sledoval elektronický dispečink, na němž mohl vidět, kde jsou právě hlídkové vozy. "Můžete mi o tom říct něco bližšího?"

"Je to vražda," odpověděl Riddle rázně a přerušil rozhovor.

Během pár vteřin navázal Jacoby spojení s hlídkujícím policistou Stevem Robertsem, který pokrýval oblast u pobřeží.

"Steve, rychle zajed' k bungalovu Racek u pobřežní silnice," spustil. "Malcolm Riddle nám ohlásil vraždu. Já burcuju oddělení vražd. Než přijedou, tak tam všechno ohlídej."

"Jistě," řekl Roberts s náznakem úleku v hlase. "Už tam jedu."

Dalších několik minut strávil Jacoby telefonováním; ti dva zelenáči ho sledovali s vykulenýma očima. Nejdřív zavolal Beiglera, který se právě chystal do postele. Beigler naslouchal a když slyšel, že je do toho zapletený Malcolm Riddle, řekl Jacobymu, aby uvědomil Terrella.

"Kde je ted' Lepski?" zeptal se Beigler a snažil se potlačit zívnutí.

"Ted' by už měl být doma. Služba mu skončila před dvaceti minutami."

"Brnkni mu, ať tam hned přijede," požádal ho Beigler a zavěsil.

Beigler a Lepski přijeli téměř současně k malému luxusnímu bungalovu.

Ten domek byl zcela evidentně hnízdečkem lásky a to do té míry, že každý, kdo by se tam díval přes kvetoucí keře, které diskretně kryly přístup, by si těžko mohl představit něco jiného. Bungalov stál vstupní stranou k moři, jeho týl kryl mangrovový háj a obě boční stěny chránily vysoké, přerostlé kvetoucí keře.

Robertsův hlídkový vůz stál pod jednou palmou. Vysoký, drsně se tvářící policista vyšel ze stínu a přistoupil k Beiglerovi.

"Podíval jsem se tam, seržante," sdělil mu, "ale pak jsem toho nechal. Budete radostí bez sebe... zase je to ten Popravčí."

Beigler tiše zaklel, pak přešel po krátké cestičce k otevřenému vchodu. Mávl na Lepského a Roberta, aby zůstali na svých místech.

Ve velkém obývacím pokoji seděl na pohovce Malcolm Riddle. Byl statné postavy a ještě mu nebylo šedesát. Díky své opálené tváři bez náznaku tuku byl dost hezký, aby si ho lidé mohli plést s nějakým filmovým hercem. Ted' měl ale smrtelně beznadějný výraz obličeje, který Beiglera šokoval. Znal Riddlea, měl ho docela rád a věděl o jeho potížích. Věděl, že Riddleova žena byla mrcha. Po těžkém úrazu, který utrpěla při jízdě na koni, ted' musela trávit všechn svůj čas na invalidním vozíku, ale pořád to byla mrcha.

Když Beigler vstoupil do pokoje, Riddle zvedl hlavu.

"Jsem rád, že jste přišel vy, Joe. Je to něco strašného." Mávl rukou směrem ke vzdálenějším dveřím. "Ona je tam."

"Nesmíte si to tak brát, pane Riddle," řekl vlídně Beigler a zamířil ke dveřím vedoucím do ložnice. Světla byla rozsvícená. Většinu podlahové plochy zaujímalo obrovské dvojlůžko.

Žena tam ležela nahá, tváří dolů k posteli. Beiglerovy pátravé oči zjistily, že kolem krku má smyčku z nylonové punčochy. Pak jeho pohled spočinul na jejích dlouhých, opálených zádech.

Od krční páteře až k hýždím bylo lesklou černou barvou napsané jedno slovo:

POPRAVČÍ

Beigler zůstal chvíli stát a zíral na mrtvé tělo, tvář měl pevně staženou, pak prošel zpátky obývacím pokojem, Riddleovi nevěnoval pozornost a vyšel ven do horkého nočního vzduchu.

"Je to zase náš člověk," oznámil Lepskému. "Rozjed' to. Postarej se o mordpartu. Já odtud odvezu Riddlea."

Lepski přikývl, zašel k telefonu svého vozu a zavolal do ústředí.

Beigler se vrátil do bungalovu.

"Co nejdřív se tu začnou hemžit novináři," pravil. "Odvezu vás domů, pane Riddle."

Riddle se těžce zvedl.

"Nechci jet domů... ted' ještě ne. Vy mne samozřejmě musíte vyslechnout. Vezmu si svůj vůz... vy jed'te za mnou. Pojedeme k zátocě Malá Bay... ted' tam bude klid."

O deset minut později Riddle zaparkoval svůj vůz pod jednou palmou. Během dne byla zátoka Malá Bay ideálním místem pro milovníky pláží, avšak v noci tu nebyla živá duše.

Beigler k němu popošel a oba muži se posadili vedle sebe na písek. Chvíli oba mlčeli, pak promluvil Riddle: "To je neštěstí, co říkáte? Pro mne to znamená konec všeho. Proč si ten parchant vybral zrovna mne?" Vzal si od Beiglera cigaretu a oba muži si zapálili. "Kdybych nebyl píchl pneumatiku, tak by se to nestalo. Asi je to osud. Já jsem do toho

bungalovu vždycky přijížděl před Lisou, ale dnes večer jsem se zdržel s tím kolem a ona sem přijela dřív."

"Řekl byste mi toho víc, pane Riddle?" ozval se Beigler. "Potřebujeme o tom vědět všechno. Je mi to líto, ale musíte mi říct všechno, co víte. Ten cvok může vraždit znovu."

"Ano... pusťte se do toho... zeptejte se na cokoliv."

"Kdo je ta žena?"

"Lisa Mendozová." Riddle se zamyšleně díval na žhavý konec cigarety. "Víte, jak je to s mou ženou. Neměl jsem to samozřejmě dělat, ale já prostě nemládnu... Říkejme tomu třeba poslední vybočení. Seznámil jsem se s Lisou. Mezi námi jako by něco zajiskřilo. Byla to nádherná bytost a stejně jako já byla osamělá." Hlas se mu zachvěl a na chvíli se odmlčel. "Tak to tedy se mnou je. Koupil jsem ten bungalov. Bylo to naše hnízdečko lásky... tak to asi nazvou senzacechtivé plátky..."

"Jak dlouho už máte ten bungalov?"

"Osmnáct měsíců... možná devatenáct... tak něco kolem. Oba jsme přitom věděli, že to nemůže trvat dlouho... ostatně, co trvá věčně?"

"Jak často jste se scházeli?"

"Každý pátek večer. Bylo to jakési pravidlo... stejně jako dnes večer."

"Ona v tom bungalovu nebydlela?"

"Proboha, ne! Chodili jsme sem jen v pátek večer. Ona má vlastní byt. Pátek jsme si vybrali, protože moje žena chodí ten den brzy spát. V sobotu obvykle přijímáme hosty, a ona proto potřebuje delší odpočinek."

"Kdo věděl o těch vašich pravidelných schůzkách, pane Riddle? Tím myslím kromě vás a slečny Mendozové."

Riddle na něj pohlédl nechápavě.

"Věděl?"

"Svěřil jste se s tím někomu... například někomu z vašich přátel?"

"To je divná otázka."

Beigler nedal najevo svou netrpělivost.

"Vůbec není divná. Vám dělá starosti to, co se vám dnes přihodilo. Mně dělá starosti zabiják, který vraždil už dvakrát a může vraždit znovu. Znal zvyklosti pana McCuena. Vypadá to, že znal i vaše zvyklosti. Držel jste ten váš vztah v tajnosti? Nesvěřil jste se s tím někomu?"

Riddle uhasil svou cigaretu v písku a vypadal zamyšleně.

"Ano. Rozumím vám. Promiňte mi to. Chovám se sobecky. Chápu, oč vám jde. Ano, svěřil jsem se s tím několika málo mým nejbližším přátelům, ale ti by určitě..."

"Netvrdím, že sami něco zavinili, ale od nich se to mohl dozvědět někdo další. Můžete mi říct, o koho šlo?"

Riddle si třel čelo.

"Tak za prvé Harriet Greenová - to je moje sekretářka. To ona pronajala ten bungalov. Pak David Bentley. Chodím s ním plachtit, je to můj nejbližší přítel. Terry Thompson - to je ředitel opery. Býval Lisiným přítelem. Věděl o tom a schvaloval mi to." Na chvíli se zarazil a přemýšlel. "Luke Williams - ten mi dělal každý pátek alibi. Byl ochoten potvrdit, že spolu hrajeme kuželky. Moje žena to podporovala. Byla přesvědčená, že trochu tělesné námahy mi pro-spěje."

V plném měsíčním světle si Beigler jména zapisoval do poznámkového bloku.

"Řekl jste, že jste píchl pneumatiku."

"Ano... když jsem přišel k svému vozu, zjistil jsem, že levá přední pneumatika je prázdná. Bates, můj řidič, měl volno, a tak jsem si kolo musel vyměnit sám. Já v těchhle věcech nejsem příliš šikovný, a tak mi to trvalo dost dlouho. Obvykle jsem do bungalovu přijížděl v devět hodin. Nedělalo mi to ale starosti, protože jsem věděl, že Lisa na mne bude čekat. Tentokrát jsem tam přijel o pětatřicet minut později. Takhle jsem ji našel. To je všechno. Chcete vědět ještě něco?"

Beigler váhal. Uvažoval, jestli je možné, že Riddle se s tou ženou pohádal a zabil ji. Co když to slovo napsal na její záda proto, aby od sebe odvrátil podezření? Když se ale znovu podíval do té tragické tváře, tak tuto možnost vyloučil.

"Teď jeďte domů, pane Riddle." Zvedl se. "Ještě s vámi bude chtít mluvit šéf. Pošlu hned k vašemu domu pár mládců, aby vás chránili před dotíráním novinářů."

"Děkuju." Riddle vstal. Otočil se a pohlédl na Beiglera. "Je to zoufalé, nemyslíte?" Zaváhal a pak policistovi podal ruku. Beigler se jí poněkud překvapeně chopil. "Děkuju vám za vaše pochopení."

"My už si s tím poradíme," řekl Beigler.

"Ano."

Riddle se obrátil, nasedl do auta a odjel.

Beigler se zatvářil rozpačitě. Pak potřásl hlavou, vrátil se ke svému vozu a zamířil zpět k bungalovu.

Poke Toholo seděl sám v malé zatuchlé chatě a sledoval komentátora na televizní obrazovce. Chuck a Meg byli pryč. Předtím řekl Chuckovi, aby vzal Meg někam na tanec a aby ji tam zdržel dost dlouho.

Thlustý, vzrušeně vypadající muž stál před hnízdečkem lásky a když mluvil, mával mikrofonom. Před několika okamžikly vynesli z bungalovu na nosítkách tělo Lisy Mendozové, přikryté prostěradlem, a nosítka naložili do opodál stojící sanitky.

"Takže Popravčí udeřil znovu," prohlásil komentátor dramaticky. "Nejprve byl včera zastřelen Dean K. McCuen, jeden z našich nejznámějších spoluobčanů, a dnes byla uškrcena Lisa Mendozová, známá milovníkům hudby našeho města jako vynikající houslistka, a její tělo bylo poskrvněno vrahovým podpisem. Dnes v noci snad není v našem městě nikdo, kdo by si nekladl stejnou otázku: již ne, jestli ten šílenec opět udeří, ale kdy spáchá další zločin a kdo se stane jeho příští obětí. Je zde se mnou šéf policie Terrell..."

Poke se usmíval. Potřebná atmosféra se vytvářela zdárně. Vyslechl si Terrellovo varování před panikou, ale věděl, že bohatí a rozmazlení se tím neuklidní. K rozpoutání skutečné, bezhlavé paniky, kterou potřeboval, aby měl celé město v

hrsti, teď už stačila jen jedna další vražda.

Tentokrát bude nutné do toho víc zapojit Chucka, pomyslel si Poke. Zatím byly jediným Chuckovým přínosem pomoc při krádeži pušky a píchnutí Riddleovy pneumatiky. To bylo nutné, aby Poke měl dost času na cestu k bungalovu a k zastížení té ženy o samotě. Příští vražda bude ale jiná. Už je načase, aby si Chuck zasloužil slíbené peníze, aby se aktivně zapojil a aby nemohl plánovat nějaký podraz.

Pokeho pozornost se opět soustředila na obrazovku. Komentátor si něco šeptal s nějakým mužem, který se právě dostavil na místo natáčení. Poke zaslechl, jak komentátor vyjekl: "Proboha! Víte to určitě?"

Ten druhý muž přikývl a odešel ze záběru kamery.

Komentátor se díval přímo do kamery a utřel si kapesníkem pot z čela.

"Vážení přátelé... právě jsem zaslechl, že pan Malcolm Riddle je mrtev. Pro vás je to jistě stejný šok jako pro mne. Poté, kdy byl vyslechnut policií a odjížděl už domů, pan Riddle podle všeho ztratil kontrolu nad svým vozem. Vůz se zřítil do moře z útesu nedaleko West Pointu. Pan Riddle..."

Poke vstal a protáhl se. Vyvíjelo se to ještě lépe, než doufal. Podíval se na hodinky. Bylo několik minut po půlnoci. Vypnul televizor, svlékl si svou květovanou košili, shodil modré texasky a odešel do sprchového kouta. Několik minut poté si oblékl vybledlé červené pyžamo a lehl si do postele. Zhasl světlo.

V duchu se vrátil k okamžiku, kdy se vloupal do bungalovu. Zámek zadních dveří nekladl žádný odpor. Pak čekal ve tmě. Ta žena přijížděla vždy v 21.25, jak se dozvěděl z tlumeného rozhovoru Luka Williamse s dalším členem klubu u barového pultu, kde jim Poke servíroval nápoje. Stál v prostorné ložnici za drapériemi. Viděl ji, jak se svléká. Punčochy bezstarostně pohodila na zem a dopadly asi čtvrt metru od místa, kde se ukrýval. Počítal s tím, že mu budou stačit jeho ruce, ale když mu takhle nabídla nástroj, rozhodl se, že ho využije.

Jeho přemítání přerušil hluk auta zajíždějícího do garáže. Slezl z postele a podíval se ven škvírou mezi záclonami.

Chuck a Meg šli do své chaty. Slyšel bouchnutí dveří a pak nezřetelné zvuky jejich hovoru.

Znovu se natáhl na postel.

Zítra... poslední vražda... a pak sklizeň. Ještě chvíli ležel a přemýšlel. Vychází to přesně tak, jak si to naplánoval. Do týdne se začnou hrnout peníze.

Ještě když se ponořoval do spánku, stále myslel na peníze.

V podkrovních místnostech starosty Hedleyho v nejvyšším patře radnice se stále svítilo.

Byly tři minuty po půl třetí v noci.

Hedley se právě dokázal zbavit Petea Hamiltona a pěti dalších novinářů. Doráželi na něj tak, že teď byl bledý, zuřil a potil se.

Opodál seděla jeho manželka Monika, třiačtyřicetiletá, rozumná a hezká žena mateřského typu. Šéf policie Terrell seděl na židli proti němu.

"Můj milý Lawsons, musíš se uklidnit," řekla konejšivě Monika. "Být takhle přepracovaný, to pro tebe není nic dobrého. Ty víš..."

"Uklidnit se?" vybuchl Hedley. "Uklidnit se! Neuvědomuješ si, že tahle zatracená záležitost mě může připravit o můj úřad? Ty říkáš, abych se uklidnil! V době, kdy v tomhle městě řádí šílenec!"

Monika a Terrell se na sebe podívali.

"Ale miláčku, copak to bude tak strašně vadit, když přijdeš o svůj úřad?"

Hedley sevřel ruce do pěsti a podrážděně se nadechl.

"Ty tomu nerozumíš, Moniko... Prosím tě, jdi si lehnout. Musím si promluvit s Frankem."

"Ale já tomu rozumím, Lawsons."

"Nerozumíš! Ty zřejmě nejsi schopná pochopit, že v tomhle městě dochází k explozi!"

"K explozi?" Vstala, graciálně odkráčela k velkému panoramatickému oknu a rozhlédla se po výškových obytných domech, které obklopovaly radnici. Jen v několika z početných oken se svítilo. "Řekla bych, že většina lidí je v posteli a klidně spí. Jestli tu někdo exploduje, tak je to hrstka novinářů a ty sám."

"Moniko, moc tě prosím, jdi už spát!"

"Ano, samozřejmě." Usmála se na Terrella a vykročila ke dveřím. "Pro Lawsona je blaho občanů nade vše, Franku," řekla u dveří a pak odešla.

Po delší pauze promluvil Hedley: "Monika si neuvědomuje dosah toho všeho. Snad vám nemusím říkat, že vy i já můžeme zítra být bez místa."

Terrell vyndal dýmku a začal si ji nacípat.

"Že můžeme?" Pohlédl na Hedleyho. "Už před chvílí jsem vám chtěl něco říct, Lawsons. Teď, když tu není Monika, tak vám to povím. Podle mého názoru se chováte jako stará dáma, která si myslí, že pod její postelí je nějaký muž."

Hedley zrudl.

"To říkáte mně?" vybuchl a pak se pod vlivem Terrellova upřeného pohledu trochu ovládl. "Něco takového si přece o mně nemůžete myslet!"

"Jak jsem řekl," pravil Terrell vladně. "Teď pro změnu poslouchajte vy mě." Zmlkl, aby si zapálil dýmku, a když s uspokojením zjistil, že je všechno v pořádku, pokračoval: "Já jsem šéfem zdejší policie už patnáct let. Odvedl jsem pořádný kus práce a vy to víte stejně jako já. Skutečnost, že tu teď máme cvoka, který zavraždil dva lidi, není důvodem k panice, a vy takovou paniku právě rozpoutáváte. Vy byste měl vědět stejně dobře jako já, že občas se v některém městě takový šílenec vyskytne. Není to nic výjimečného."

Hedley si podepřel hlavu konečky prstů.

"Teď se to ale děje v Paradise City!"

"Souhlasím. A co je tak zvláštního na Paradise City? Řeknu vám to. Paradise City je píseček na hraní pro některé

nejbohatší, nejarogantnější a nejvulgárnější lidi z téhle země. A tak se objeví cvok -liška uprostřed slepic snášejících zlatá vejce. Kdyby se to přihodilo v kterémkoli jiném městě, ani byste se neobtěžoval přečtením takové zprávy."

Hedley se pokusil udržet pevný tón hlasu, když řekl: "Mou povinností je chránit lidi, kterým tu sloužím. Je mi úplně jedno, co se děje v kterémkoli jiném městě! Počítá se jen to, co se děje tady!"

"A co se tu tedy děje? Nějaký cvok zavraždil dvě osoby. Tím, že upadneme do paniky, si nepomůžeme k jeho dopadení."

"Vy tu teď sedíte a mluvíte," prohlásil Hedley rozčileně, "ale co pro to děláte?"

"Já ho dopadnu. Bude to sice nějakou dobu trvat, ale dopadnu ho. Právě teď, soudě podle způsobu, jak se chováte vy a tisk, mi napadá, že vytváříte přesně takovou atmosféru, jakou tu chce mít ten zabiják."

Hedley se opřel o opěradlo svého křesla.

"Co tím chcete říct? Dejte si pozor na to, co říkáte! Zatím jste vy a vaši lidé nedokázali ani to nejmenší, čím byste udělali na obyvatele nějaký dojem! Dvě vraždy! A co jste vypátrali? Vůbec nic! Co to tady vykládáte o tom, že já vytvářím atmosféru, jakou si přeje mít ten šílenec? Co tím vlastně chcete říct?"

Terrell nehnul ani brvou a zkřížil si jednu svou mohutnou nohu přes druhou.

"Já jsem v tomhle městě prožil většinu života," řekl. "A poprvé tady cítím strach. Cítil jsem tu všechno možné - peníze, sex, korupci, skandály a neřesti, ale nikdy strach... Teď ho ale cítím."

Hedley udělal podrážděné gesto.

"To mě vůbec nezajímá! Vy mě obviňujete, že vytvářím atmosféru, jakou si přeje ten zabiják... To byste měl vysvětlit!"

"Položil jste si otázku, jaký motiv se skrývá za těmi vraždami?" zeptal se Terrell. "Proč potřebuje ten zabiják takovou publicitu? Když mám vyřešit případ vraždy, vždycky se snažím najít motiv. Bez zjištění motivu se vražda objasňuje jen velmi obtížně. Tak jsem se teď sám sebe zeptal, jaký motiv může být za těmi dvěma vraždami."

Hedley se v křesle rozložil a narovnal.

"Proč se tak díváte na mne? To je přece vaše práce, hrom do toho!"

"Správně. To je moje práce," Terrell si zabafal ze své dýmky. "Žádná vražda není nikdy spáchána bez motivu. Když máme co do činění s cvokem, bývá ten motiv nejasný, ale když ho pořádně hledáte, tak zjistíte, že tam je. McCuen byl typický produkt tohoto města. Lisa Mendozová byla houslistka. Mezi těmi dvěma zločiny není vůbec žádná souvislost až na jednu věc: jejich smrt měla sloužit publicitě někoho, kdo si říká Popravčí. Je to chytře vymyšlené jméno... jméno, které dělá dojem. S takovým jménem se snadno dočkal palcových titulků. S takovým jménem rozpoutal v tomhle městě paniku."

"To je nesmysl," odsekl Hedley. "Proč by nějaký cvok chtěl rozpoutávat paniku?"

"On to ale dělá," řekl Terrell klidně. "Netvrdím, že mám stoprocentní pravdu, ale když nemám jiné vysvětlení a když pozoruju zdejší scénu, tak to by mohl být jeho motiv."

Hedley dlouho přemýšlel, pak odstrčil své křeslo od stolu.

"Já jsem unavený. Pro dnešní noc už toho mám dost. Mrzí mě, že jsem tak vybuchl, Franku. Tak dobře... přijímám tu vaši úvahu. Nemusím vám snad zdůrazňovat, jak to tu bude vypadat zítra." Hedley se odmlčel a teď myslel na zítřejší noviny, na nepřetržitě vyžvávající telefon a na Petea Hamiltona, který určitě vyvolá v televizních zprávách v deset hodin pěknou melu. "Vy si skutečně myslíte, že ten cvok se pokouší nahnat strach našemu městu?"

"Už se mu to daří, nebo snad ne?"

"Tak co hodláte dělat?"

"To teď závisí na vás," odpověděl Terrell. Naklonil se dopředu a vyklepal dýmku do popelníku. "Než se vrátím na ústředí, chci vědět, jestli jste na mé straně."

"Na vaší straně?" Hedley překvapeně zíral. "Samozřejmě, že jsem!"

"Víte to určitě?" Terrell se na Hedleyho podíval zkoumavě. "Před chvílí jste prohlásil, že bych mohl přijít o místo. Chcete mít nového šéfa policie?"

Hedley se vylekal.

"Proč bych u všech čertů chtěl mít nového šéfa policie? Jestli existuje někdo, kdo dokáže dopadnout toho parchanta, tak jste to vy!"

Terrell se zvedl.

"Správně. Jestli existuje někdo, kdo dokáže dopadnout toho parchanta, tak jsem to já. Takže tímto vyřazujeme veškerou paniku."

"Dobře jste mu to řekl, Franku," prohlásila Monika u otevřených dveří. "Už potřeboval, aby mu to někdo důkladně vyložil!"

Oba muži se obrátili a teprve teď si uvědomili, že je po celou dobu poslouchala.

Hedley se náhle uvolnil a zatvářil se ostýchavě.

"Ty ženské! Nechtěl byste si ji odvést s sebou, Franku?"

Terrell cítil uspokojení. Mrkl na Moniku.

"Kdybych už neměl doma jednu svoji vlastní, tak bych vás vzal za slovo," žertoval Terrell. "Obě jsou skvělé a já fakt nevím, která je lepší." Zamířil ke dveřím.

Hedley se trochu váhavě zeptal: "Budete chtít, abych zítra zašel k vám na ústředí?"

"Vždycky vás tam rád uvidím, Lawsons," ujistil ho Terrell, když se u dveří zastavil. Dotkl se Moničiny ruky, šel k výtahu a za chvíli se ocitl před televizními kamerami.

Jack Anders, vrátný hotelu Plaza Beach, stál na červeném koberci před impozantním mramorovým portálem, který vedl do nejlepšího hotelu ve městě, svými šedýma očima bystře sledoval dění na bulváru a své velké ruce měl složené za zády.

Anders byl veteránem druhé světové války, držitelem řady válečných vyznamenání a kromě toho byl všeobecně známou postavou na hlavním bulváru. Jako vrátný hotelu Plaza Beach působil už dvacet let.

Byla málo frekventovaná dopolední hodina, a tak Anders vlastně odpočíval vstoje. Teprve za několik hodin začnou přijíždět vozy s hosty, kteří si před obědem dávají koktail, a on bude plně zaměstnán otevíráním dveří, pokyny řidičům, kde mají parkovat, smekáním pozlacené čepice před pravidelnými návštěvníky, odpovídáním na nesmyslné otázky, poskytováním informací a bráním dolarových bankovek. Žádný z hostů hotelu Plaza Beach ani nepomyslel na to, že by mohl promluvit s Andersem a nedat mu nejméně dolarové sprotipné. Teď ale bylo půl desáté a on nepředpokládal, že někdo bude právě teď vyžadovat jeho služby, a proto spíše odpočíval.

Policista Paddy McNeil, statný, postarší Irčan, který měl za úkol sledovat případné dopravní problémy na bulváru a kromě toho také dohlédnout na starší a také bohatší osoby, došel před hotel a zastavil se vedle Anderse.

Oba muži byli přátelé. Jejich přátelství se upevňovalo po všechna ta léta, kdy Anders bez ohledu na počasí postával před hotelem a McNeil přecházel po bulváru a každé dvě hodiny se u hotelu zastavil na kus řeči.

"Jak se má tvůj kámoš... ten Popravčí?" zeptal se Anders, když McNeil došel až k němu. "Poslouchal jsem rádio. Všechny báby z toho mají mokro v kalhotkách."

"Nejen ty tvoje báby," opáčil McNeil ponuře. "Celej ten život stojí za starou bačkoru. Teď jsem rád, že tady hlídkuju. Kromě několika nás starejš se teď všichni naši honěj za tím zkurvysynem. Dneska ráno sem přijely dva plný nákladáky policajtů z Miami. Je to všechno ale samá voda. Co můžou ti frajeři z Miami vědět o našem městě?"

"Myslíš, že to, co říká Hamilton, je pravda?" otázal se Anders s nevinným výrazem ve tváři. Byl rád, že může McNeila pošťuchovat.

"Hamilton?" zavrčel McNeil. "Ty jeho velkohubý kecý zásadně neposlouchám... ten jenom kalí vodu." Úkosem pohlédl na Anderse. "Co vlastně říkal?"

"Že ten zabiják je maniakální vrah a že nenávidí boháče."

McNeil si posunul čepici do čela a podrbal se v zátylku.

"K tomu, abys nenáviděl boháče, nemusíš bejt ani maniak, ani vrah," řekl po chvilce přemítání. "Já o sobě nemůžu říct, že bych ty zazobance miloval."

Anders se ledabyle pousmál. "Mají ale svoje zvyky."

"Tobě se to mluví. Moc rád bych si s tebou vyměnil zaměstnání."

"Já si na to svoje nestěžuju." Anders se snažil, aby to neznělo jako vytahování. "Ale musíš to s nima umět. Myslíš, že toho cvoka chytíte?"

"To se ptáš mě?" McNeil potřásl hlavou. "Já s tím nemám nic společného. Já už nikoho chytat nebudu. Já už jsem jako ty... všechno to беру klidáňko, ale náš šéf, ten ho dostane. Jo, Terrell, to je hlava, ale bude mu to samozřejmě nějakou dobu trvat."

Naleštěný rolls pískové barvy předjel ke vchodu. Anders se odtrhl od McNeila, rychle přešel červený koberec a otevřel dvířka vozu.

"Dobrý den, Jacku." Elegantní tlustý muž, který vystoupil z rollsu, byl Rodney Branzenstein. Byl to úspěšný obchodní právník, který přijížděl každé dopoledne navštívit své klienty bydlící v hotelu. "Už jste zahlédl paní Dunc Browlerovou?"

"To je na ni moc brzy, pane," odpověděl Anders. "Bude tu tak za patnáct minut."

"Jestli se bude ptát, tak jí řekněte, že už jsem přijel." Branzenstein vsunul Andersovi do ochotně nastavené dlaně dolarovou bankovku. Pak odkráčel do hotelu.

Zatímco šofér s rollsem odjel, McNeil popošel k Andersovi.

"Co takhle prsty, Jacku, nebolej tě někdy?" zeptal se starostlivě.

"Nikdy," ujistil ho Anders. "Ale nemysli si, že to mám lehký. To chce léta cviku."

"Jestlipak tohle je spravedlivý?" potřásl hlavou McNeil. "Já už fůru let šlapu tudle zatracenou štreku a nikoho nikdy nenapadlo, aby mi šoupl nějaký ten dolar."

"To dělá moje osobnost," prohodil Anders. "A tvoje smůla."

Drobná starší žena s nebesky modrými vlasy, s notně našminkovaným obličejem a s prsty deformovanými řadou diamantových prstenů šmajdavě vyšla z hotelu.

Anders k ní okamžitě přiskočil.

"Paní Claytonová!" McNeil ho sledoval a překvapeně si všiml nedůvěřivého výrazu na Andersově červené a vrásčité tváři. "Kam si představujete, že teď jdete?"

Malá žena se uculila a obdivně pohlédla na Anderse.

"Napadlo mě, že si vyjdu na velmi krátkou procházku."

"Paní Claytonová!" Znepokojení v Andersově tváři teď znepokojilo i McNeila. "Řekl doktor Lowenstein, že si můžete vyjít na velmi krátkou procházku?"

Drobná žena se zatvářila provinile.

"Musím se přiznat, Andersi, že to neřekl."

"To jsem si mohl myslet!" Anders ji jemně chytil za loket a vedl ji zpět do hotelu. "Teď se pěkně posadíte, paní Claytonová. Já zařídím, aby pan Bevan zavolal doktora Lowensteina. Nemůžu vás přece nechat takhle někde pobíhat, nemám pravdu?"

"Ježíši Kriste!" zamumlal McNeil a celá epizoda na něj udělala tak silný dojem, že se pokřižoval.

Anders se po několika minutách vrátil a zaujal své důstojné postavení na červeném koberci. McNeil tam ještě pořád stál, zhluboka vydechoval a jeho malá irská očka měla skelný výraz.

"Tak to byla vdova po Henrym Williamu Claytonovi," sdělil mu Anders. "Její starej natáhl bačkory před pěti lety."

Nechal ji pět milionů babek."

McNeil nestačil valit oči.

"Ty tvrdíš, že ta stará hromada kostí má cenu pět milionů babek?"

Anders se na něj zamračil.

"Paddy! Neměl bys mluvit o mrtvolách takhle neuctivě."

"Jo." Chvilí mlčeli a pak promluvil McNeil: "To jsi s ní pěkně vyběhl, že jo?"

"Tak se s nima musí zacházet. Ona to zbožňuje. Ví, že jsem jedinej člověk, kterýmu na ní záleží."

"A to máš takovejch podobnejch v tom zapadáku víc?" zeptal se McNeil.

"Ten hotel je takovejma přecpanej." Anders potřásl hlavou. "Praštěný starouškové se spoustou peněz... je to smutný."

"To já bych z toho smutnej nebyl," podotkl McNeil. "Jo, tak už abych šel. Měj se." Zastavil se a pohlédl na Anderse.

"Kolik ti ta bába strčila?"

Anders zavřel pravé oční víčko s významným mrknutím.

"To je obchodní tajemství, Paddy."

"Človče! Tak to já jsem v špatný obchodní branži!" McNeil si povzdechl, vydal se na obchůzku bulvárem a jeho velké nohy dopadaly s klapáním na chodník.

Poke Toholo ležel na ploché střeše nočního podniku Pelota a sledoval, jak vysoký policista odchází. Pozoroval ho teleskopickým zaměřovačem odstřelovací pušky.

Poke na té střeše čekal už přes tři hodiny. Čtyřpatrová budova byla asi devět set metrů od hotelu Plaza Beach. Poke sem přijel ve svém buicku už v šest hodin ráno, což byla doba, kdy si mohl být jistý, že tu nebude nikdo, kdo by ho viděl vystupovat z vozu a nést pušku.

Budovu nočního podniku, která byla jednou z nejstarších ve městě, dobře znal. Na zadní stěně měla železný skluzový požární únik, který považovali turisté za nějakou novinku a za něco hodného okounění. Na střechu se Poke dokázal vyšplhat bez nebezpečí a bez potíží, ale teď, když ležel za nízkou zídkou obklopující celou střechu, věděl, že dostat se pak dolů na úroveň ulice bude mnohem nebezpečnější. Na bulváru teď byl živý provoz, přilehlé budovy plné lidí a bylo tu riziko, že ho někdo uvidí, ale on byl připravený takové riziko podstoupit.

Podíval se na hodinky. Ukazovaly 9.43. Znovu přiložil oko k teleskopickému zaměřovači a začal soustavně sledovat bulvár.

Pouliční ruch houstl. Přicházeli lidé a pohybovali se po bulváru v neustávajících proudech oběma směry. Pak uviděl Chucka a spokojeně přikývl. Chuck přišel včas - dokonce o něco dříve, ale to vůbec nevadilo. Měl na sobě čistou červenobílou kostkovanou košili a šedé džíny a vypadal stejně jako kterýkoli z mladých turistů, kteří v tuto roční dobu zaplavovali město. Loudal se a četl přitom noviny.

Poke lehce seřídil šroub teleskopického zaměřovače a zaostřil ho na Chuckovu tvář. Viděl, že se potí. Bylo to pochopitelné. Chucka čekal obtížný úkol, skoro stejně nebezpečný jako to, k čemu se chystal Poke.

Poke se opět podíval na hodinky. Už jen několik minut, pomyslel si a zaostřil teleskopický zaměřovač na vchod hotelu Plaza Beach. Zjistil, že křížek uprostřed vizírky zaměřovače se nalézá v linii středu Andersovy hlavy, a spokojeně vzal na vědomí, že to bude jistý zásah.

Anders ovšem netušil, co se připravuje, kynul těm, kteří kynuli jemu, zvedl ruku ke štítku čepice u těch, kteří si zasluhovali zasalutování, a vyhříval se v záři slunce.

Od nástupu minisukní, holých břich a průsvitných šatů se Andersův život stal mnohem zajímavější. S uspokojením pozoroval, jak si před ním vykračují mladé dívky. Jako vrátný měl slušné živobytí díky starým, tlustým a bohatým lidem, to ale neznamenal, že by už nedovedl ocenit dlouhé nohy, vrtící se zadky a pružná poprsí.

Vtom se objevila paní Dunc Browlerová.

Anders ji už očekával. Vycházela z hotelu vždy v tuto hodinu. Zasalutoval jí, jak nejlépe uměl, usmíval se rozzářeně, vlídně a přátelsky - byl to úsměv, jaký nasazoval jen pro určité lidi.

Paní Dunc Browlerová byla pomenší zavalitá žena a bylo jí už hodně přes šedesát. Možná, že slovo "zavalitá" bylo jen mírné vyjádření. Tím, že po většinu svých sedmašedesáti let konzumovala pět velkých jídel denně, vytvořila kolem své tělesné schránky vrstvu tuku, jaká by vyděsila i slona. Byla jednou z těch mnoha výstředních existencí, které trvale bydlely v hotelu. Je snad zbytečné dodávat, že byla bohatá - jak bohatá, to přesně nevěděl nikdo, ale skutečnost, že měla jedno z nejlepších apartmá hotelu, což stálo tři sta dolarů denně jen za tu řadu pokojů, potvrzovala, že byla enormně prachatá.

Poté, co přišla o manžela, kterého zbožňovala, koupila si ve psím útulku asi za tři dolary velkou dýchavičnou fenku - a Anders usoudil, že ji ještě vzali na hůl. Ta fena jí údajně byla oddaná, v Andersových snobských očích však neměla dost noblesní původ.

"Máma tý fenky by se měla stydět," prohlásil, když o otázce feny diskutoval s pomocným vrátným.

Pro paní Dunc Browlerovou však byla ta fenka, která dostala jméno Lucy, jejím děťátkem, nejdražší bytostí, přítelkyní a společnicí, a tak Anders, který o lidských slabostech věděl své, tu skutečnost vzal na vědomí.

Takže když se objevila paní Dunc Browlerová ve vlající bílé róbě a v obrovském klobouku pokrytém umělými třešněmi, meruňkami a citrony, aby vyvedla Lucy na její každodenní zdravotní procházku, Anders zahrál svou obvyklou roli.

"Dobré jitro, madam," pozdravil a uklonil se, "jak se dnes daří slečně Lucy, madam?"

Paní Dunc Browlerová zářila radostí. Byla přesvědčená, že Anders je prostě drahoušek, nesmírně laskavý, a jeho zájem o Lucy naplnil její srdce blahem.

"Daří se jí výborně," řekla. "Naprostě skvěle." Sklonila svůj zářivý úsměv dolů na hekajícího psa a pokračovala:

"Lucy, miláčku, tak popřej dobré jitro tomu hodnému panu Andersovi."

Fenka se podívala na Anderse přežranýma, znuřenýma očima, pak se nahrbila a na červeném koberci zanechala menší louži.

"Propána." Paní Dunc Browlerová se bezmocně dívala na Anderse. "Měla jsem toho drahouška vyvést trochu dřív... je to moje chyba."

Koberec se bude muset odnést, vyčistit a ihned prostřít jiný, ale Anders ani nemrkl. Když ta stará rachotina platí za pobyt v hotelu tři sta dolarů denně, tak proč by si dělal starosti?

"Takové drobné nehody se občas stávají, madam," prohlásil. "Máte na tu procházku krásné dopoledne."

"Ano... skutečně je překrásné dopoledne. Když Lucy snídala, poslouchala jsem štěbetání ptáčků. Ti prostě..."

To byla poslední slova, jaká pronesla paní Dunc Browlerová.

Její komickým kloboukem a do jejího mozku si prorazil cestu projektil. Klesla na červený koberec jako odstřelený slon.

Jen zlomek vteřiny Anders zíral na mrtvou ženu u svých nohou, pak se ale prosadila zkušenost z jeho vojenské služby. Za války viděl tolik vojáků, kterým nepřátelští odstřelovači prostřelili hlavu, že si okamžitě uvědomil, co se stalo.

Rychle se obrátil a soustředěným pohledem sledoval vzdálené střechy. Ženy ječely, muži křičeli a tlačili se kolem, auta skřípavě zastavovala, ale Anders letmo zahlédl nějakého muže, který se snažil zmizet z dohledu přikrčením za nízkou zídku obklopující střechu nočního podniku Pelota.

Anders neztrácel čas ukazováním a křikem. Prorazil si cestu shlukem lidí, rozběhl se přes ulici a zamířil k budově nočního podniku na konci bulváru.

"Jacku!"

Anders se nezastavil, ale ohlédl se. Viděl, že za ním běží policista McNeil.

"Ten darebák je tam nahoře!" zafuněl Anders a ukázal na střechu nočního podniku. "Dělej, Paddy! Dostaneme ho!"

Na zdatnosti Andersových nohou se ale už podepsaly věk, pohodlný život a příliš mnoho sklenek whisky. Když ho McNeil dohonil, začalo jeho vlastní tempo polevovat.

"Viděl jsem ho!" vyhekl Anders. "K požárnímu úniku, Paddy!"

McNeil zamručel, proběhl vedle Anderse a svou velkou rukou vytrhl z pouzdra pistoli. Lidé na něj zírali a spěšně mu ustupovali z cesty. Nikdo z nich s ním nešel, aby mu pomohl. Byla to výhradně věc policie, tak proč by riskovali své krky?

Když Poke Toholo zdolával poslední část požárního úniku, vyrazil McNeil kolem rohu k zadní stěně budovy. Oba muži se současně zahlédli. McNeil viděl, že Indián má v ruce pušku. Zastavil se, jeho mohutný hrudník se po tom běhu nadouval, a zvedl ruku s pistolí. Když chtěl stisknout spoušť, ucítil prudký náraz do prsou, až se zapotácel a upadl na záda.

Poke seskočil z výšky posledních asi deseti příčlí a vyrazil k parkovišti. McNeil namáhavě vstal a zvedl pistoli. Poke se ohlédl přes rameno. Když viděl, že na něj míří pistole, uskočil právě v okamžiku výstřelu stranou, pak se zastavil, pečlivě zamířil a střelil McNeila do hlavy. Pak se dal na útěk, vběhl na parkoviště a jeho černé oči pátraly po možném zdroji nebezpečí. Našel tu jen asi tucet aut, která zde zůstala přes noc. Jen chvíli trvalo, než objevil nezamčený vůz. Vklouzl na zadní sedadlo, zabouchl dveře a přikrčil se.

Byl již mimo dohled, když Anders, funící a s tváří zrudlou napětím, doběhl k parkovišti a našel McNeilovo tělo.

Stačil mu jediný pohled, aby zjistil, že McNeilovi už není pomoci. Sebral McNeilovu pistoli a vydal se napříč parkovištěm ke vzdálenému výjezdu, protože si byl jistý, že stíhaný muž utekl právě tudy. Nějací tři vystrašení muži se váhavě přikradli k parkovišti. Když uviděli Anderse s pistolí v ruce a podle uniformy v něm poznali vrátného z hotelu Plaza Beach, sebrali odvahu a rozběhli se za ním.

Poke nevzrušeně sledoval jejich odchod, pak vytáhl kapesník a pečlivě otřel pušku. S politováním si pomyslel, že ji zde bude muset nechat. Zvedl zadní sedadlo a zbraň tam ukryl.

Na parkoviště přišli další lidé. Sirény policie a sanitek vydávaly nesnesitelný hluk. Poke vyklouzl z vozu, kráčel beze spěchu a došel až k zástupu lidí kolem mrtvého policisty. Dav ho přijal jako jednoho ze zevlounů. Tak tam stál a okouněl jako všichni ostatní ještě ve chvíli, kdy na parkoviště vtrhli policisté. Spolu s dalšími se nechal odtud vytlačit a když došel až k hlavnímu bulváru, klidně se vrátil ke svému buicku.

Zatímco se odehrávalo tohle všechno, Chuck, kterému po tváři stékal pot, se vmísil do shluku lidí kolem těla paní Dunc Browlerové. Její fenky Lucy, která zmateně stála na kraji chodníku, si nikdo ani nevšiml. Chuck došel k fence a chtěl ji vzít za obojek. Lucy nesnášela neznámé osoby. Ucukla. Chuck zaklel a nešetně ji popadl. Nikdo ho přitom neviděl.

Teprve poté, kdy policie obnovila pořádek, a poté, kdy příběhlo několik hotelových zaměstnanců, aby přikryli tělo paní Dunc Browlerové prostěradlem, a když se shromážděný dav lidí rozptýlil, si zástupce ředitele hotelu, který sám miloval psy, vzpomněl na Lucy. A právě on objevil na Lucyině obojku zavazadlový přívěsek. Na přívěsku bylo tiskacími písmeny napsáno:

POPRAVČÍ.

Kapitola čtvrtá

Zprávu, že ve městě známějším svými zahálčivými boháči víc než Monte Carlo nerušené řadí zabiják, rozneseš palcovými titulky tisk celého světa. Zahraniční dopisovatelé, televizní štáby a jim podobní se do Paradise City slétli jako hejno supů. Obsadili všechny hotely i motely a byli dokonce ochotni ubytovat se třeba i ve stanech, když už nikde nebyly volné pokoje.

Mužem, po němž slídili, byl vrátný Jack Anders, jediný, kdo letmo zahlédl Popravčího, ale dřív, než ho mohli vypátrat, on prostě zmizel ze scény. Po krátké poradě se starostovi Hedleymu podařilo přesvědčit ředitele hotelu Plaza Beach, že

Anders se bude cítit mnohem bezpečněji u svého bratra, který žije v Dallasu. A Anders byl dost chytrý na to, aby s tím souhlasil. Ti starouškové, zazobanci a lenoši by na něj nebyli zrovna laskaví, kdyby se stal hlavní postavou televizního zpravodajství. V záři reflektorů se přece mají pohybovat oni a ne nějaký hotelový vrátný.

Než Anderse propašovali ven z města, vyslechl ho Beigler za přítomnosti Terrella a Hedleyho.

Beigler věděl, že mluví se starým vojákem, mužem s bystrým úsudkem, na jehož svědectví je možné se spolehnout.

Věděl také, že Anders nebude přehánět, aby zdůraznil vlastní důležitost, jak by to udělali mnozí jiní na jeho místě. Byl si jistý, že to, co mu Anders sdělil, jsou spolehlivá fakta.

"Nemusíme to uspěchat, Jacku," řekl mu Beigler. "Proberme si to ještě jednou." Podíval se do poznámek, které si zapsal. "Paní Browlerová vždycky vycházela z hotelu v 9.45... je to tak?"

Anders přikývl.

"Bylo to tedy určité pravidlo?"

Anders znovu přikývl.

"To pravidlo... jak dlouho to už fungovalo?"

"Od té doby, co u nás bydlela... asi tak pět let."

"Paní Browlerová byla známá a výrazná osobnost. Řekl byste o ní, že byla výstřední?"

"To rozhodně byla."

"Takže hodně lidí vědělo, že odchází z hotelu právě v tu hodinu."

"Ano."

"Dobře, Jacku. To je teď jasné. Pojdme se vrátit k té střelbě. Vy jste s ní právě mluvil a tehdy se to stalo. Zopakoval byste mi to ještě jednou?"

"Jak jsem řekl: podle střelné rány na hlavě a podle toho, jak upadla, jsem usoudil, že byla zastřelená puškou o velké palební síle," pravil Anders. "Pak jsem se rozhlédl. Střelec se mohl ukrývat jen na jednom nebo na dvou místech, ale nejvhodnější místo bylo na střeše Peloty. Podíval jsem se tam a toho zabijáka jsem zahlédl."

"Teď si to proberme pomalu," pokračoval Beigler. "Už jste mi řekl, že jste letmo zahlédl toho zabijáka. Pokusme se to rozvinout. Tentokrát od vás nechci žádná fakta. Teď se vás zeptám na váš dojem. Rozumíte mi? Nestarejte se o to, jestli ten dojem bude správný nebo chybný. Prostě mi jen sdělte váš dojem."

Anders chvíli přemýšlel.

"Viděl jsem nějaký pohyb. Toho muže jsem neviděl... byl to jen pohyb. Z toho pohybu jsem poznal, že tam nahoře je nějaký muž. Podle toho, jak se kryl z dohledu, jsem poznal, že je to ten střelec... tak jsem se pustil za ním."

"Já jsem se vás ptal na něco jiného," vysvětloval Beigler trpělivě. "Tohle jste mi už řekl. Viděl jste pohyb a usoudil jste, že tam nahoře je nějaký muž. Dobře, ale teď se vás ptám na váš dojem z toho muže."

Anders se nespokojeně podíval na Terrella a Hedleyho, pak pohlédl na Beiglera.

"To, co vám říkám, jsou fakta," namítl.

"Já ta vaše fakta mám tady," poklepal Beigler na svůj zápisník. "Teď chci, abyste se od nich uvolnil. Vy jste letmo zahlédl muže, který se kryl za zídou na střeše. Byl to běloch nebo barevný? Nepřemýšlejte o tom... jen mi sdělte svůj dojem. Nestarejte se o to, jestli je to pravda nebo ne. Byl bílý nebo barevný?"

"Barevný." Anders potřásl hlavou, jako by se náhle vzpamatoval. "Nevím, proč jsem to vlastně řekl. Nevím. Viděl jsem jen nějaký pohyb. Řekl jsem vám, že jsem toho muže neviděl."

"Máte ale dojem, že byl barevný?"

"Nevím. Ano... možná. Ale mohl být jen snědý od slunce. Nemohl bych to odpřisáhnout. Jen mě napadlo, že byl tmavý."

"Jak byl oblečený?"

Anders se zatvářil ustaraně.

"Jak to můžu vědět? Řekl jsem vám..."

"Měl na sobě černou košili, bílou košili nebo barevnou košili?"

"Možná že barevnou." Anders si otřel zpoceně čelo. "Snažím se vám pomoci, ale nechci, abyste ze mne tahal něco, co by nebyla pravda."

Beigler se podíval na Terrella, který přikývl.

"Dobře, Jacku, děkujeme," řekl pak. "Hodně jste nám pomohl." Tím byl výslech ukončen.

Když Anders odešel, Hedley podotkl: "Tomu říkáte hodně pomohl? Vždyť vy jste ho prakticky přesvědčil, aby podal falešné svědectví!"

"Anders má dobré pozorovací schopnosti," promluvil Terrell tiše. "Má neocenitelné zkušenosti z války. Raději se spolehnu na jeho dojem než na takzvaná neotřesitelná fakta, jaká nám sdělují běžní svědkové. Anders nám skutečně pomohl."

Hedley pokrčil rameny a zvedl se.

"Čtyři vraždy! A co jsme zjistili? Vůbec nic!"

"Vy si můžete myslet, že nic, ale já ten názor nesdílím," namítl Terrell. "Podívejte se, Lawsone, vy nerozumíte práci policie. V současné době máme jednu konkrétní a jednu abstraktní stopu. Teď už víme, že pachatel není sám. Někdo píchl Riddleovu pneumatiku, aby ten zabiják zastihl Lisu Mendozovou samotnou. Někdo připevnil zavazadlový přívěsek na psa paní Browlerové... Takže my víme, že ten chlap má komplice. Teď máme také tip, že ten chlap může být barevný. Vy tvrdíte, že nemáme nic, ale já si to nemyslím."

"Ale co z toho všeho vyplývá?" zeptal se Hedley. "Ten šílenec..."

"To chce klid, Lawsone. Pojdte se mnou." Terrell vstal, vzal Hedleyho za paži a vedl ho chodbou až k místnosti vyšetřovatelů. Všechny stoly byly plně obsazeny. Každý z přítomných detektivů hovořil se svědkem, který buď viděl,

jak byla zastřelena paní Dunc Browlerová, nebo slyšel něco kolem McCuenovy vraždy, případně věděl něco o Riddleovi a jeho milence. Byli to lidé ochotní přispět k věci veřejného zájmu, snažící se poskytnout informace - většinou sice bezcenné, ale některé přece jen mohly přivést policii blíže k Popravčímu. Ti lidé stáli ve frontě po celé chodbě, na schodišti a až na ulici.

"Jeden nebo i víc mezi těmi lidmi," řekl Terrell, "nás může přivést na další stopu. Taková je práce policie, Lawsone. Dříve nebo později ho dopadneme."

"A mezitím bude vraždit dál."

"Dříve nebo později se dopustí chyby... tak to dělají všichni."

"Tak co mám říct novinářům?"

"Že pokračujeme ve vyšetřování. Nic jiného jim neříkejte," odpověděl Terrell. "Je to důležité... Pokud budete muset na někoho svalit vinu, tak na mne. Řekněte, že děláme, co můžeme."

Hedley přikývl, sešel se schodů podél fronty zpocených, trpělivých lidí a pak na ulici až k čekajícím novinářům.

Terrell se vrátil do své kanceláře, kde na něj čekal Beigler. Oba muži se na sebe podívali s porozuměním.

"Tak, teď, když odešel, můžeme se konečně podívat, co jsme zatím zjistili," řekl Terrell a posadil se. Sáhl pro arch papíru, na němž si dělal poznámky ze shrnujících zpráv, které mu odevzdali jeho lidé. "Pomaloučku o tom dostáváme určitý obraz - ne sice dokonalý obraz, ale aspoň něco. Stále mě zajímá motiv. Ty tři oběti z řad místní honorace byly vynikajícími hráči bridže a také byli členy Klubu Padesáti." Zvedl hlavu od svých poznámek. "Co víme o tom Klubu Padesáti?"

Beigler znal poměry v Paradise City lépe než Terrell a Terrell to věděl. Obvykle stačilo, že se Beiglera zeptal na cokoli o situaci ve městě a Beigler mu vždy poskytl uspokojivou odpověď.

"Klub Padesáti? Supersnobský... individuálně vybírání členové. Vstupní poplatek členů je kolem patnácti tisíc dolarů a u čekatelů na členství je to dvojnásobek. Pokud vás vyberou, můžete se spolehlivě považovat za jednoho z čelných snobů města, ale s podmínkou, že hrajete bridž na profesionální úrovni."

"Takže McCuen, Riddle a paní Browlerová byli členy... to možná něco znamená... ale nemusí to taky znamenat vůbec nic. Musíme si promluvit s někým z toho klubu. S tím by mohl souviset motiv. Další věc, která mě zajímá, je skutečnost, že ten zabiják je obeznámený se způsobem života obětí. Věděl, že paní Browlerová odcházela z hotelu vždy ve tři čtvrtě na deset. Věděl taky, že McCuen denně opouštěl svůj dům tři minuty po deváté, a kromě toho věděl, že Lisa Mendozová bude v pátek večer v tom bungalovu. Z toho vyplývá logický závěr. Pachatelem je někdo z místních lidí." Beigler přikývl.

"Takže začneme pátrat po někom, kdo mohl získat takové informace o členech klubu. Možná některý zaměstnanec klubu. Pošlu své lidi, aby toho co nejvíce zjistili o osobách, které uvedl Riddle před svou smrtí."

"Joe, myslíš, že pachatel může být barevný?"

"Oba se o tom můžeme dohadovat, ale Anders si to podle všeho myslí."

Zazvonil telefon. Terrell popadl sluchátko, poslouchal, zamručel a pak řekl: "Dobře, děkuju... Ano, pošlete mi zprávu," a zavěsil. "To byl Melville. Identifikovali tu pušku. Byl z ní zastřelený McCuen i paní Browlerová, ale nejsou na ní samozřejmě žádné otisky prstů. Identifikoval ji Danvaz. To nám ale nijak zvlášť nepomůže."

"Leda v tom, že ten darebák teď už nemá pušku," podotkl Beigler.

"Může ale ukrást nějakou jinou," prohlásil Terrell a zapálil si dýmku.

Jestli bylo mezi věcmi, které Lepski nenáviděl, něco, co nenáviděl totálně, tak to byly výsledky množství svědků a psaní zpráv. Myslel si, že každý, kdo se dobrovolně přihlásí k výslechu, by měl být v útulku pro duševně zaostalé. Přesto ale bral na vědomí, že i tohle patří k policejní práci. Pokud se tomu mohl vyhnout, tak se tomu vyhnul, ale když už v tom uvízl, jako například teď, tak tu situaci jakžtakž zvládal a dokázal tlumit svou nelibost. Se zoufalstvím v očích sledoval neustále rostoucí zástup lidí, kteří trpělivě čekali, až je někdo vyslechne.

U vedlejšího stolu seděl Max Jacoby. Právě absolvoval rozhovor s upovídaným starším mužem, který viděl, jak zemřela paní Dunc Browlerová. Jediné, o čem ten stařík dokázal mluvit, bylo umělé ovoce na jejím klobouku. Pokoušel se Jacobyho přesvědčit, že zabiják byl nepřátelsky zaujatý proti ovoci na tom klobouku. Nakonec se Jacobymu podařilo se ho zbavit, právě když Lepski konečně odbyl starou dámu, která mu vysvětlovala, že ten miloučký pejsek paní Dunc Browlerové viděl vraha a jestli by s tím policie neměla něco udělat.

Oba muži se na sebe podívali.

"Tak co, jak to jde?" zeptal se Jacoby s unaveným zašklebením.

Lepski si dobře uvědomil, že má teď vyšší hodnost, a káravě na něj pohlédl.

"Taková je policejní práce," prohlásil. "Kdo chce najít pramen, musí kopat hluboko."

Jacoby potřásl hlavou v předstíraném údivu.

"A to my teď hledáme samou vodu?"

Tlustý, starší a nuzně oděný muž s žuchnutím dosedl na židli proti Jacobyho stolu a Jacoby sáhl s potlačeným zasténáním pro další hromádku papíru.

"Ano, pane? Vaše jméno a adresa?"

Těch pitomců! pomyslel si Lepski. Už tři zatracené hodiny a výsledek nula. Omezení, kteří mají dost času! Dopsal poslední záznam a když si sáhl pro cigaretu, cítil, že se kolem něho vznáší oblak parfému. Zvedl hlavu a zjistil, že na židli proti jeho stolu dosedla nějaká dívka, která se na něj dívala starostlivě a s vykulenými očima.

"Chudáčku, vy vypadáte zpocený a unavený," poznamenala.

Lepskimu se zachvělo ledví. Byl to kus, jaký se vidí jen na stránkách Playboye. Šťabazna, která by vzkřísila i mrtvého chlapa: oslnivá blondýna s velkýma fialkovými očima a řasami, jaké by jí mohla závidět i kráva. Vybavení jejího hrudníku způsobilo, že Lepski sykavě vydechl mezi zuby. Uvědomil si, že Jacoby, tlustý stařík, čtyři detektivové

zapůjčení velitelstvím policie v Miami a tři uniformovaní policisté, kteří udržovali pořádek ve frontě čekajících svědků, teď všichni ohromeně zírají na tu dívku.

Lepski se okázale rozhlédl po místnosti a jeho kolegové se neochotně vrátili ke své práci.

"Ano?" vyštěkl svým policajtským hlasem. Byl to tón, který měl obvykle zdrcující účinek u většiny lidí, ale na tu dívku neudělal ani ten nejmenší dojem. Zvedla si jeden ze svých těžkých prsů, aby si ho uložila pohodlněji v přiléhavé podprsence, dotkla se zbloudilé kadeře svých hedvábných blond vlasů a opakovala: "Vypadáte zpocený a unavený." Lepski vydal tichý zvuk asi jako moucha uvězněná v obálce.

Thlustý starší muž, jehož obličej připomínal vyzrálý holandský sýr, se naklonil dopředu a vydechl Lepskimu do tváře česnekový odér. "Promiňte, pane," řekl se zářivým úsměvem, "ta slečinka má pravdu... vy fakt vypadáte zpoceně a unaveně."

Lepski zuřivě zmačkal arch papíru.

"Staral byste se laskavě o svého svědka?" zavrčel na Jacobyho. Jedovatý tón jeho hlasu způsobil, že tlustý starší muž zvadl. Lepski pak obrátil svou pozornost k dívce.

"Chcete nám něco sdělit?"

Dívka si ho obdivně prohlížela.

"Jeje! Už jsem toho slyšela tolik o zdejších policajtech, ale netušila jsem, že můžou být takoví jako vy... slušní."

Lepski si narovnal kravatu.

"Podívejte se, slečno, my tu máme spoustu práce," řekl poněkud mírnějším tónem. Dolehl na něj její opravdově zničící obdiv. "Oč tedy jde?"

"Holky mi říkaly, abych sem zašla."

Lepski si povzdechl a sáhl pro nový arch papíru.

"Řekněte mi, prosím, své jméno a adresu."

"Já jsem Mandy Lucasová. Pracuju a bydlím v klubu."

"V jakém klubu?"

"Vždyť víte... v nočním klubu Pelota."

"Vy tam žijete?"

Svraštila svůj hezký nosík.

"Mám tam pokoj... ale nedá se tomu říkat život."

"Máte pro nás nějakou informaci, slečno Lucasová?"

"No, holky říkaly, že sem mám zajít, ale já nevím... tady to trochu smrdí kriminálem, že jo? Těch lidí... ale ještě že jsem tu potkala vás. Jeje! Až budu holkám vypravovat o vás, tak určitě vypadnou z kalhotek!"

Lepski vypouklil oči. Podíval se stranou na Jacobyho, který poslouchal rovněž s vypoulenými očima, a pak na tlustého staršího muže, který vytreštěně zíral.

Lepski si připomněl, že je teď detektivem první třídy, naklonil se dopředu a zatvářil se zamračeně.

"Podívejte se, slečno Lucasová, co mi vlastně chcete sdělit?"

Dívka si upravila druhý prs do pohodlnější pozice a požádala ho: "Říkejte mi Mandy... žádný z mých přátel mě přece neoslovuje slečno Lucasová."

"Tak fajn, Mandy..." Lepski si hodil nohu přes nohu, nevrlým pohybem posunul kuličkové pero zprava doleva a odněkud z jeho nitra se ozval zvuk připomínající padání kamenů. "Teď mi ale řekněte, proč jste sem přišla."

"Určitě to chcete vědět? Já jsem říkala holkám, že jen promarním váš čas... na mou duši." Zamávala dlouhými řasami.

"Já vím, mládenčí, že vy tu šrotujete jako mourovatý. Ale když ty holky... no řekly mi..."

"Jo." Lepskiho začal trápit problém jeho krevního tlaku. "Taková je moje práce. Nestarejte se o marnění toho mého zatraceného... chci říct mého času... prostě mi to řekněte."

"Jeje! Tady je ale horko!" Vstala, zavrtěla se, trochu si uvolnila minisukni dál od těla a zase si sedla. "Jste ženatý, pane detektive?"

"Jsem ženatý," řekl Lepski rezignovaně.

Naklonila se k němu a důvěrně zašeptala: "Tak to pro mě budete mít pochopení. Ty mizerný jednodenní kalhotky jsou pěkně šunt."

Lepskimu málem vypadly oči z důlků.

"Vaše žena si na to nestěžuje?" zeptala se dívka.

Lepski ze sebe vydal přiškrceným hlasem: "Mandy! Řeknete mi, proč jste sem přišla?"

"Jeje! Moc mě to mrzí. Asi vám jdu na nervy. Já jsem popleta. Tak vy to vážně chcete vědět... bez legrace?"

"Tak už se do toho pusťte," pobídl ji Lepski hlasem, který by mu záviděl i papoušek.

"No, já jsem toho chlápka viděla. Byl to teda sexy frajer." Naklonila se dopředu a výstřih její blůzky se vychýlil, takže Lepski zahlédl mihnutí jejích prsních bradavek. "Já teda na barevný moc nejsem. Ne abyste si ale myslel, že proti nim něco mám. Rozumíte? Prostě po nich nejedu. I když někdy... Chci říct, že chlap je prostě chlap a tenhle byl fakt hezoun!"

Lepskiho chrčení teď znělo jako vy drážděný včelí roj.

"A kdy jste vlastně toho muže viděla, Mandy?"

"Hned po tom strašném střelení. Probudilo mě to... teda jako ta střelba. Slyšela jsem všechno to ječení." Posunula si ramínko podprsenky. "Já když se probudím, tak jsem oddělaná. Taky se tak probouzíte? Rozumíte... oddělaná... otekly oči... člověku se motá hlava."

Lepskiho prsty strnuly jako háky.

"Vy jste viděla toho muže na parkovišti?"

"No, poskakovali tam lidi... ale víte co?"

"Jen pokračujte."

"Tak ty lidi mi připomínali ty mexický fazolky... znáte je... ty, co tak poskakují ... děti je mají rády."

Lepski teď zavřel jako cirkulárka, když narazí na suk.

Mandy na něj koukala zaraženě a podotkla: "Když se někdo takhle zachová, tak moje máma mi povídala, že má říct pardon."

Lepski se tupě podíval na svůj poznámkový blok, nějakou dobu civěl nehybně a po chvíli řekl: "Tak dobře, lidi skákali jako mexické fazolky. Co se stalo potom?"

"Ten chudák fízl... teda chci říct policajt... ten tam ležel. Bylo mi z toho nanic. Chápejte! Valila jsem na to oči. A pak jsem viděla toho hezouna vystupovat z auta!"

Lepski se zády opřel o židli. Aby se uklidnil, tiše si zabroukal několik taktů americké hymny.

"Vy jste viděla, jak z vozu zaparkovaného na parkovišti vystoupil nějaký muž?"

Udiveně vykulila oči.

"To jsem přece řekla, nebo ne? Nebo jsem snad říkala něco jiný-ho? Na mou duši, já někdy sama nevím, co vlastně říkám." Zvedla se ze židle, za soustředěné pozornosti všech přítomných si několika pohyby upravila sukni a zase se posadila. "Řekla bych, že vám se to asi nestává. Teda myslím, jako že něco řeknete a hned zapomenete, co jste vlastně řekl. Vy byste se něčím takovým netrápil, že ne?"

Lepski si uvolnil kravatu.

"Ne."

"To já zas jo. Moc mi to ztrpčuje život."

"Vy jste řekla, že jste viděla, jak z vozu na parkovišti vystoupil nějaký muž. To je to, co jste mi chtěla říct?"

"To právě holky chtěly, abych vám pověděla." Nervózně se uchichtla. "Mě to na mou duši mrzí. Já jsem věděla, že vás jen připravím o váš čas, ale když ty holky..."

"Nikdo mě o můj čas nepřipravuje. Jsem tady od toho, abych přijímal informace," prohlásil Lepski. Rychle něco napsal na arch papíru a pak papír ukázal dívce. "Tady se říká, že jste viděla nějakého barevného muže vystupovat z auta na parkovišti, kde ležel zastřelený policista McNeil. Je to tak správně?"

Zblízka se podívala na to, co právě zapsal, a pak přikývla.

"Asi je to správně, ale neměl byste tam napsat, že to bylo moje auto, že má vybitou baterii a že jsem s ním nejela už několik týdnů?"

Lepskimu vyrazil na tvářích pot. Uvědomil si, že se nechal otupit lidmi, kteří mu přinášeli bezcenné informace, do té míry, že teď málem opomenul důležitou stopu.

"Řekla byste mi to ještě jednou?"

Mandy zopakovala to, co řekla předtím.

"Kvůli tomu holky chtěly, abych šla na policii, ale já jsem jim řekla, že si pomyslíte, že jsem blázen."

"Vůbec si nemyslím, že jste blázen," ujistil ji Lepski. "Teď mi řekněte přesně, co jste viděla."

Znovu vykulila oči.

"Ale já už jsem vám to řekla."

"Já to chci slyšet ještě jednou." "Propána! Myslíte si, že je to tak důležitý?" "Mohlo by být," potvrdil Lepski a utíral si obličej kapesníkem. "Mohlo by být."

O dvě hodiny později přišel šéf policie Terrell do kanceláře starosty Hedleyho.

Hedley byl bledý a vyčerpaný a právě odložil telefon. Během uplynulých tří hodin musel čelit nepřetržitým hysterickým požadavkům svých bohatých přátel, kteří chtěli policejní ochranu.

Sobecké dotírání a zdůrazňování nutnosti osobní ochrany Hedleyho rozčililo, takže když uviděl Terrella, s úlevou si oddechl.

"Aby do toho hrom bacil! Uvědomujete si, že spousta lidí teď opouští město... jako nějakí uprchlíci!"

"A to se o ně máme starat?" zeptal se Terrell a posadil se.

"To je pěkná blbost! Co to povídáte... samozřejmě, že se o ně máme starat!"

"Už máme první nadějnou stopu."

Hedley na Terrella zkoumavě pohlédl a zvědavě se naklonil dopředu.

"Stopu? Jakou stopu?"

"Máme popis toho zabijáka. Řekl jsem vám, že když se v tom budeme vytrvale hrabat, tak se něco objeví, ale nečekal jsem, že budeme tu stopu mít tak brzy."

"Tak už mi to probiha řekněte!"

"Noční klub Pelota zaměstnává šest děvčat jako hostesky," začal Terrell a uvelebil se na svém křesle pohodlněji.

"Mají pokoje v nejvyšším patře budovy a z těch pokojů je vidět parkoviště, kde byl zastřelený McNeil. Jedna z těch děvčat - Mandy Lucasová - má fordku, s kterou nejezdila už několik týdnů a která stojí na tom parkovišti. Probudil ji hluk střelby. Když se podívala z okna, uviděla zástup lidí kolem McNeilova těla a tvrdí, že pak spatřila nějakého muže, který vystoupil z jejího auta a vmísil se do davu. Ten vůz teď máme v policejní garáži. Pod zadním sedadlem jsme našli pušku, kterou byl zavražděn McNeil. Muž, kterého viděla Mandy, se musel v tom voze ukryt, aby unikl Andersovi, a když pak Anders běžel ven z parkoviště a kolem McNeilova těla se začali shlukovat lidé, ten muž musel ukrýt pušku pod zadní sedadlo, opustit vůz a připojit se ke shluku lidí. Ten chlap musí mít silné nervy, nepočítal ale s tím, že někdo jako Mandy Lucasová bude stát u okna a uvidí ho."

"Probaha!" Hedley se opřel o křeslo. "A ta ženská vám dala popis?"

"Ano. Je dost hloupá, ale tvrdí, že by ho kdykoli poznala. Takové tvrzení bývá pochybné. Příliš často míváme svědky,

kteří tvrdí, že dotyčného spolehlivě poznají, ale když ho mají identifikovat v řadě osob, jsou bezradní. Ona ale tvrdí, že ten muž je Indián, a to se shoduje s Andersovým dojmem. Podle ní je mu asi pětadvacet let, má husté černé vlasy, je vysoký a je to Indián. Trvá na tom, že to není černoch, ale Indián, a že na sobě měl košili se žlutým a bílým květinovým vzorkem a tmavomodré texasky."

Hedley vzrušeně uhodil rukou do stolu.

"Tak tohle je konečně něco pořádného! Sejmuli jste z té pušky jeho otisky prstů?"

"Ne. Ten přesně ví, co chce. Nikde nenechává otisky."

"Už jste dal jeho popis tisku?"

"Ne." Terrell se podíval Hedleymu do očí. "Budeme to samozřejmě muset udělat, ale řekl jsem si, že si raději nejdřív promluví s vámi. Nemusím vám připomínat, že u nás ve městě pracuje v nejrůznějších profesích přes sto Indiánů z kmene Seminolů. Většinou jsou mladí a většinou také nosí květované košile a texasky... je to skoro jejich uniforma. Pro většinu lidí vypadá Indián stejně jako každý jiný Indián. Ten popis nám sice pomůže, ale mohl by vyvolat komplikace."

"Ano." Hedley uvažoval a zamračil se. "Vím, co máte na mysli, Franku, ale my nemáme na vybranou. Na vás i na můj úřad dopadá kritika za to, že neposkytujeme žádné informace. Teď hned svolám tiskovou konferenci. To jsou věci, které nemůžeme držet pod pokličkou."

Terrell přikývl.

"Moji lidé jsou už v akci a soustředí se na indiánskou čtvrt'."

Ten muž je místní. To je jisté." Terrell se zvedl. "Byl bych radši, kdyby ta dívka řekla, že to byl běloch."

"No, ale aspoň něco tu máme," řekl Hedley a sáhl pro telefon.

Když Terrell odcházel, slyšel, že Hedley chce mluvit se svým tiskovým tajemníkem.

Meg ležela na posteli a sledovala, jak po stropě leze masařka. Podle jejich hodinek bylo něco kolem poledne. Mohlo být ale o dost víc. Její hodinky se obvykle zpožďovaly každou hodinu o deset minut a pokud je zapomněla postrčit, tak ručičky ukazovaly nesmysly, ale jí to nakonec bylo jedno.

Teď se nejen nudila, ale současně si dělala starosti.

Chuck odešel, když ještě spala, a stále po něm nebylo ani vidu ani slechu. Neměla chuť se namáhat, aby vstala z postele a uvařila si šálek kávy. Sice by si kávu ráda vypila, ale úsilí s tím spojené bylo pro ni příliš velké. Je přece o tolik snadnější spokojeně ležet a pozorovat mouchu, než dělat cokoli jiného.

Po nějaké době moucha odletěla a Meg jí v duchu záviděla. Přesně to by si přála, aby byla schopná udělat: odletět. Pomyslela si, že to musí být skvělé, prostě se vznést, na nic nemyslet, občas si kvůli jídlu sednout na kus masa a pak zase odletět... Šťastná moucha!

Zavřela oči a začala podřimovat. Byla to jediná věc, kterou mohla dělat bez vyvinutí nějakého úsilí. A také asi jediná věc, kterou dělala dobře, pomyslela si.

Probudila se a zjistila, že moucha je už zase na stropě. Měla nepříjemný pocit, že je jí horko a že se na ni lepí prádlo. Malátně se podívala na hodinky. Podle nich bylo 14.35. Přece nemůže být tak pozdě, napadlo ji, když sledovala mouchu, jak chodí napříč stropem. Musí to být nádherný pocit, pomyslela si. To kdybych mohla dělat, procházet se po stropě hlavou dolů. Najednou ji zachvátil ledový strach. Kde je Chuck? Posadila se a odhodila přikrývku. Chuck už je pryč tolik hodin! Snad ji nakonec neopustil?

Znepokojeně vyskočila z postele, skočila k oknu a otevřela je. Vykoukla a viděla teď protější chatu, která sloužila jako recepcí motelu. Zhlédla, jak tam chodí paní Berta Harrisová. Na parkovišti nebyla žádná auta. Kde je Chuck? Znovu pohlédla na hodinky. Přece nemůže být tak pozdě! Přiložila si hodinky k uchu. Ten zatracený krám nefunguje! Možná, že je teď o několik hodin víc! S pocitem paniky vklouzla do svých těsných kalhot, přes hlavu si přetáhla špinavý svetr, strčila nohy do sandálů a šla ke dveřím. Když procházela kolem malého nástěnného zrcadla, podívala se na sebe a zarazila se.

Panebože! Vypadá hrozně!

Vtrhla do sprchového kouta a hrstmi si cákala vodu na obličej. Pak si utřela tváře a začala si hřebenem projíždět své dlouhé, rozčuchané vlasy. Když vyšla ze sprchového kouta, uviděla Chucka, který stál mezi dveřmi.

"Kde jsi byl?" zeptala se vřískavě. "Já tady čekám a čekám... Kde jsi vězel celou dobu?"

Chuck zavřel dveře. Ve tváři měl viditelné napětí, které ji vylekalo.

"Sbal se!" vyzval ji úsečně. "Jdeme pryč."

Šel ke skřini, vyndal pár svých věcí a hodil je na postel.

"Kam půjdeme?"

Chytil ji za paže, přehnul si ji přes koleno a mlátil ji tak zuřivě, že začala fňukat.

"Sbal se!"

Udělala pár kroků dozadu a nechápavě na něj zírala.

"Chceš další vejprask?" zeptal se a výhružně proti ní vykročil.

Spěšně vytáhla zpod postele batoh, pak šla k prádelníku a začala své věci házet vedle jeho.

Dveře chaty se otevřely a dovnitř nahlédl Poke Toholo.

"Chucku." Mávnutím ruky ho přivolal a hned odešel.

"Sbal moje věci," řekl Chuck. "Za pět minut vypadneme," a vyšel ven za Pokem a do jeho chaty.

Poke měl už svůj batoh sbalený.

"Ta holka je v pořádku?" chtěl vědět.

Chuck přikývl.

"Víš, kam máš jít a co máš dělat?"

"Jo."

"Zjisti, jestli ta bába chce nějaký další peníze. Dej si pozor na to, jak s ní budeš jednat."

"To jsme si přece probrali," namítl Chuck netrpělivě.

"Měj se a všechno si pamatuj." Poke zvedl svůj batoh. "Tak já už vypadnu. A nezapomeň: může to být kterýkoli den v deset hodin dopoledne."

"Budu čekat."

Poke si hodil batoh na záda.

"Ten poslední případ nevyšel tak dobře," řekl jakoby sám sobě, "prostě nastaly komplikace." Podíval se na Chucka a jeho černé oči se blýskaly. "Ten policajt si o to říkal."

Chuck neřekl nic.

"Policie zvlášť nenávidí vrahy policajtů." Poke si uvolnil přezky batohu. "Teď nenávidí tebe stejně jako mě - jestli nás dopadnou."

Chuck zúžil oči do štěrbin.

"Myslíš, že mě musíš zastrašovat?" zeptal se.

Poke se na něj významně podíval.

"Já jen chci, aby sis to pamatoval... Ta holka se v tom taky veze."

"Dobře, dobře... nejsem hluchej."

"Já se ti ozvu." Poke prošel kolem Chucka do slunečního jasu.

Chuck sledoval, jak se Poke vzdaluje. Když ho ztratil z dohledu, zašel do recepcie motelu.

Paní Harrisová pojídala hamburger a držela si ho v papírovém ubrousku.

"My už odjíždíme, paní," oznámil jí Chuck.

Paní Harrisová zvedla hlavu, čímž se počet jejích brad zmenšil ze čtyř na dvě.

"Původně jste říkali, že tu zůstanete dýl."

Chuck měl připravenou výmluvu.

"Potkali jsme tu přátele. Chtějí, abychom bydleli u nich. Zaplatili jsme týden dopředu, že jo? Dlužíte něco vy nám, nebo my vám?"

Paní Harrisová si ukousla další kus hamburgeru, podívala se do své účetní knihy a nepřestala přezvykovat.

"Ne, myslím, že jsme si kvit," prohlásila. "Máte zaplacen ještě pět dní, ale odjezd jste neoznámili předem. Tak se dohodneme, že jsme si kvit."

"Dobře, madam." Chuck položil na pult dolarovou bankovku. "To je pro toho dědu. Tak děkujeme, madam. Bylo to tu pohodlný. Jestli se příště ocitneme v těchhle končinách, tak se tu zastavíme."

Paní Harrisová zářila.

"Vždycky tu budete vítáni." Sbalila dolarovou bankovku. "A co ten Indián - byl spokojený?"

"To víte, že jo... všichni jsme spokojení."

Paní Harrisová si jazykem sundala ze rtu kus cibule.

"To je váš přítel?"

Chuck měl přesné instrukce. Zavrtěl hlavou.

"Je to prostě jen prima chlápek, na kterýho jsme moje žena a já narazili cestou. Teď jede do Key Westu... čeká tam na něj nějaký zaměstnání." Usmál se. "Tak my už jedem. Sbohem, madam."

Vrátil se do chaty, kde čekala Meg u dvou sbalených batohů.

"Jdeme," řekl Chuck a zvedl oba batohy.

"Kam pojedeme?"

Obrátil se a vztekle se na ni podíval.

"Ty asi nikdy nepochopíš, že máš držet tu svou zatracenou hubu," obořil se na ni.

"To už nemůžu nic říct?" zeptala se trochu dotčeně Meg. "To se nemůžu ani zeptat, kam vlastně jedeme?"

"Hele, nech toho!"

Chuck zanesl oba batohy k buicku, hodil je na zadní sedadlo a vklouzl za volant. Meg si sedla vedle něho.

"Kde je Poke?" zajímala se. "To na něj nepočkáme?"

Chuck na ni pohlédl a tentokrát ji výraz v jeho očích zmrazil.

"Kdo je to Poke? O čem to mluvíš?" opáčil a nastartoval motor.

Chtěla něco říci, ale zarazila se.

"To je ono." Chuck zařadil rychlost. "Tak se mi to líbí."

Vůz vyrazil dopředu a Chuck se začal vzdalovat od motelu směrem k silnici vedoucí do Paradise City.

Když dojezd do města, Chuck se vyhnul hlavním třídám, zkracoval si cestu bočními uličkami, až dojel do přístavu. Na nábreží našel místo na parkování, vypnul zapalování a vylezl z vozu.

"Tak pojď," pobídl ji a vyndal si z vozu svůj batoh. "Vem si ten tvůj. Půjdeme kus pěšky."

Šli vedle sebe s těžkými batohy podél nábreží, kde se hemžili dělníci z doků. Byla to obchodní část přístavu a z člunů se tu vykládalo všechno možné od mořských hub až po ulovené želvy.

Meg slepě následovala Chucka, který podle všeho věděl, kam má namířeno.

Plahočili se kolem konzervárny masa z chřestýšů. Nad továrnou byl červený neonový symbol zobrazující svinutého hada. Další neonový poutač, který se střídavě rozsvěcoval a zhasínal, měl nápis: Hadí lahůdky. Prodírali se houstnoucím davem a kolem ovocného trhu, kde Chuck zahrnul do páchnoucí uličky, po jejíchž obou stranách stály jednopatrové dřevěné domky devastované stářím a počasím. Zastavil se před posledním domem a shodil svůj batoh.

"Zůstaň tady," řekl a prošel dveřmi do nějaké chodby, chráněné proti mouchám barevnými plastovými pásy.

Na konci krátké, tmavé chodby seděl za stolem tlustý seminolský Indián, který okusoval kuřecí stehýnko.

Chuck mu sdělil: "Máme tu rezervace... pan a paní Jonesovi."

Indián odložil kuřecí kost mimo dohled, trochu se zvedl, aby si očistil mastné prsty o zadní část kalhot, pak znovu dosedl na židli. Usmál se, čímž odhalil ústa plná zubů se zlatými plombami.

"Váš pokoj je připravený, pane Jonesi. První patro, vlevo. Číslo tři."

"Přivedu svoji ženu," řekl Chuck.

Indián neustále zářil.

"Přesně tak, pane Jonesi, přiveďte svoji ženu."

Byl to pokoj v zadním traktu s výhledem na přístav. Byla tam široká manželská postel, vratký prádelník, skříň zabudovaná do zdi a k Chuckovu překvapení také telefon, který stál na nočním stolku u postele. Takzvaná koupelna a páchnoucí toaleta byly na druhé straně za schodištěm.

Meg hodila batoh na zem a rozhlédla se po pokoji.

"Proč jsme nemohli zůstat v tom motelu a přestěhovali jsme se na tohle hnusné smetiště?" zeptala se a s beznadějným gestem se zhroutila na postel.

Chuck šel k oknu a podíval se dolů na nábřeží. Stál tam několik minut, fascinovaný hlukem a horečnou aktivitou, pak se obrátil a šel k posteli.

Meg k němu vzhlížela.

"Fakt, Chucku, někdy si myslím, že ses zbláznil," řekla. "Proč jsme odcházeli z toho motelu? Bylo to tam fajn. Proč jsme šli na tohle hnusné smetiště?"

Podíval se na ni chladně a oči měl jako skleněné.

"Jakej motel?"

Meg se otřásla. Přitiskla si ruce k tvářím.

"Chucku! Co se děje? Chceš, abych se zbláznila? Ptám se tě na Pokeho a ty odpovíš, kdo je Poke. A teď... ty říkáš jaký motel? Co to má být? Co je to s tebou ... nebo je něco se mnou?"

"Se mnou není vůbec nic, kočko," odpověděl Chuck klidně. "My jsme se nikdy s žádným Pokem nesetkali. Nikdy jsme nebydleli v motelu."

Meg zoufale pohodila svými rozčuchanými vlasy.

"Tím myslíš, co mám jako říkat policajtům?"

Chuck se uculil.

"Tak teď, kočko, jsi dokázala, že ti to myslí. To je ono. Žádnej Poke... žádný motel."

Teď se jí náhle její nudní, otravní rodiče a její nenáviděný domov vybavili jako nějaké nebeské útočiště.

"Ne, Chucku." Zuřivě se mlátila sevřenou pěstí do čela, až se zranila. "Ne! Já jdu pryč! Ty si to táhni dál s tím bláznivým Indiánem. O ničem nechci vědět... nikomu nic neřeknu. Ale já už jdu pryč!"

"To si fakt myslíš?"

Tón jeho hlasu ji zamrazil.

Chuck vytáhl svůj hrozivý nůž. Při pohledu na blýskavou čepel se strachy schoulila.

"Už se v tom vezeš, kočko," podotkl mírně. "Já jsem tě varoval a ty jsi řekla, že v tom pojedíš s náma. Když se pokusíš odejít, tak tě pořežu. Chceš chodit celý život s pořádnou jizvou na tváři?"

S hrůzou se dívala na nůž. Chuck ji pozoroval, pak se ušklíbl. Strčil si nůž zpět do kapsy.

"Tak, kočko, půjdeme se projít po městě."

Seděla nehybně a ruce pevně svírala kolem žaludku.

"Je to blízko... hned za schodištěm," řekl Chuck.

Sledoval ji, jak se potácí chodbou, a teprve když zaslechl pouštění vody na toaletě, vyšel z pokoje, zavřel dveře a zamkl. Čekal na ni u schodiště.

Pak kráčeli vedle sebe dolů po schodech, kolem usmívajícího se tlustého Indiána a vyšli do hlučného horka přístavu. Poke Toholo se opíral o boční stěnu řidičovy kabiny.

Řidič nákladáku, menší, silné postavy, pihatý a plešatějící, měl potřebu si s někým promluvit... s kýmkoliv. Když uviděl Pokeho, jak stojí u silnice a mává zdviženým palcem, zastavil a pomohl mu naložit batoh do kabiny. Když se Poke usadil a nákladák hmotně vyrazil po silnici do Paradise City, řidič se dal do řeči.

"Člověče! Tam byste neměl jezdit. Poslouchal jste rádio? Že ne? Člověče! To je to jediný, co teď poslouchám, kromě doby, kdy jsem doma a musím poslouchat svoji ženu! Už jste slyšel o tom Popravčím? Jo... to je věc! To je něco jiného než ty blbosti, co člověk dřív slyšel z rádia... samej Nixon a samý skandály. Člověče! To jsem moh samou nudou sjet ze silnice, ale tohle je jiný kafe! Všichni na mile daleko žvaněj jen o tom zabijákovi. Odkud jste? Z Jacksonvillu? To víte, že to tam znám... na týdle silnici je málo měst, který bych neznal. Jste na dovolený, co? Tak tam se klidně můžete dostat do maléru. Ten Popravčí... já bych řek, že je to cvok. Teď zrovna, než jsem vás naložil, hlásilo rádio, že policajti hledaj nějakýho Indiána. Teda nepleťte se... ti zdejší policajti se vyznaj. Ti by to nerozhlašovali, kdyby neměli jistotu, že ten, co oddělal ty bařtipány, byl Indián. Hele, já mám Indiány docela rád, ale jednoho Indiána od druhýho bych nerozeznal... Chápete, co chci říct? A já nejsem žádný trouba. Řek bych, že Indián zase nerozezná jednoho bělocha od druhýho... to dá rozum, že jo? Jen si to představte! Nějaký Indián odkrouhl ty bohatý náfučky! Chcete vědět, jak se na to dívám já? Řeknu vám to: co je mi do toho, že někdo oddělá tři zazobance? Jak říkám, bylo to v rádiu. Viděla ho ta kurva - Mandy Lucasová. Ta přespává v klubu Pelota. Člověče! Vo tom pajzlu bych moh vyprávět! Tak ta viděla toho chlápka vystupovat z jejího auta... to je věc, co? Z jejího auta. Zastavil jsem se v jednom bufetu na kus žvance a vona zrovna byla v televizi... v televizi, rozumíte? Taková kurva! Dobře, dobře, já bych si to s ní klidně rozdal. Ta má něco do sebe! Ty kozy! Takže teď je pod ochranou policie. Říká, že by toho chlápka vždycky poznala, a policajti předvedou každýho Indiána z města, aby jim ukázala toho pravýho. Co tomu říkáte? Člověče, já vám říkám, že tohle je teď pěkně

žhavý město pro každého Indiána... tak si dávejte pozor!"

Poke zachoval nehybnou tvář, i když jeho černé oči přímo hořely, a řekl, že si dá pozor.

Policista Wargate zív, protáhl si svalnaté paže a zatoužil po cigaretě. Jeho hodinky ukazovaly 2.45 po půlnoci. Na parkovišti za klubem Pelota čekal už dvě hodiny. Od seržanta Beiglera dostal podrobné instrukce.

"Miku," řekl mu Beigler, "jediná cesta nahoru k pokoji té holky vede přes požární únik. Ona je teď náš jediný svědek. Tvým úkolem je zajistit, aby se k ní nikdo nedostal."

Wargate se cítil dotčený. Nevěřil, že té dívce hrozí nějaké nebezpečí, ale za tohle mu policie platí, tak hlídal. Toužil po cigaretě a sám se litoval.

Poke se připlížil kolem budovy jako nějaké černé strašidlo a ve stínu se přikrčil ke zdi. V ruce měl nůž. Sledoval Wargatea, jak přechází před budovou, a čekal.

Ze sálu klubu zaznívalo dunění bubnu a všeživé tóny saxofonu.

Wargate se zastavil a opřel se o konstrukci požárního úniku. Rozhlédl se po parkovišti osvětleném měsíčním jase, kde teď bylo plno aut. Sem určitě nikdo nepřijde až do zavírací doby klubu - tedy za další půlhodinu. Podlehl své potřebě zakouřit si. Když škrtl zápalkou, Poke vrhl svůj nůž.

Nárek saxofonu přehlušil Wargateův výkřik. Poke vyrazil dopředu, vytáhl z rány nůž, oťel ho o Wargateův rukáv a vydal se nahoru po požárním úniku.

Každá z šesti hostesek, které měly pokoje v nejvyšším patře budovy klubu, měla na dveřích své jméno.

Byl to požadavek, na kterém jejich agent trval.

"Ty dívky se rády předvádějí jako hvězdy," prohlásil, když se s ředitelem klubu dohadoval o podmínkách smlouvy. "Chcete přece, aby tu byly spokojené, nebo ne?"

Poke proto neměl potíže s nalezením pokoje Mandy Lucasové.

Když se mu podařilo otevřít dveře, uvítal ho pach vyčichlého parfému a potu.

Světlo měsíce dopadalo přímo na spící dívku. Od té doby, co se stala korunní svědkyní, Mandy už nepracovala v klubu. Hodně svého času trávila spaním, což pro ni byla vítaná novinka.

I ve snu prožívala svůj televizní triumf, tu vzrušující chvíli, kdy se poprvé ocitla před televizními kamerami.

Když jí Poke jemně položil ruku opatřenou rukavicí přes nos a ústa, probudila se. Když se hrůzou vypjala, Poke svůj stisk brutálně zesílil. Svůj nůž ostrý jako břitva jí vrazil do hrudi a zasáhl jí přímo do srdce.

Kapitola pátá

Walton Walbeck našel ve své poště první z řady dopisů, jaké byly pak během týdne doručeny i jiným bohatým členům Klubu Padesáti.

Walbeck byl vysoký, bledý a zženštilý, po svém otci zdědil značný majetek a nehledě k tomu, že hrál skvěle bridž, za celý život ani nesáhl na žádnou práci. Ve věku pětadesáti let ho všichni známi - skutečné přátele neměl - považovali za mimořádně nudného a on se za někoho takového začal považovat sám. Teď byl vystrašený až k smrti.

Toho jitra byl nervóznější než kdy jindy. Pojídal vejce na hniličku a pročetl svou poštu. Smrt paní Dunc Browlerové jím otřásla. Tu starou ženu sice upřímně nesnášel, ale jako partnerka v bridži mu vyhovovala. Umřít takovým způsobem! Strašné! A pak ten hnusný komentátor v televizních zprávách v osm hodin. Zdá se, že policie je proti tomu bezmocná. To mu skutečně dělalo starosti. A pak vražda té ženy... nějaká Mandy, ať už se jmenovala tak či onak... byla probodnutá! A probodnutý byl i policista, který ji měl hlídat! Prý policejní ochrana! Něčemu takovému říká policie ochrana!

Jeho nervy dostaly další ránu, když uslyšel, jak jeho sluha Jack-son něco upustil v kuchyni na podlahu.

Vzal do ruky další dopis a uvědomil si, že se dívá na obálku, na které byla jeho adresa napsaná rozmazaným tiskacím písmem, nad nímž se s nelibostí usklíbl.

Po kratším váhání obálku rozřízl, vytáhl složený kus konceptního papíru a papír rozevřel.

Neumělými tiskacími písmeny tam bylo napsané sdělení, nad kterým se mu rozbušilo srdce a po zádech mu přejely ledové prsty strachu.

Chcete zůstat naživu? Bedlivě se řiďte těmito pokyny:

Vložte pět stodolarových bankovek do obálky a obálku přilepte lepicí páskou ke spodní části mincovního automatu v telefonní budce A v letištní hale dnes ve dvanáct hodin.

Pokud ovšem raději nechcete být mrtvý.

Policejní ochrana? Zeptejte se Mandy Lucasové.

Popravčí

Pro zajištění bezpečnosti do budoucna připojte k penězům tento dopis.

Walbeck dopis odhodil, jako kdyby ucítil bodnutí. V návalu paniky vyskočil ze židle a běžel přes místnost k telefonu. Pak se zarazil. Srdce mu teď tlouklo tak prudce, že na něj šly mdloby.

"Jackson!" křikl a klesl na židli. "Jackson!"

Jeho sluha, který byl po deseti letech služby dost otrlý, se beze spěchu přišoural ke dveřím. Byl asi o rok mladší než Walbeck, ale snášel to hůř.

"Volal jste, pane?"

Walbeck si ho prohlédl a s nevolí si uvědomil, že Jackson mu nemůže být nijak užitečný, ba naopak se může radovat z té strašné věci, jaká se přihodila jeho pánovi. O Jacksonových pocitech vůči své osobě si nedělal žádné iluze.

"Ne... ne... jděte pryč! Nestůjte tu a neočumujte mě tak! Hleďte si své práce!"

"Ano, pane."

Když Jackson odešel, Walbeck se donutil vstát. Šel k svému příručnímu baru a nalil si pořádnou dávku brandy. Vypil ji a čekal, až se nápoj usadí v žaludku. Zatímco čekal, jeho mozek tékal bezradně asi jako myš chycená v pasti.

Popravčí!

Vzpomněl si na McCuena, na paní Dunc Browlerovou a na tu ženu, která byla Riddleovou milenkou ... a teď ještě k tomu ta holka Mandy!

Ten člověk je šílený a policie proti němu nezmůže nic!

Nejistým krokem se vrátil ke stolu se snídaní a znovu si prohlížel dopis.

Má to sdělit policii? Má zavolat svému advokátovi? Co ti by mohli dělat?

Ne... to nejlepší... to nejbezpečnější bude zaplatit. A raději to udělá teď hned! Půjde do banky, vyzvedne peníze a pak zajede na letiště. Konečně ten obnos není tak vysoký... pět set dolarů... prakticky nic!

Poke Tobolo vešel s batohem na zádech do letištní haly a vmísil se do davu čekajících pasažérů. Našel volné sedadlo blízko řady telefonních budek, posadil se a batoh si postavil k nohám. Nikdo si ho ani nevšiml - okamžitě splynul s celkovým prostředím. V menších skupinách zde stálo několik seminolských Indiánů v květovaných košilích a texaskách, kteří čekali na svá letadla. Poke otevřel noviny a začal číst sportovní zprávy.

Krátce po půl dvanácté uviděl Walbecka vcházet do haly. Mnohokrát ho předtím viděl v Klubu Padesáti a okamžitě ho poznal. Sledoval Walbecka, jak kráčí k telefonní budce A. Právě tam telefonovala nějaká dívka a Walbeck proto čekal, nervózně se rozhlížel a hedvábným kapesníkem si otíral spánky.

Dívka konečně ukončila hovor, vyšla z budky a rychle se vzdálila. Walbeck vešel do budky a zavřel zasklené dveře. Byl obrácen zády, takže nebylo vidět, co tam dělá. Po chvíli zase vyšel, kradmo se podíval zprava doleva a spěšně zamířil k východu.

Poke se rozhlédl po hale plné lidí. Měl nutkání zajít do budky a podívat se, jestli jsou peníze na svém místě, ale takovému pokušení odolal. Už to, že byl tady, bylo samo o sobě nebezpečné.

Řekl to Walbeck policii? Poradili mu, aby poslechl pokyny, a teď tu čekají, až někdo přijde a vyzvedne ty peníze?

Poke se ještě jednou rozhlédl. Neviděl tu nikoho, kdo by připomínal policajta, ale to nic neznamenalo. Jestliže to Walbeck řekl policii, tak se policajti drží mimo dohled, ale odněkud pozorují budku a jsou připraveni zasáhnout.

Pokračoval v četbě novin. Čas od času někdo vešel do budky A. Peníze - pokud tam jsou - mají být přilepené na spodní straně mincovního automatu a kdo by je mohl objevit bez toho, že by je tam hledal?

Nakonec se zvedl a loudavě šel k východu, kde čekaly autobusy odvázející pasažéry do města. U východu se zastavil, jako by si na něco vzpomněl, a pak šel k telefonní budce na opačné straně, než byla ta, ve které byl Walbeck, a zavřel za sebou dveře.

Chuck se podíval na hodinky. Bylo tři čtvrtě na dvanáct. Seděl na posteli a kouřil, pod nohama se mu povalovala hromádka cigaretových oharků.

Meg seděla na židli u okna a sledovala dění dole na ulici. Věděla, že Chuck na něco čeká, ale už byla poučená, že se nemá na nic ptát.

Náhle zazvonil telefon a oba sebou trhli.

Chuck chňapl po sluchátku.

"To je Chuck?"

"Jo."

"Letiště... budka A," sdělil mu Poke a zavěsil.

Chuck položil sluchátko. Proběhla jím vlna vzrušení. Věděl, že Poke by netelefonoval, kdyby neměl jistotu, že jsou tam peníze... Takže ono to funguje!

"Teď půjdeš ven," řekl a upřeně se díval na Meg. "Dobře poslouvej. Pojedeš autobusem na letiště. Víš, kde je autobusová zastávka?"

Mlčky přikývla.

"Až dojedeš na letiště, půjdeš do hlavní haly. Vpravo od vchodu uvidíš řadu telefonních budek. Na každý budce je nějaký písmeno - A, B, C a tak dál. Půjdeš do budky A. Teď dávej pozor: vytočíš tohle číslo." Dal jí kus papíru. "To je číslo Turistické informační kanceláře ve městě. Zeptáš se jich, kde je bezplatný koupání."

Meg poslouchala, oči navrch hlavy.

"Musíš mít důvod, proč jsi šla do té budky," vysvětloval Chuck. "Možná se tě na to zeptá nějaký policajt. Může chtít vědět, proč jsi na letišti. Řekneš mu, že jsi na dovolený a že tě napadlo prohlídnout si letiště... Řekni, že se ti líbej různý letiště." Zkoumal její reakci. "Žádný policajt se tě samozřejmě na nic ptát nebude, ale ty musíš mít připravenou výmluvu, kdybys náhodou měla smůlu. Pochopilas to?"

Přikývla.

"Fajn, tak poslouvej... když budeš vytáčet to číslo, tak současně sáhneš pod mincovní automat. Bude tam obálka připevněná lepicí páskou. Tu obálku hned strčíš do kabelky. Ať tě přitom nikdo nevidí. Rozumíš?"

Olízla si rty.

"Proč to neuděláš ty? Proč musím já?" zeptala se chraptivě.

Chuck se na ni zlostně podíval.

"Už zase chceš dělat potíže?"

Ustoupila.

"Ne... já to udělám."

"Fajn. Až budeš mít tu obálku, hned se sem vrátíš. Poke tě bude sledovat. Pamatuj si to."

Podívala se na něj s kamennou tváří.

"Kdo je Poke?"

Ušklíbl se, pak přikývl.

"Vidím, že ses přiučila... ale pamatuj si, že tě bude sledovat. Tak teď už jdi."

Zvedla svou oděnou kabelku a vyšla z pokoje. Poslouchal t'ukání jejích podpatků do dřevěných schodů a když si byl jistý, že už odešla, seběhl po schodech dolů, pokynul tlustému Indiánovi sedícímu za stolem a vyšel ven na slunce.

Spěšně se prodíral davem lidí a přiblížil se k autobusové zastávce. Když ji měl na dohled, ukryl se za stánkem s banány. Viděl, jak Meg stojí v malé skupině čekajících, a když autobus přijel, zjistil, že nastoupila.

Když autobus odjel, běžel po nábřeží až k zaparkovanému buicku. Rychle se rozjel postranními ulicemi a k letišti dojel deset minut před příjezdem autobusu. Vešel do letištní haly a rozhlédl se po místě, odkud by mohl pozorovat řadu telefonních budek a zůstat přitom mimo dohled.

Když se konečně postavil za prodejnu novin, viděl, jak Meg rychle vešla do haly. Sledoval ji, jak kráčí k budce A, a spokojeně přikývl.

Žádná panika... žádné známky strachu.

Viděl, jak došla k budce a zavřela za sebou dveře. Pak náhle jako by se mu žaludeční svaly sevřely do pevného uzlu. Zničehonic se objevili dva detektivové. I když byli v civilu, omyl byl vyloučený: silní mužové, čistí, pečlivě upravení, s širokými rameny a cílevědomí. Proráželi si cestu davem, zamířili k řadě telefonních budek a Chuck pocítil, že mu po tvářích stéká pot.

Snad ho Meg nezradila? To byla jeho první myšlenka. Možná by teď měl co nejrychleji vypadnout z letiště a vůbec z města! Vylekal se do té míry, že se nedokázal pohnout a jen tam stál a pozoroval.

Oba detektivové ale náhle odbočili a místo u budky se zastavili před mladým seminolským Indiánem, který před chvílí vešel do haly.

Chuck si otřel pot z obličeje a zhluboka se nadechl. Viděl, jak Indián jde s oběma detektivy, protestuje, mává rukama, zatímco lidé kolem se zastavovali a okouněli. Detektivové vzali Indiána do kouta haly a začali ho vyslýchat.

Mezitím Chuck stačil zaznamenat, že Meg odešla z telefonní budky a kráčí k východu. Neviděla, co se tu zatím přihodilo, a šla poněkud rychleji, než aby to bylo nenápadné.

Chuck znovu pocítil nával strachu.

Kdyby ji teď viděl jeden z těch dvou fízlů a zajímal se, proč tak spěchá! Chuck si ale nemusel dělat starosti. Oba detektivové byli až příliš zaměstnaní výsledkem mladého Indiána.

Chuck odcházel z letiště a cítil v nohou křeče. Stačil včas zahlédnout Meg, jak nastupuje do autobusu, a pak utíkal k místu, kde zaparkoval buick.

V autobusu bylo spolu s Meg jen pět lidí. Zaplatila jízdenku a pak odešla na opačný konec autobusu, kde zůstala sedět sama. Řidič si ji zvědavě prohlížel. Věděla, že musí vypadat hrozně. Po zádech jí běžel mráz a když se posadila, začala se třást. Doufala, že nikdo z těch zbývajících cestujících si nevšiml jejího rozrušení. Seděla několik minut a snažila se zbavit nepříjemného chvění. Když se pak autobus rachotivě rozjel po silnici a když zjistila, že se po ní nikdo neohlíží, trochu se vzpamatovala.

Čekala, až se autobus zařadí do hustého městského provozu, a pak otevřela kabelku. Vyndala světle hnědou obálku, kterou našla na letišti pod mincovním automatem. Prohlédla si ji, obrátila ji, chvíli váhala a protože byla zvědavá, vyndala z kabelky pilník na nehty a obálku otevřela.

Vyndala z ní pět stodolarových bankovek. Pohled na tolik peněz jí nahnal strach, ale pak našla dopis podepsaný Popravčím. Strach vystřídala pocit hrůzy. Ústa měla náhle plná slin. Prožila strašnou chvíli, kdy si myslela, že bude zvracet, ale nakonec nějak dokázala potlačit žaludeční křeč. Znovu si přečetla dopis a uvědomila si, že jí po těle vyráží studený pot.

Tak teď to konečně věděla! Ted' se potvrdilo to, co v podvědomí tušila!

Popravčí!

Poke!

Kolik lidí už zabil? Když se snažila si je připomenout, šly na ni mrákoty. Záleželo snad na tom kolik? Vždyť jen jedna jediná oběť byla přesprávil!

Třesoucíma se rukama vložila peníze a dopis zpět do obálky a obálku zase do kabelky.

A Chuck do toho byl zapletený s tím hrozným Indiánem... a ona vlastně také!

Dívala se ven přes zaprášené sklo, viděla tam palmy, pláže a koupající se lidi, ale její psychika byla paralyzovaná hrůzou.

Donutila se k logickému myšlení.

Poke zastrašoval lidi, aby mu platili, a využil ji, aby ty peníze vyzvedla! Mohla tam na ni čekat policie! Mohli ji zatknout ve chvíli, kdy brala obálku z místa pod mincovním automatem!

Vražda!

Ne! Chuck jí nestál za to, aby se kvůli němu nechala zaplést do vraždy! Její myšlenky chaoticky těkaly. Co by teď měla dělat? Znovu se jí ústa plnila slinami - zase musela zápasit s nutkáním ke zvracení.

Má jít na policii?

Otřásla se. Policie! Snažila se představit si samu sebe, jak přichází k policajtům a pokouší se jim vysvětlit, co se to děje. I kdyby jí nakonec uvěřili, co by asi udělali? Poslali by ji zpět k rodičům? Spíš by ji asi dali do nějakého zatraceného utajeného bytu kvůli ochraně! Myšlenky se jí honily hlavou jako míček peloty.

Hodila si nohu přes nohu a pak ji zase sundala. Sevřela ruce do pěstí a tloukla se do kolen, pak se zarazila a vystrašeně se rozhlédla po obou stranách uličky vedoucí mezi sedadly autobusu. Nikdo se neotočil a nikdo se na ni nedíval. Chtělo se jí zakřičet na těch pět lidí: Pomozte mi!

Řekla si, že teď musí udělat jen jednu věc - přinutit se ke klidu. Musí ihned odjet do Miami. Z Miami pak pojedje dál na

sever a co nejdál od Paradise City. Musí se prostě ztratit, zapomenout na Chucka, začít znovu od začátku.

Jakmile dospěla k takovému rozhodnutí, začala přemýšlet bez paniky.

Dobře, řekla si, tak tohle bych měla promyšlené. Několik kilometrů odtud je nádraží dálkové autobusové společnosti Greyhound. Požádá řidiče, aby jí tam zastavil. Greyhoundem pojedou do Miami. Odtamtud pak...

Náhle ji uchvátily studené pařáty beznaděje.

Všechny její šaty byly v tom hnusném pokoji v domě toho tlustého Indiána. S sebou neměla nic. O čem to vlastně uvažuje? Jak by se mohla dostat do Miami? V kabelce měla necelé dva dolary!

Chvilí seděla a bezmyšlenkovitě se dívala z okna.

Dva dolary? Co jí to najednou popadlo? Má přece pět set dolarů! Odváží se použít ty peníze? Neudělá to z ní komplice, nebo jak tomu policajti říkají? Ona ale musí pryč! Utéci té noční můře! Musela by se zbláznit, kdyby si ty peníze nevzala!

Zhluboka a křečovitě se nadechla.

S pěti sty dolary může dojet až do New Yorku. Tam bude v bezpečí. ... a najde si tam práci!

Přestala se třást a sebevědomí se jí vracelo. Pokradmu otevřela kabelku a prsty si probrala těch pět stodolarových bankovek bez toho, že by je vyndala z obálky.

Udělá to tak!

Její tělo sebou škublo, když s úlevou vzlykla.

Už žádný Chuck! Už žádný Poke! Už žádná policie!

Rozhodla se, že o tom už dál nebude uvažovat, zavřela kabelku, vstala a šla uličkou k sedadlu řidiče.

"Zastavil byste mi prosím na nádraží Greyhoundu?" zeptala se a sama byla překvapená, jak pevným hlasem to řekla.

"Už to není daleko, že?"

Řidič autobusu byl otcem pěti dcer. Byla to hezká, hodná a čistotná děvčata - nejstarší asi ve věku tady téhle dívky, napadlo ho. Jo, on měl štěstí. Jeho dcery byly slušně vychované. Ale tahle! Byla cítit dlouho nemytým potem. Podíval se na špinavé šaty, které měla na sobě. Zaplat'pánbu, že není jejím otcem!

"Jo... ještě asi dvě minuty," odpověděl a přestal si jí všimnout. "Zastavím vás."

"Děkuju," řekla Meg a vrátila se na své sedadlo.

O několik minut později autobus zajel stranou k zastávce před frekventovaným nádražím autobusů Greyhound.

Meg už postupovala uličkou k východu, když autobus zpomalil. Přiměla se k úsměvu, když sestupovala po třech stupních ven z autobusu.

"Děkuju."

"Já taky děkuju," odušil řidič s viditelnou ironií. Zařadil rychlost a autobus se rozjel.

Meg svírala svou kabelku a zamířila k pokladně.

"Ahoj!"

Ten zvuk ji zranil jako nůž vražený do srdce. Obrátila se a po celém těle pocítila chlad.

Chuck se vykláněl z okna buicku. Šklebil se na ni.

"Nechtěla byste svézt, děvenko?"

Elliot Hansen byl považován za jednoho z vynikajících hráčů bridže ve světovém měřítku, ale vzhledem ke skutečnosti, že byl homosexuál a že mu nezáleželo na bridžových soutěžích, spokojil se s místem tajemníka Klubu Padesáti.

Toho horkého, slunečného odpoledne seděl za svým psacím stolem a díval se na detektiva Lepskiho, asi jako se člověk dívá na velkého, chlupatého pavouka, který mu nečekaně spadl do vany.

Elliot Hansen byl vysoký, hezký a budil náležitý dojem. Jeho husté bílé vlasy mu padaly na límec. Jeho dokonalý umělý chrup, který si čistil nejméně třikrát denně, při úsměvu jen zářil. Tvrdil, že mu je šedesát let, ale ten, kdo by mu hádal o sedm let více, by stále byl pod úrovní reálné cifry. Jednal pouze s mimořádně bohatými lidmi. Vedl nákladný život a pil výhradně víno chateau ročníků 1929 či 1959. Žil v malém, luxusním světě klubu, ale dokonce i v tomto věku rozhodně nebyl zaujat proti možnosti osahat si na toaletě každého mladého muže, který vzbudil jeho pozornost.

Šéf policie Terrell rozhodl, že pokud vůbec někdo zvládne Hansena, pak to může být jen Lepski, který byl realista, rozhodně nebyl snob, bohatství na něj nedělalo žádný dojem a hlavně byl ctižádostivý.

"Ano?" zeptal se Hansen svým jemným, melodickým hlasem. Z manžety košile si vyndal navoněný hedvábný kapesník a začal si s ním mávat před svým elegantním nosem.

Svým policajtským hlasem, který u Hansena vyvolal cukání, Lepski vysvětlil, proč sem přišel.

Elliot Hansen byl Angličan. Před mnoha lety byl majordomem u jednoho vévody, dokud se vévoda nedostal do maléru s jakýmsi mladičkým skautem. Když anglická policie pak začala být únavná pokud šlo o Hansenovy zvyklosti, odjel z Anglie a s potěšením přijal funkci tajemníka nejexklusivnějšího bridžového klubu na Floridě.

Hansen naslouchal sdělení Lepskiho a skoro nevěřil svým uším.

"Ale dobrý muži, to je krajně nepravděpodobné! Někteří z našich zaměstnanců? Ne! Ne! Nemyslitelné!"

Lepski nesnášel homosexuály skoro tak upřímně, jako Hansen nesnášel detektivy. Udělal netrpělivé gesto.

"Hledáme jednoho Indiána," řekl. "Podle popisu, který máme k dispozici, je mu asi pětadvacet let, má husté černé vlasy a nosí květovanou košili a tmavé texasky. Máte tu Indiána, na kterého by se ten popis hodil?"

"Tak mladý?" zeptal se Hansen nevěřícně. "Ne... ne... všichni naši indiánští zaměstnanci jsou starší. Pracují tu už léta... skutečně řadu let a pokud jde o možnost, že by někdo z nich nosil květovanou košili..." Pohodil hlavou a zasmál se. Lepskimu ten zvuk, který vydal, připadal jako řehotání kobyly.

"Ano... ale podívejte se na to z našeho hlediska," naléhal Lepski. "Dva členové vašeho klubu byli zavražděni. Třetí spáchal sebevraždu, protože byla zavražděna jeho přítelkyně. Klademe si proto otázku, jestli existuje souvislost mezi

tím vrahem a vašim klubem. Víme, že je to seminolský Indián. Sledujete to, co říkám? Je možné, že některý z vašich zaměstnanců vám vraždí vaše členy."

Hansen odhalil svůj umělý chrup v pohrdavém úsměvu.

"Ujist'uji vás, dobří muži... je to naprosto, naprosto chybné uvažování. Náš personál je u nás již léta... skutečně léta. Oni nás všechny milují. Nemůžete si připouštět takové nápady. Ti Indiáni jsou velmi loajální. Oni nás skutečně milují."

"Nemůže některý z nich chovat tajnou zášť proti klubu?" trval na svém Lepski. "Někdo, kdo si představuje, že se s ním jednalo nehezky?"

"Jednalo nehezky?" Hansen byl upřímně šokován. "S naším personálem zacházíme skvěle. Jsme prostě jedna velká, šťastná rodina."

Lepski těžce oddychoval nosem.

"Měli jste někdy důvod některého ze svých zaměstnanců propustit? Například někoho, kdo nesplňoval vaše nároky?"

Hansen si pohrával se svým zlatým plnicím perem. Vyklouzlo mu z ruky a kutálelo se po stole. Trhl sebou, jako by ho popadlo prudké bolení zubů. Lepskimu tato jeho reakce neušla.

Nastala delší pauza, pak Hansen vzal své plnicí pero a začal si s ním znovu hrát.

"No, předpokládám... někdy v minulosti... ano, je to možné," řekl pomalu a váhavě.

V duchu se mu vybavil ten mladý Indián. Jak dlouho už to je... čtyři měsíce? Až do dneška se mu dařilo na ten incident nemyslet, teď se mu ale znovu vybavil s děsivou zřetelností. Jakže se jmenoval? Toholo? Ano... jeho otec v klubu pracoval nějakých dvacet let. Připomněl si toho starého muže, jak sem za ním přišel a ptal se, jestli by v klubu mohl pracovat jeho syn. Když ho pak uviděl, souhlasil ... krásný hoch s nádhernou postavou. Byl to ale barbar! Tehdy, když se na něj usmál... když byli sami na toaletě a on se ho dotkl. Hansen se otřásl. Ten barbar! Bylo to děsivé. Jeho odtamtud museli odnést. Ten mladík se tvářil tak divně. Musel se ho přece zbavit. Byl ale dost opatrný, aby otci vysvětlil, že chlapec se do klubu nehodí... že je příliš mladý. Ten starý Indián na něj zůstal civět. Hansen se neklidně zavrtěl na své židli. Jako by pořád viděl opovržení v těch černých očích.

Tomu odpornému detektivovi přece nemůže vykládat o Toholovi. Hned jak by se to pokoušel vysvětlit... Ne! To je přece nemožné!

"Vzpomenete si na kteréhokoli Indiána, kterého jste museli propustit?" naléhal Lepski.

Tvrdý policajtský hlas šel Hansenovi na nervy.

"Už se to 'nestalo několik let," odvětil. "Víte, jak to chodí." Podíval se na Lepskiho a pak uhnul pohledem. "Ti lidé pochopitelně stárnou. Pak je posíláme do důchodu."

Lepski věděl, že narazil na něco důležitého.

"Máte seznam vašich zaměstnanců?"

Hansen zamrkal. Vzal svůj hedvábný kapesník a dotkl se spánků.

"Samozřejmě."

"Můžu ho vidět?"

"Já vás ujist'uji, že to bude jen ztráta času."

Lepski se na své židli zaklonil. Jeho hubený obličej Hansenovi náhle připomněl jestřába.

"Já dostávám plat za ztracení času," prohlásil. "Nebo snad nechcete, abych si ho prohlídl?"

Hansen pocítil náhlou slabost. Zatvářil se důstojně.

"Jsem nucen vás požádat, abyste nebyl impertinentní," ohradil se chvějícím se hlasem. "Pokud chcete vidět seznam, tak můžete."

Lepskiho policajtské oči nabyly ponurému výrazu.

"Přesně tak, chci ho vidět."

"Ano, samozřejmě."

Hansen otevřel zásuvku svého psacího stolu. Podal Lepskimu knihu vázanou v kůži.

Lepski pročetl seznam jmen, která mu nic neříkala, ale teď byl přesvědčený, že Hansen se snaží něco skrývat.

"Chtěl bych mít kopii toho seznamu. Budeme si chtít se všemi těmi lidmi promluvit," řekl úsečně a položil knihu na stůl.

"Zajisté."

Hansen zůstal nehybně sedět. Oba muži se na sebe podívali a Lepski pak pravil: "Počkám si na to."

"Ovšem."

Hansen se nejistě zvedl, vzal knihu a prošel dveřmi do přední kanceláře. Asi po pěti minutách se vrátil a Lepskimu odevzdal kus papíru.

"Tady, prosím... nepomůže vám to, ale tady to je."

Lepski si prošel seznam jmen, pak zvedl hlavu a zachmuřeně pohlédl na Hansena.

"Jeden tu chybí," řekl. "Podle vašeho seznamu u vás pracuje patnáct Indiánů. Tady je ale jen čtrnáct jmen."

Hansen svraštil tvář.

"Promiňte... nemáte ponětí, jaké potíže mám se svým personálem. Moje sekretářka je téměř slabomyslná."

"Skutečně je to tak?" Lepski natáhl ruku pro seznam, který Hansen ještě držel. Hansen zbledl a knihu mu podal.

Lepski zkontroloval jména v knize a srovnal je se seznamem, který mu dal Hansen.

"Toholo? Kdo to je?" zeptal se.

Hansen si olízl suché rty.

"Tak ona z toho seznamu vynechala Tohola? To je neuvěřitelné! Je to náš nejstarší a nejdůvěryhodnější zaměstnanec! Ujist'uji vás, že jeho můžete vynechat. Toholo! Ten je u nás nejméně dvacet let!"

Lepski rázně vstal.

"Fajn ... omlouvám se, že jsem vás vyrušil." Zamířil ke dveřím, ale zarazil se. "Nevadilo by vám, kdybych si s tím Toholem promluvil teď hned?"

Hansen jako by se probořil do své židle. Vzal své zlaté pero a tupě na ně zíral. Najednou vypadal starší, než by odpovídalo jeho skutečnému věku, takže působil dojmem velmi starého muže.

"Pokud to nebude obtěžovat členy klubu, tak s ním můžete mluvit," vyrazil chraptivě. "Najdete ho v baru."

"Kde to je?"

Hansen stále zíral na své pero.

"Na opačném konci chodby - dveře vlevo."

Pak se vzbudil. Musí přece vyvinout nějaké úsilí, řekl si. Nemůže jen tak připustit, aby se to jeho výnosné živobytí otřásl v základech. Vzhlédl a zoufale se podíval na Lepského. "Já vás ale ujišťuji ... bude to jen ztráta času."

"Jo... to už jste říkal," odtušil Lepski a odešel z místnosti.

Hansen upustil pero. Zachvátil ho chorobný strach. V myšlenkách zabloudil dvacet let do minulosti, kdy ho jeden dobrý přítel telefonicky varoval, že se o něj zajímá policie a že by udělal nejlépe, kdyby odjel z Anglie... Byl to týž hrozný pocit, o němž doufal, že ho už nikdy nezakusí.

Ten pocit ho ale přepadl ještě jednou příštího jitra, kdy dostal dopis obsahující otázku, jestli chce zůstat naživu. Autor dopisu od něho žádal pět set dolarů a podepsal se: Popravčí.

Chuck zabočil buickem na prašnou cestu, která vedla k jedné z mnoha pláží na zdejší pobřeží. Byla to poměrně málo frekventovaná pláž, protože ji pokrývaly písečné duny, ale i tady už bylo několik aut a lidé se koupali v moři.

Chuck zaparkoval vůz kus dál od ostatních. Pootočil se a pohlédl na Meg, která se choulila co nejdál od něho. Po celou cestu k pláži spolu nepromluvili.

"Našlas to?" zeptal se.

Třesoucíma se rukama otevřela kabelku, vytáhla obálku a podala mu ji.

"Tak ty ses tam podívala?" prohodil, když viděl, že obálka je otevřená. Vytáhl pět stodolarových bankovek. "Pěkný," zamumlal si pro sebe. "Krásná sklizeň!"

Meg se celá třásla.

Dopis podepsaný Popravčím vypadl z obálky a zůstal ležet na sedadle.

"Tohle jsi taky viděla?"

Meg si zaklesla sevřeně pěsti mezi kolena. Nedostala ze sebe ani slovo. Bojácně zírala na Chucka.

"Kams to chtěla jet, kočko?" chtěl vědět Chuck. "Do Miami?"

Přikývla a pak s velkým úsilím řekla: "Já už s tím nechci mít nic společného!" Místo hlasu ze sebe vydala jen chraptivé zaskřehotání. "Já jdu pryč! Nikomu nic neřeknu! Slibuju! Já ale musím pryč!"

"To víš, že jo." Chuck bankovky přeložil vejpu a strčil si je do kapsy košile. "Různý lidi dávají ruce pryč... některý mají štěstí... ty ale štěstí mít nebudeš, kočko."

Srazilla obě pěsti k sobě a dívala se na něj jako šílená.

"Slibuju ti to! Nic neřeknu! Jen mě nech jít. Ten Indián to nemá v hlavě v pořádku! Chceš se dál zaplétat s bláznivým Indiánem?" Znovu si vrazila sevřeně pěsti mezi kolena a kývala se sem a tam. "Chucku! Mysli trochu! Pojď od toho pryč! On vraždí lidi! Prosím tě, Chucku, poslechni mě!"

Velký červenobílý plážový míč spadl jakoby z nebe, odrazil se od blatníku vozu a pak narazil na přední sklo.

Chuck i Meg impulsivně uhnuli.

Malý kluk v miniaturních plavkách, se svým drobným tělem opáleným dohněda, přiběhl, aby si vzal míč. Když jej zvedl, usmál se na Chucka.

"Promiňte, pane," řekl chlapec, chvilku mlčel a pak pokračoval: "Chcete si kopnout?"

"To jo." Chuck vystoupil z auta. Vzal od chlapce míč, udeřil s ním do písku a pak ho vykopl vysoko do vzduchu. S radostným zaječením běžel kluk za míčem, který se kutálel směrem k moři.

Chuck se vrátil do vozu.

"Pěkný kluk," poznamenal. "Víš co? Když jsem byl v jeho letech, žádnéj míč jsem neměl... nikdy jsem neměl ani jednu zatracenou hračku."

"Já chci pryč!" vykřikla Meg vřestivě. "Posloucháš mě? Já půjdu pryč!"

Chuck zvedl dopis Popravčího, přečetl ho a pak se podíval na ni.

"Chceš zůstat naživu, kočko?" zeptal se.

Zdálo se, že se ve svém oblečení najednou scvrkla, a schoulila se ještě dál od něho.

"Mám ti to říct naplno?" pokračoval. "Dobře, on je cvok. To máš teda smůlu. Já taky můžu mít smůlu. Jestli si to fakt myslíš, tak si odejdi, ale daleko se nedostaneš. Když se dáš dohromady s bláznivým Indiánem, tak máš co dělat s něčím zvláštním. Jestli chceš odejít, tak si posluž, ale uvažuj, jak daleko se dostaneš. Fajn, dejme tomu, že se dostaneš až do Miami. Já sice nechápu, jak to chceš zvládnout bez peněz, ale dejme tomu, že se ti to podaří. K čemu je ale dobrý dojet do Miami, když pak skončíš s kudlou v břiše nebo s kulkou v hlavě?" Poklepal na dopis. "Přečetla sis to, že jo? Tak se zeptej sama sebe, jestli chceš zůstat naživu."

V zoufale nerozhodném gestu si Meg shodila vlasy z ramenou. "Mně nenaženeš strach! Je mi to jedno! Jdu pryč!" Chuck se podrápal v nose.

"Něco ti řeknu. Už mě začínáš otravovat. Tak to zkus... jdi pryč. Vypadni z toho auta, ale pamatuj si, že je jedna věc, kterou neudělám..."

S nevolí se na něj podívala.

"Nekoupím ani jednu zatracenou kytku na tvůj pohřeb," dodal.

"Ahoj, pane!"

Ten malý kluk tu byl zase.

Chuck se na něj uculil.

"Chcete si kopnout ještě jednou, pane?"

Chuck se podíval na Meg.

"Odpřejskni... vidíš, že mi přišla společnost."

Vystoupil z vozu, vzal míč a vykopl ho vysoko do vzduchu. Pak společně s tím klukem utíkal k moři a když míč dopadl na zem, nechal chlapce, aby míč zvedl, pak mu ho ale vzal a odkopl ho směrem k moři.

Meg je sledovala.

Zůstala ve voze - držely ji tam samota, beznadějná budoucnost bez jediného světlého bodu a strach.

Ještě tam seděla, když si Chuck přestal hrát s chlapcovým míčem a beze spěchu se k ní vrátil.

Městský trh tvořilo asi tři čtvrtě kilometru stánků podél nábreží. Prodávaly se tu všechny místní dary přírody od banánů, pomerančů až po želvy, garnáty a dokonce i mořské houby. Každý stánek byl chráněn proti slunci pestrou mnohobarevnou plachtou. Většinu stánkařů tvořili Indiáni.

Poke Tobolo stál za stánkem s pomeranči. Stánek patní Indiánovi jménem Jupiter Lucie.

Lucie byl muž připomínající malou šťastnou gumovou kouli, nenáviděl boháče a nenáviděl policii, ale byl dost chytrý na to, aby se držel stranou všech patálií. Po celém nábreží byl považován za "bezpečného", protože se nikdy na nic nevyptával a nestaral se o žádné záležitosti kromě svých vlastních. Když k němu přišel Poke a sdělil mu, že chce nějaké zaměstnání bez nároku na plat, Lucie se okamžitě rozhodl. Znal Pokeho otce. Věděl, že Poke je buřič. Věděl také, že Poke by ho nikdy ne žádal o práci bez nároku na plat, kdyby nepotřeboval tím zaměstnáním maskovat něco jiného. Bez váhání nabídku přijal.

Takže když se u jeho stánku objevili dva zpocení detektivové v civilu, Lucie byl připravený ochotně vysvětlit Pokeho přítomnost.

Detektivové věděli, že jejich úkol je beznadějný. Plahočili se v tom horku po celém tržišti, zastavovali se u všech stánků, zapisovali si jména a přitom věděli, že pokus zkontrolovat zdejší Indiány je jen ztráta času.

"Je to můj bratranec," řekl Lucie a odhalil přitom své zlaté korunky ve šťastném úsměvu, když se detektivové ptali na Pokeho. "Je to moc hodnej kluk... zrovna jako já. Máme stejný jméno... Lucie. Von je ale Joe a já jsem Jupiter."

Detektivové si zapsali jména, popošli dál a přitom dobře věděli, že tady je to všude jen samá voda.

Lucie a Poke se na sebe usmáli.

Detektiv Max Jacoby, který byl pověřený, aby zkontroloval všechny motely kolem města, byl úspěšnější.

Paní Berta Harrisová nesnášela všechny policajty. Před nějakými třiceti lety ji přistihli při krádeži zboží v samoobslužném obchodě a dodnes nezapomněla na zacházení, jakého se jí dostalo od policajta, který ji zadržel. Takže když přišel Jacoby do jejího motelu, rozhodla se, že bude tak tvrdohlavá, jak to jen půjde.

Jako obvykle žmolala hamburger. Měla ráda hamburgery tak, jak je dělal starý Sam - více cibule, méně masa - i když za moc nestály, to si sama musela přiznat.

"Hledáme jednoho Indiána," začal Jacoby bez zvláštní naděje na úspěch. "Věk kolem pětadvaceti, husté černé vlasy, vysoký, na sobě měl košili s květovaným vzorkem a tmavé texasky." Opakoval to od rána už nejméně třicetkrát a nikam se s tím nedostal. Zkoušel to ale dál a říkal si, že taková je policejní práce. "Ubytoval se tu u vás někdo takový?"

Berta si přikryla rukou ústa a řihla.

"Cože jste to říkal?"

Jacoby zopakoval své sdělení.

Berta vypadala, že přemýšlí, a z jejích úst se na Jacobyho linul pach cibule.

"Mívám tu dost lidí," odpověděla nakonec. "Přicházejí a zas odcházejí. Kdybych si měla pamatovat všechny, kteří tudy prošli, mohla bych s tím vystupovat v televizi."

"Znamená to, že tu u vás bydlelo hodně Indiánů?" zeptal se Jacoby, kterému došlo, že s tou starou tlustou mrchou budou potíže.

Berta ukousla kus hamburgeru, přežvykovala a dívala se někam do prázdna za Jacobyho.

"Ne... to bych nemohla tvrdit."

"Tohle je důležité," prohlásil Jacoby o poznání tvrdším hlasem. "Vyšetřujeme případ vraždy. Ptal jsem se vás, jestli tu u vás bydlel nějaký mladý Indián."

Berta si pomocí malíčku vyndala kousek masa, který jí uvízl mezi zuby.

"Nevím nic vo žádný vraždě - to ať si vyřizují policajti."

"Znovu se vás ptám - ubytoval se u vás v poslední době nějaký mladý Indián?"

Vražda!

Berta náhle ztratila svou chladnokrevnost. I když měla tu nejlepší vůli nespolupracovat s policií, tak tohle byla vážná věc.

"To jo... měla jsem tu jednoho mladýho Indiána."

Jacoby mu trvalo deset minut, než z ní vytáhl nějaký popis, ale když ho konečně měl, tak se přesně hodil na muže, kterého hledali, a on musel mírnit své vzrušení.

"Zapsal se při příchodu?"

"Každý se musí zapsat," řekla Berta tónem zákona dbalé podnikatelky a podala mu rozhadrovanou knihu hostů.

"Harry Lukon? Tak se jmenoval?"

"Jo."

"A co tihle dva: pan Jack Allen s manželkou?"

"Slušný mladý lidi. Přijeli s ním společně stejným autem."

"Měli chaty čtyři a pět... je to tak?"

Berta si povzddechla.

"Jo."

"Potřebuju použít váš telefon," pravil Jacoby.

"Jen se tu zařídíte jako doma," opáčila Berta hořce.

Jacoby zavolal do ústředí a teď mluvil s Beiglerem. Beigler poslouchal a pak řekl, že do motelu okamžitě posílá lidi z oddělení vražd.

"Zatím tam zůstaň, Maxi... vypadá to nadějně."

Jacoby zavěsil.

"To mě podržte," ozvala se znechuceně Berta. "Teď tu budu mít policajty jako much."

Jacoby se na ni usmál.

"To množství policajtů jste podcenila, paní Harrisová," prohodil.

V tuto odpolední hodinu byl luxusní bar v Klubu Padesáti opuštěný.

Lepski zjistil, že Boča Toholo je sám. V klidu si tu aranžoval porce oliv, solených mandlí a podobných věcí do broušených skleněných talířků; připravoval si je na dobu většího provozu, která nastane za pár hodin.

Boča Toholo byl menší, hubený muž s prošedivělými vlasy, oči měl jako korálky z černého jantaru. Když uviděl Lepskiho, jak vchází do slabě osvětlené místnosti, odložil konzervu se solenými mandlemi a jeho tmavá, vrásčitá tvář ztratila jakýkoli výraz. Měl ve zvyku poznat policistu na první pohled. Již samotný fakt, že do této snobské svatyně přišel policista, znamenal, že jde o něco vážného. Měl čisté svědomí, a proto se Lepskimu díval přímo do očí.

"Vy jste Toholo?" zeptal se Lepski.

"Ano, pane... to je mé jméno," přisvědčil klidně starý muž.

"Já jsem Lepski... z policejního ústředí." Lepski se vyšplhal na barovou stoličku. Opřel si lokty o vyleštěný barový pult a sledoval Indiána zkoumavým, i když nikoli nepřátelským pohledem.

"Ano, pane."

"Mluvil jsem s panem Hansenem," řekl Lepski. "S jeho pamětí to nevypadá moc dobře. Tak mi napadlo, že byste mi možná pomohl vy."

Starý Indián nasypal mandle do dalšího talířku.

Po chvíli Lepski pokračoval: "Ptal jsem se pana Hansena, jestli zde někdy pracoval mladý Indián, asi pětadvacetiletý s hustými černými vlasy. Pan Hansen si nemohl vzpomenout. Můžete mi to říct vy?"

Toholo vzhlédl.

"To mluvíte o mém synovi, pane?"

Lepski si nepředstavoval, že to půjde tak lehce.

"Váš syn? On tu pracuje?"

Starý muž zavrtěl hlavou.

"Čekala ho tu slibná kariéra. Je to skvělý barman, lepší než já. Má na to talent, ale pan Hansen usoudil, že je příliš mladý, a tak ho propustili."

Lepski si starého muže pozorně prohlédl. Neušel mu výraz kamenné nenávisti v Indiánových očích.

"Kde je váš syn teď, Toholo?"

"To nevím, pane. Odjel z města. Už jsem o něm neslyšel čtyři nebo pět měsíců. Doufám, že si našel dobré zaměstnání v nějakém baru. Ten chlapec má talent."

"Jak dlouho tu pracoval, než pan Hansen rozhodl, že je příliš mladý?"

"Jak dlouho? Asi devět týdnů."

"Domníval se ještě někdo jiný kromě pana Hansena, že je na tu práci příliš mladý?"

"Ne, pane. Na mého syna si nikdo nikdy nestěžoval."

Lepski přemýšlel a kousal si přitom nehet palce.

"Došlo k nějakému nedorozumění mezi panem Hansenem a vaším synem?" zeptal se nakonec.

"To není moje věc, pane."

Tím se zabouchly dveře, pomyslel si Lepski.

"Řekněte mi něco o svém synovi, Toholo. Proč vám za tu dobu nenapsal? Vycházeli jste spolu dobře?"

Toholo se upřeně díval dolů na své tmavé, hubené ruce.

"Dostal se můj syn do nějakého maléru, pane?"

Lepski zaváhal. Pak se rozhodl, že odkrytím svých karet může v tomto případě jen získat. Možná mu teď ty dveře prásknou před nosem, ale možná bude mít štěstí.

"Četl jste v novinách o tom Popravčím?"

Starý muž zvedl hlavu a podíval se Lepskimu do očí.

"Ano, pane."

"My víme, že ten zabiják je Indián," řekl Lepski co nejvládněji. "Zavraždil dva členy tohoto klubu a ženu, která měla blízký vztah s dalším členem klubu. Ten pachatel je psychopat. Musíme ho najít dříve, než zabije někoho dalšího. Víme, že je mladý. Intenzivně hledáme nějakou stopu. Proto se vás ptám, jaký je váš syn."

Na tváři starého muže se objevily šedé skvrny.

"Myslíte si, že můj syn spáchal ty věci, pane?"

"Nic takového netvrdím. Musíme si ale všechno prověřit. Snažíme se najít duševně nemocného Indiána, který podle všeho má vnitřní informace o členech tohoto klubu. V čem spočívalo nedorozumění mezi panem Hansenem a vaším

synem?"

S výrazem zoufalství ve tváři Toholo vzal skleněný talířek a začal ho leštit. Lepski si všiml, že se mu chvějí ruce.

"Nevím nic o nějakém nedorozumění, pane. Pan Hansen usoudil, že můj syn je příliš mladý, než aby tu mohl pracovat."

"Máte fotografii svého syna?"

Starý muž jako by ztuhl. Odložil skleněný talířek a pak si vzal jiný.

"Ne, pane. My Indiáni se jen zřídka dáváme fotografovat."

"Jak vycházel váš syn s členy tohoto klubu?"

Když pozoroval toho starého muže, Lepski instinktivně cítil, že jeho otázky ho deprimují. Jestli v tom budu pokračovat, řekl si, na něco možná přijdu.

"Co jste to říkal, pane?"

Lepski zopakoval svou otázku.

Zdálo se, že Toholo se trochu shrbil.

"Já jsem doufal, pane, že můj syn přijme podmínky, které musí přijmout každý, kdo tu chce být dobrým pracovníkem, ale někdy to pro něj bylo těžké."

Lepski si to v duchu přebíral.

"Čili jinými slovy, váš syn měl těch starých bohatých blbců až po krk?"

Toholo se tvářil šokované.

"Ne, pane... nic takového. Můj syn je prostě mladý. A mladí lidé ..." Zarazil se a udělal bezradné gesto.

Lepskimu bylo toho starého muže líto. Uvědomil si, jak namáhavě se snaží zastat se svého syna.

"Měl někdy problémy s policií?"

Oči jako korálky z černého jantaru se rozšířily.

"Bohudíky ne, pane."

Lepski chvíli mlčel, pak se zeptal: "Dostal se někdy do vážnějších konfliktů?"

Toholo položil talířek, který právě leštil. Zůstal skloněný, civěl na talířek a smutek v jeho tváři vyvolal u Lepského trapný pocit. Po chvíli Lepski svou otázku opakoval.

"Můj syn má obtížnou povahu, pane," řekl chraptivě starý muž. "Dělalo mu to potíže už doma. Řekl jsem to našemu lékaři. Ten si s Pokem promluvil, ale dnes je to s mladými lidmi těžké."

"Kdo je váš lékař?"

"Náš lékař?" Toholo zvedl hlavu. "No přece doktor Wanniki."

Lepski vytáhl poznámkový blok a zapsal si jméno, pak se naklonil dopředu a zblízka pohlédl na Tohola.

"Je váš syn nemocný, Toholo?"

Starý muž náhle klesl na stoličku a rukama si přikryl tvář.

"Ano. Bůh ať chrání jeho matku i mne... ano, možná je nemocný."

Kapitola šestá

Zatímco policisté z oddělení vražd převraceli vzhůru nohama obě chaty motelu Welcome, Lepski jel zpět na ústředí.

S ječící sirénou se Lepski řítí po rušném bulváru a představoval si, že je někdo jako Jim Clark v poslední fázi boje. Pokud existovalo něco, co Lepski nade vše miloval, tak to bylo různé předjíždění všech těch rollsů, bentleyů či cadillaků zdejších boháčů. Sledoval ty ulízané, naleštěné vozy, jak v panice, jakou vyvolala jeho siréna u jejich řidičů, uhýbají stranou. Jako blesk prolétal kolem těch zazobanců s jejich brunátnými tvářemi a bezvadnými obleky a šklebil se svým vlčím úšklebkem. Když hnál svůj vůz kolem napůl paralyzovaného majitele rollsů modelu Silver Shadow, pomyslel si, že to je odškodnění za všechnu tu neveselou, těžkou dřinu, kterou na sebe naložil jako policista.

Jak tak se svým vozem svištěl po bulváru, musel se krotit, aby nevykoukl z okna vozu a nezařval: "Uhni!"

Dorazil před policejní ústředí a prolétl vjezdem až na policejní dvůr. Vypnul sirénu, oťel si tvář hranou ruky a vylezl z vozu. Přeběhl dvůr, pustil se po schodech nahoru, a teprve teď si uvědomil, že je hodně unavený.

Na okamžik se zastavil a uvažoval. Napadlo ho, že už nebyl doma dva dny a dvě noci a za celou tu dobu si ani nevzpomněl na svou ženu. Také si uvědomil, že od okamžiku, kdy ji opustil, spal jen čtyři hodiny a že ty čtyři hodiny strávil na skládacím polním lůžku na ústředí.

Potřásl hlavou a pokračoval ve výstupu po schodech. Šel do místnosti stálé služby, kde seržant Charlie Tanner čelil každodenním problémům hodně zaměstnaného policejního sboru.

"Charlie! Napadlo tě zavolat moji ženě?" zeptal se Lepski, když se klouzavě zastavil před Tannerovým psacím stolem.

"Jak bych mohl zapomenout?" opáčil Tanner s nádechem hořkosti v hlase. "A ani jsem jí nemusel volat. To ona pořád volala mně! Měl bys s ní promluvit, Tome. Blokuje nám služební linky."

"Jo." Lepski si prsty pravé ruky projel vlasy. "Znělo to, jako že je přepracovaná?"

Tanner o tom uvažoval a cucal si přitom konec propisky.

"Nevím přesně, čemu říkáš přepracovaná," řekl nakonec, "mně to ale znělo jako tygr, když má v zadku včelu."

Lepski zavřel oči, pak je pomalu otevřel.

"Hele, Charlie, buď kamarád. Zavolej jí a řekni, že dělám nonstop. Uděláš to pro mne?"

"Já tedy ne!" prohlásil kategoricky Tanner. "Nechci přijít o ušní bubínky."

Lepski vyrazil nosem frknutí, jaké by zahanbilo i závodního koně.

"Koho zajímají ty tvoje zatracené bubínky? Zavolej jí. Nezavolal jsem snad já tvoji ženě, když ty jsi měl maslo na hlavě? Ty už si nevzpomínáš?"

Tanner změnil tón. Připomněl si tu nepříjemnou situaci, kdy měl záskok s jednou ochotnou blondýnou a kdy mu Lepski zachránil manželství tím, že nepokrytě lhal.

"To je vydírání, Tome!"

"Tak jen do toho - sepiš obvinění," odsekl Lepski. "Ale hlavně zavolej Carroll a snaž se ji uklidnit," a hned vyrazil po schodech do pátracího oddělení.

Za pár minut už podával hlášení kapitánu Terrellovi, u kterého právě seděl Beigler.

"Výborně, Tome, teď si jdi promluvit s tím doktorem... jakže se jmenuje? Wanniki? Jestli je ten kluk nemocný tak, jak to vidí jeho otec, pak to musí být náš člověk." Terrell se obrátil k Beiglerovi. "Pošli někoho k Toholovi do bytu. Možná tam bude fotografie jeho syna a třeba najdeme i otisky prstů." Zvedl se. "Já teď půjdu do Klubu Padesáti a pohovořím s některými členy."

Když Lepski běžel dolů po schodech a míjel místnost stálé služby, viděl, že Tanner na něj zuřivě mává a v ruce drží telefon.

Lepski se v běhu sklouzl a zastavil se.

"Co se děje?"

"Tvoje žena," řekl Tanner.

Jediný pohled na Tannerův otrávený výraz způsobil Lepskimu žaludeční křeče. Zaváhal, ale potom Tannerovi vytrhl sluchátko z ruky.

"Carroll? Právě jsem ti chtěl zavolat, zlatíčko. Teď zrovna mám práce nad hlavu a skoro se v ní topím! Zavolám, jak budu mít jen trochu času. Dobře?... Dobře? Teď už ale musím letět!"

"Lepski!"

Tón hlasu jeho ženy pronikl Lepskimu do mozku jako kulka. Trhl sebou, ale pak rezignovaně pokračoval.

"Jo... jo... jak se máš, miláčku? Já tady lítám jak hadr na holi... chci říct... mám spoustu práce!"

"Lepski! Přestaneš už kňučet a vyslechněš mne?"

Lepski se naklonil nad Tannerův stůl a trhnutím si uvolnil kravatu.

"Už jsem ti řekl... je mi to líto... Od chvíle, kdy jsem tě viděl naposled, jsem spal jen čtyři hodiny... Hrom do toho! Mám spoustu práce!"

"Kdybys si třeba jen na okamžik přestala myslet, že jsi měl, máš a budeš mít spoustu práce, Lepski, tak bych se s tebou rozvedla," prohlásila Carroll. "Tak přestaneš už konečně řečnit a necháš chvíli řečnit mne?"

Lepski se pokoušel svými prsty vyvrtat díry do desky Tannerova stolu a skoro se mu to podařilo.

"Poslouchám," řekl.

"Právě jsem viděla Mehitabel Bessingerovou."

"Tos dala pryč další moji láhev whisky?"

"Přestaň konečně myslet jen na to své pití. Mehitabel určitě ví, že ten Indián je ve skutečnosti Popravčí! Teď mi to řekla a já to říkám tobě, ale ty mě samozřejmě neposloucháš! Ona..."

"Tak moment... dala jsi jí další zatracenou láhev mojí whisky nebo ne?"

"Lepski! Kolikrát ještě tě budu muset žádat, abys neklel?"

Výraz obličeje Lepského byl tak rozrušený, že seržant Tanner mimoděk sáhl po lékárničce první pomoci.

"Jo. Tak co zas prorokovala ta stará alkoholická?"

"Neměl bys o ní mluvit urážlivě. Na tvém místě bych se styděla užívat v souvislosti se starou dámou takové výrazy."

Lepski vydal zvuk připomínající pokus nastartovat auto s téměř vybitou baterií.

"Co to bylo?" Dokonce i Carroll, která byla zvyklá na zvuky, jež vydával její manžel, se vylekala. "Jsi v pořádku, Lepski?"

"Já nevím."

"Občas si o tebe dělám starosti. Ty se zřejmě nedokážeš soustředit a jestli to chceš dotáhnout na seržanta, tak se musíš umět soustředit."

Lepski si otřel pot z tváře.

"Jo. Máš pravdu. Pokračuj... už se soustředím."

"Zaplať pámbu! Tak Mehitabel řekla... Víš určitě, že teď bedlivě posloucháš?"

Lepski si podrážděně šlápl jednou nohou na druhou, až ho to bolelo. Když začal poskakovat sem a tam, tak se Tanner, který z Lepského nespouštěl oči, ohromeně zaklonil a vytřeštěně zíral.

"Ano, já poslouchám," řekl Lepski a držel se za zvednutou nohu.

"Tak ona říká, že toho Popravčího musíte hledat mezi pomeranči."

"Mezi kým?" zařval Lepski.

"Prosím tě, nehulákej tak, je to vulgární. Řekla jsem, že podle ní musíš toho muže hledat mezi pomeranči. Viděla to ve své kříšťálové kouli."

"Že to viděla? Takže mezi pomeranči, co?" Lepski se nadechl tak prudce, že by z toho vysavač značky Hoover zezelenal závistí. "No, tak to je věc. Ta když rozdává takovéhle rozumy, tak se nemůže splést. Faktem je, že v tomhle zatraceném okrese není cítit nic jiného než pomeranče. Takže vsadila na jistou výhru, je to tak? A za to sbalila další láhev mojí whisky?"

"Snažím se ti vyložit, co řekla. V tom, co mi řekla poprvé, měla pravdu, ale tys tomu nevěřil. Tohle je její druhá stopa. Používej svou hlavu, Lepski."

"Dobře, zlato. Budu ji používat. Ale teď už musím jít."

"Já se ti snažím pomoci k povýšení."

"Jistě... jo... jo... děkuju!" Na okamžik zmlkl, pak pokračoval: "Tys ale neodpověděla na mou otázku. Dostala ta stará čachrářka další láhev mojí whisky?"

Chvilí bylo ticho, pak Carroll řekla ledovým hlasem: "Někdy si myslím, Lepski, že máš malichernou povahu," a

zavěšila.

Lepski položil sluchátko a zůstal civět na Tannera.

"Charlie, už tě někdy tvoje žena obvinila z malichernosti?"

Tanner na něj zůstal čučet s otevřenými ústy.

"Proč by to dělala? Ta ani neví, co to slovo znamená."

"Jo. Máš ty ale kliku," a Lepski bral cestou dolů tři schody najednou a vrhl se do vozu.

Horké večerní slunce stále ještě pražilo na nábřeží, ale stánkaři už začali sundávat pruhované plachty svých stánků. Dnešní prodej prakticky končil. Kolem stánků se sice ještě motalo pár opozdílů, kteří doufali, že teď dostanou ovoce levněji, ale jinak už skoro nikdo nenakupoval.

Jupiter Lucie si zašel do blízkého baru na pivo a dohled nad stánkem svěřil Pokemu. Dnes měli úspěšný den a ve stánku jim zůstalo jen několik lisek pomerančů.

Chuck vyšel ze stínu a zastavil se před stánkem. Oba muži se na sebe podívali. Lesknoucí se Indiánovy oči a Chuckova malá, nejistá očka se rozhledly po nábřeží a Chuck pak přistoupil blíž.

"Mám to: pět set dolarů!"

"A ta holka je v pořádku?"

Chuck přikývl.

Poke začal vážit asi kilo pomerančů a dal si na čas.

"Zítra sebou musí hodit," řekl, vzal z váhy jeden velký pomeranč a ohlížel se po menším. "Bude to na pěti místech."

Chuck s uznáním sykl.

"Pět míst... pět?"

"Dva tisíce pět set dolarů. Pokyny, jak a kde to má sebrat, jsem položil na dno sáčku."

Chuck přikývl. Rozhlédl se po nábřeží vpravo i vlevo a pak, když se ujistil, že se nikdo nedívá, vložil cosi Pokemu do dlaně.

"Je to tak správně... tři sta padesát pro tebe a sto padesát pro mne?"

"Ano."

Chuck vzal sáček pomerančů a odešel.

Za chvíli přišel Lucie z baru. Spolu s Poken začali rozebírat stánek.

Zítra začnou znova.

Když kapitán Terrell přijížděl na parkoviště před Klubem Padesáti, měl štěstí, že zpozoroval Rodneyho Branzensteina, který právě vystupoval ze svého rollsu.

Branzenstein byl jedním ze zakladatelů Klubu Padesáti. Kromě toho, že byl vynikajícím hráčem bridže, byl také jedním z nejlepších obchodních právníků.

Oba muži si potřásli rukama.

"Co tu děláte, Franku? Neříkejte mi, že se chcete stát členem tohoto mauzolea."

"Sháním tu nějaké informace," sdělil mu Terrell.

"Těžko bych si na to představil někoho lepšího," usmál se Branzenstein. "Pojďte, dáme si něco k pití."

"Raději bych poseděl v tom vašem nóbl voze a popovídal si," požádal ho Terrell. "Sázím se, že tohle mauzoleum, jak jste to nazval, by mohlo být trochu citlivé na návštěvu policie."

"Asi máte pravdu," uznal Branzenstein, šel zpět k svému vozu a vklouzl dovnitř.

"Pěkný vůz: televizor... telefon... klimatizace... pití... tomu říkám komfortní vybavení," podotkl Terrell, když se usadil vedle Branzensteina.

"Víte, jak to chodí... je to symbol postavení ve společnosti. Mezi námi - raději bych jezdil pronajatým aviseem," prohodil Branzenstein. "Tohle ale patří k profesi. Tak co máte na srdci, Franku?"

Terrell mu vysvětlil svůj problém.

"Poke Toholo? Ano, vzpomínám si na něj - hezký mládenec a uměl namíchat snad nejlepší martini ve městě. Potíž byla v tom, že ten starý teplouš Hansen si nedokázal odříct, aby ho neohmatal, a ten hoch tak přišel o práci."

"Myslel jsem si to," řekl Terrell. "Jak se k němu chovali jiní členové klubu? Tím myslím kromě Hansena."

Branzenstein pokrčil rameny.

"Devadesát procent z nich považuje každého, kdo není běloch, za nějakou opici. Já osobně mám seminolské Indiány docela rád. Většina členů klubu se ale na Indiány dívá jako na opice schopné sem tam něco zvednout a aportovat."

"Měl Toholo někdy nějaký konflikt s paní Dunc Browlerovou?"

"Pokud si vzpomínám, tak ano," uvažoval Branzenstein s přivřenými očima. "Ona byla samozřejmě stará smutná mrcha. Nedokázala myslet na nic jiného než na svého psa a na bridž. Vzpomínám si, že jsem hrál u jiného stolu ... muselo to být tak před třemi měsíci ... možná víc... už to nevím přesně. Ten Toholo tehdy roznášel pití a paní Browlerová mu řekla, aby šel vyvenčit jejího psa. Toholo řekl, že nemůže odejít z baru. Všechno jsem to slyšel. Asi se nechoval tak servilně, jak to paní Browlerová očekávala. A tak mu řekla, že je negr."

"A co se stalo potom?"

"Zbývající tři hráči u stolu Toholovi řekli, aby nebyl drzý a vyvenčil toho psa... Tak on psa vzal a šel s ním ven."

"Kdo byli ti další hráči?"

"Riddle, McCuen a Jefferson Lacey."

Terrell chvíli uvažoval.

"To je pozoruhodná shoda, nemyslíte?" řekl nakonec. "McCuen, Riddle, jeho milénka a paní Browlerová jsou mrtví. Rád bych si promluvil s Jeffersonem Laceyem."

"Dobře. To je jeden z našich členů se zvláštním statutem. Má v klubu svůj vlastní pokoj. Chcete, abych vás

představil?"

"To by mi dost pomohlo."

Když se však Brannenstein ptal vrátného v hale, zda je přítomen pan Lacey, dozvěděl se, že pan Lacey odešel asi před třiceti minutami.

Brannenstein ani Terrell nemohli tušit, že Jefferson Lacey s výrazem paniky ve tváři teď právě připevňoval obálku obsahující pět stodolarových bankovek k dolní straně mincovního automatu v telefonní budce v hale místního nádraží.

Meg si nedělala starosti, když vcházela do rušné haly hotelu Excelsior, který byl vyhledávaný spíše turisty druhé kategorie.

Předchozího večera jí Chuck uložil, aby nazítří dopoledne vyzvedla z pěti různých telefonních budek pět obálek.

"Teď konečně budeme v balíku, kočko," tvrdil Chuck. "Teď uděláš velké objev. Víš, co to je?"

Meg seděla na posteli a koukala na odřený koberec. Neřekla nic.

"Kočko... ty máš snad zacpaný uši?"

Hrozivý tón v jeho hlase ji donutil zvednout hlavu.

"Jakej objev?" zeptala se lhostejně.

Chuck s uspokojením přikývl.

"Uděláš objev jako ten Kolumbus, nebo jak se jmenoval... objevuješ zaslíbenou zemi... a pořádně blahobyť."

Dívala se do dálky někam za Chucka a otevřeným oknem viděla nebe s růžovými obláčky, které se se západem slunce barvily do karmínova.

"A ty to taky objevuješ?" otázala se.

"Jo. Přesně tak." Chuck se zašklebil. "Každá holka na tomhle zatraceném světě kouká narazit na nějaký zlatý důl a ty teď sklízíš hlavní výhru. Objevuješ pramen blahobyti ... mě!"

Meg dál sledovala obláčky, které umírající paprsky slunce měnily do krvavé červeně.

"To si teda fandíš! Všechno riziko na sebe беру já, přináším ti peníze a ty si budeš říkat pramen blahobyti," namítla.

Chuck si zapálil další cigaretu.

"S tebou je potíže, protože máš v hlavě vymetené. Máš ale kliku, že aspoň mně to myslí. Zítra zajdeš do pěti telefonních budek a v každé sebereš pět set dolarů. Kolik to dělá dohromady? Tak děle... mluv!"

"Mně je to jedno," odsekla Meg a trhla rameny. "Kašlu na to."

Chuckova pravice prudce vylétla.

Meg si uvědomila, že leží na zádech napříč postelí a že jí po facce, kterou jí uštědřil, začíná otékat tvář.

"Tak honem," pobídl ji vztekle. "Kolik to dělá dohromady?"

Podívala se na něj a sáhla si na obličej. Na její bledé tváři se rýsovaly otisky prstů jeho ruky.

"Nevím a nezajímá mě to," prohlásila a zavřela oči.

Její hlavou otřásla druhá facka.

"Tak kolik, kočko?"

Zůstala ležet, čekala a třásla se a oči měla pevně zavřené.

"Dobře, dobře, když seš tak blbá!" řekl Chuck znechuceně. "Víš co? Ty mě nudiš. Nemáš žádnou ctižádost. Zítra sebereš dva tisíce pět set dolarů. Slyšíš? Dva tisíce pět set dolarů! A pak my dva odtud vypadneme! S takovým balíkem si nemusíme dělat starosti!"

Náhle si uvědomila, co to vlastně řekl, co to pro ni znamená, a pocítila slabý závan naděje.

"A co ten chlap?" zeptala se a otevřela oči.

"Tak přece jenom máš něco v tý svojí lebce." Chuck pokýval hlavou v gestu ironického obdivu. "Něco ti řeknu. Todle je první rozumná věc, co jsi řekla od té doby, co jsem tě našel."

Našel? Mě?

Meg se zadívala na špinavý strop. Tak on mě našel... jako ztraceného psa nebo zatoulanou kočku. Ano... přesně taková tehdy byla... ztracená.

"Tak přestaneš čumět jako zombie a začneš mě poslouchat?" zavrčel Chuck.

Bylo příjemné ležet na zádech na posteli a cítit večerní vánek pronikající otevřeným oknem na její horkou, bolavou tvář. Nevyžadovalo to žádné úsilí. Dokonce i poslouchat Chuckův rozzlobený hlas bylo možné bez vynaložení jakéhokoli úsilí.

"Ten Indián to nemá v hlavě v pořádku... je to fakt cvok," pokračoval Chuck. "Nikdy jsem ti to neřekl, ale on mě málem zabil. Tehdy poprvé... pamatuješ? Když jsme se šli koupat."

Proč se vlastně namáhá a říká jí takové věci? napadlo ji. To přece není nic nového. Už mu sama řekla, že ten Indián je duševně nemocný.

"Takže on je fakt cvok," opakoval Chuck, "ale dostal nápad, jak rychle přijít k balíku peněz, a přesně to jsme my dva potřebovali. Proto se s ním vezu, ale hned jak budeme mít ty prachy... těch dva tisíce pět set babek... tak mu vezmeme roha."

Meg se v duchu přenesla do svého domova. Náhle a skoro živě si vybavila svou matku a otce, jak sedí v nuzném obýváku a sledují obrazovku televizoru. Viděla neforemné tělo své matky jakoby utopené v křesle. Její otec měl ve zvyku zvedat si jazykem svůj umělý chrup a s mlasknutím ho tak dopravit na jeho místo. Matka si při sledování televize kopnutím zouvala boty - měla nohy oteklé a pokryté kuřimi oky.

"Kočko!"

Chuckův hlas ji přenesl do toho odporného pokoje s mokřými skvrnami na stěnách a s hlukem pronikajícím otevřeným oknem z nábřeží.

"Já tě poslouchám."

"Hned jak sebereme ty prachy," řekl Chuck, "sedneme do jeho auta a zdrhneme. A von s tím nemůže nic dělat! Dva tisíce pět set babek!"

Vzpomněla si, jak jí řekl: Když se dáš dohromady s bláznivým Indiánem, tak máš co dělat s něčím zvláštním. Jestli chceš odejít, tak si posluž, ale uvažuj, jak daleko se dostaneš. Fajn, dejme tomu, že se dostaneš až do Miami. K čemu je ale dobrý dojet do Miami, když pak skončíš s kudlou v břiachu nebo s kulkou v hlavě?

A to byl přesně ten okamžik, kdy si přestala dělat starosti o smrt, bolest, policii a vůbec o všechno.

Copak na tom záleží? A u všech čertů, záleží vůbec na čemkoli?

Hala hotelu Excelsior byla plná turistů čekajících s ovčí trpělivostí na příjezd autobusu, který je zaveze do dalšího mizerného hotelu s dalším zvučným jménem.

Žádný z turistů se ani nepodíval na Meg, když šla k řadě telefonních budek. Budka číslo tři nebyla obsazená. Otevřela dveře, vešla a sáhla pod mincovní automat. Obálka, přilepená páskou, byla na svém místě. Odlepila ji a strčila si ji do kabelky. Ani se nepokoušela předstírat, že odtud telefonuje. Nějaká opatrnost? Teď už jí bylo všechno jedno.

Vyšla z hotelu, přešla na druhou stranu bulváru a na tváři cítila dotek horkého slunce.

Nasedla do buicku, otevřela kabelku a hodila obálku Chuckovi do klína.

"Žádný potíže?"

Viděla, jak se Chuck dívá směrem k hotelu. Viděla, jak jeho malá očka těkají asi jako oči krysy chycené do pastí. Dělá mu to starosti, pomyslela si. Měl strach, zatímco ona ztratila jakýkoli i náznak strachu. Dávalo jí to pocit povýšenosti nad ním a znamenalo to pro ni určitý malý triumf.

Pozorovala ho, jak roztrhl obálku a počítal peníze, a slyšela, jak se spokojeně nadechl. Když ho tak sledovala, viděla jeho strach, jeho touhu po penězích, nezralost na jeho opálené tváři, přepadla ji beznadějí její vlastní budoucnosti asi jako rubáš rychle přehozený přes obličej mrtvého.

"Teď na nádraží," ozval se Chuck. "Telefonní budka číslo ošum. Tam nemůžu parkovat. Budu jezdit kolem a ty si pak nasedneš."

Jel vedlejšími ulicemi, aby se vyhnul hustému provozu na bulváru, a Meg zatím seděla tiše, ruce měla mezi koleny a oči upírala na špinavé přední sklo, aniž by sledovala něco určitého.

"Tak fajn, kočko!"

Bloudila v myšlenkách někde daleko a teprve když jí Chuck nešetrně zatřásl ramenem, probrala se ze svého transu, transu její vlastní minulosti, který pro ni znamenal bezpečí.

Vešla do nádražní budovy, razila si cestu zástupy lidí k řadě telefonních budek a k budce číslo osm. Sebrala obálku přilepenou pod mincovním automatem, dala si ji do kabelky a šla k východu z nádraží, kde zůstala stát a čekala.

Za chvíli se ukázal buick, ona nastoupila a Chuck jel dál.

"Žádný komplikace?"

Znovu pohlédla na jeho zpocený obličej a těkavé oči.

"Žádný."

Tiše si hvízdal a řekl: "Člověče! To je, jako když se češou třesně."

Jel až k místu, kde mohl zaparkovat, a zastavil.

"Dej to sem."

Podala mu obálku a zatímco ji rozřezával, pozorovala naleštěné, drahé vozy míhající se kolem. Dívala se na dobře živé tváře - na ženy s jejich nemožnými klobouky a na muže s pavučinami brunátného žilkování v obličejích. Lidé, kteří žijí v bezpečí, pomyslela si. Znamená bezpečí skutečně tohle: velká auta, tučná těla, nezdravou barvu tváří a spoustu umělých květin na kloboucích?

"Tak už máme tisíc babek," konstatoval Chuck, když položil obálku do odkládací skříňky. "Vidíš, co jsem říkal... zlatej důl naservírovanej na zlatým podnose."

Přikývla, i když ani nevnímala, co říkal.

Vytáhl z kapsy kus papíru, který našel na dně sáčku s pomeranči, toho, co dostal od Pokeho.

"Tak teď jedem do hotelu Adlon. Budka číslo čtyři." Rozjel se. "Adlon? To je třetí ulice vpravo, že jo?"

"Nevím."

"Je vůbec něco, co ty bys věděla?" vztekal se Chuck. "To musím všechno promejšlet já?"

O deset minut později vyšla Meg z hotelu Adlon a čekala, až tam zastavil buick. Nastoupila, Chuck jel dál a nervózně těkal očima.

"Žádný potíže?"

"Žádný."

"Ta černá huba měla fakt dobrej nápad!" řekl Chuck a když našel místo k zaparkování, zastavil a rozřízl obálku.

"Jeden tisíc pět set," zamumlal. "Tak ještě jeden tác a mizíme." Nahlédl do seznamu. "Tentokrát je to letiště. Budka C. Pak autobusový nádraží Greyhound. Budka šest."

Chuck našel místo k zaparkování blízko vchodu do letištní budovy.

"Tak si pospěš, kočko," pobídl ji. "Já počkám tady."

Rychle přešla asfaltovou vozovku a vstoupila do rušné haly letiště. Bylo jí úplně jedno, jestli ji někdo pozoruje nebo ne. Zamířila k řadě telefonních budek. Z budky C právě vyšel nějaký muž. Podíval se na ni a ona si všimla štítivého výrazu v jeho očích. Byl to muž středního věku s poněkud větším břichem a byl bezvadně oblečený. Přesně typ, jaký nesnášela. Proklouzla kolem něho a vešla do budky. Nenamáhala se zavíráním dveří ani se nerozhlédla, aby zjistila, jestli ji ten muž pozoruje.

Sáhla pod mincovní automat a ucítila jen studený kov. Zarazila se a pak tam sáhla znovu. Pod automatem nebyla žádná obálka! Spěšně se ohlédla za sebe na skleněné dveře budky. Nespletla se. Byla to budka C.

"Přišla jste sem telefonovat nebo se tu schováváte před deštěm?" otázal se nějaký muž ironicky.

Další elegantně chozený pupkáč, pomyslela si a odešla z budky. Panebože! Jak strašně nenáviděla ty úspěšné náfučky s těmi jejich samolibými a přemoudřelými ksichty!

Rychle se vrátila k zaparkovanému buicku a nastoupila.

"Všecko v pořádku?" zeptal se Chuck, když nastartoval.

"Ne."

Jeho ruka na rychlostní páce se nejistě zavrtěla.

"Co znamená to ne?"

"Říkal jsi budka C?"

"Jo... tys moc dobře slyšela, co jsem říkal."

"Tak tam nebylo nic."

Chuck se zatvářil rozezleně.

"Tak ty mě chceš podrazit, ty pitomá děvko?"

Hodila mu na kolena svoji kabelku.

"Tak si ji prohlídni. Jdi tam a přesvědč se. V budce C není nic."

Chuck jí kabelku hodil zpět.

"Jdi tam a zkontroluj všechny budky! Možná to byl omyl."

"Udělej si to sám."

Uhodil jí pěstí do kolena. Pocítila prudký nápor bolesti. Předklonila se a rukama se držela za koleno.

"Jdi tam a zkontroluj to!" zasípal vztekle.

Vystoupila z vozu a šla do letištní haly. Koleno ji bolelo tak strašně, že kulhala. Většina budek byla právě obsazená.

Teď jí ale bylo úplně jedno, co se s ní stane.

Otevírala dveře jedné budky za druhou bez ohledu na to, zda uvnitř někdo stál nebo ne, odstrkovala ty, kteří telefonovali, sáhla pod mincovní automat a pak šla k další budce. V její bledé tváři a ve vytřeštěných očích bylo něco, co umlčelo každý pokus o protest.

Zkontrolování všech budek a zjištění, jestli pod některým mincovním automatem je nějaká obálka, jí netrvalo ani pět minut. Lidé si ji teď s údivem prohlíželi.

Vysoký muž s tvídovým kloboukem a s doutníkem mezi zuby právě telefonoval v poslední budce. Když se Meg předklonila a sáhla pod mincovní automat, opřel se zády o stěnu budky.

"Ztratilaš něco, myšičko?" zeptal se s širokým úšklebkem.

"Rozhodně ne tebe, ty teplouši," odsekla, obrátila se a utíkala zpátky k buicku.

"Nic," řekla, když nastoupila do vozu.

"Hrom do toho! Jak to, že to nevyšlo? Myslíš, že to sbalil nějaký grázl dřív, než jsi tam přišla ty?"

Meg si třela své bolavé koleno.

"Nevím."

"To je všechno, co mi k tomu řekneš?" vztekal se Chuck. "Jde o pět set babek!"

Odjížděl z letiště směrem k autobusovému nádraží společnosti Greyhound. Po celou dobu jízdy si něco mumlal a občas praštil sevřenou pěstí do volantu.

"Tobě je to všechno fuk, že jo?" křikl na ni. "Ty pitomá, neschopná děvko!"

Meg neřikala nic. Opírala se o sedadlo, třela si oteklé koleno a dívala se někam do ztracena.

U autobusového nádraží Chuck zjistil, že tam není možné zaparkovat. Zpomalil, naklonil se přes Meg a otevřel pravé přední dveře.

"Budka šest... Dělej. Hned se vrátím."

Meg vystoupila z vozu a zatímco Chuck odjížděl, šla do přeplněné odbavovací haly.

V budce číslo šest byla nějaká dívka a Meg si uvědomila, že bude muset počkat. Dívka měla tvář jakoby vytesanou z kamene. Měla dlouhé blond vlasy a na ruku nehty jako drápy. Na sobě měla drahé šaty a když mluvila, gestikulovala rukou, na které byly tři diamantové prsteny.

Dívka mluvila dlouho a Meg ji pozorovala. Po chvíli si ale dívka uvědomila, že Meg se na ni dívá, a přestala mávat rukou.

Na Meg, na její nehybnosti, na jejím špinavém svetru, na jejích umazaných kalhotách a na jejích splývavících dlouhých vlasech bylo něco, co dívku znervózňovalo. Konečně zavěsila, vyšla z budky a oklikou obešla Meg.

Meg vstoupila do budky a do vůně drahého parfému. Pod mincovním automatem našla obálku a hned z budky odešla.

Mladý muž ve žlutém svetru s rolákovým límcem a v bílých kalhotách, s dlouhými vlasy sahajícími až na ramena a s kotletami mříčícími k bradě se na ni usmál.

"Honba za pokladem?" zeptal se.

Byly doby, kdy by ji takový chlapec vzrušoval. Teď v něm ale viděla jen symbol sexu a komplikací.

Vnímala ho kamenným pohledem a lhostejně prošla kolem něho. Věděla, že takovýhle muž - čistý, blahobytný, romantický, hezký - pro ni nepripadá v úvahu. Odcházela od něho pryč a měla pocit, jako by umírala.

Obálku dala Chuckovi. Otevřel ji a přesvědčil se, že uvnitř je pět stodolarových bankovek.

"Dva tisíce," zamumlal, pak delší chvíli přemýšlel. Strčil obálku do odkládací skříňky. "To by mělo stačit. Vypadneme odtud, kočko. Dva tisíce - to je lepší než nic. Vracíme se, sbalíme si věci a tradá do Los Angeles."

Jel zpátky do Paradise City a Meg se cestou dívala z okna. Sledovala hustý pouliční provoz, pak lidi, kteří si užívali na pláži, potom stánky s ovocem. To už byli na nábřeží.

Chuck vzal z odkládací skříňky obálku a strčil si je pod košili.

"Jdeme... musíme se sbalit," řekl. V hlase měl zřetelný nádech nervozity. Podíval se na hodinky. Ukazovaly 12.45. Bylo to dlouhé dopoledne. Za půl hodiny už budou na silnici číslo dvacet pět; pojedou přes Belle Glade, Whidden, Buckingham, Nocatee a pak na silnici číslo sedmnáct.

Mít dva tisíce dolarů je lepší než nic!

Šli podél nábreží, páchnoucí uličkou a do domku, kde se ubytovali.

Thlusty Indián seděl za svým stolem. Když ho měli a stoupali po schodech do svého pokoje, zářivě se na ně usmíval.

Dva tisíce dolarů! A auto navíc, uvažoval Chuck, když následoval Meg. Ten bláznivý Indián se neodvážil ohlásit policii, že přišel o auto. Jakmile pojedou po silnici, budou ho mít z krku a budou mít dva tisíce dolarů!

Nad schodištěm se Meg zastavila.

"Tak jdi... jdi dál!" ozval se Chuck podrážděně, obešel ji a otevřel dveře pokoje.

Na posteli tam seděl Poke Toholo a pojídal pomeranč. Když Chuck zůstal zaraženě stát u dveří, Poke na podlahu vyplivl pomerančové jádérko.

"Kolik toho máš?" zeptal se a jeho černé oči se leskly.

V době, kdy Meg čekala na autobusovém nádraží Greyhound a sledovala dívku s diamantovými prsteny, než skončila hovor, dospěl kapitán Terrell k závěru, že Indián jménem Poke Toholo je hledaným Popravčím.

Odložil na svůj stůl poslední hlášení, které dočetl, odstrčil židli od stolu a nacípal si dýmku.

"To je náš chlapec," řekl Beiglerovi. "Teď ho ale musíme najít."

Hlášení oddělení vražd ho definitivně přesvědčilo o správnosti jeho závěru. Lidé z oddělení nejen našli v motelu Welcome Pokeho otisky prstů odpovídající otiskům, které sňali v malé zadní místnosti, kde Poke bydlel u svých rodičů, ale také našli neklamný důkaz, že pod matrací v chatě motelu byla před nedávným schovaná puška. Na dolní straně zplhlé matrace byl stále ještě viditelný vtisk tvaru pušky, ale také skvrny od oleje.

Navíc ještě odpovídal popis Pokeho, který podala paní Berta Harrisová, popisu, jaký dostal Lepski od doktora Wannikiho.

Dr. Wanniki měl už přes osmdesát let a jeho zrak slábl. Lepski měl dojem, že by mohlo slábnout i jeho duševní zdraví. I přes tyto nevýhody stále ještě provozoval svou praxi a seminolští Indiáni k němu chodili už proto, že k němu kdysi chodili i jejich prarodiče.

"Poke není špatný chlapec," sdělil Wanniki Lepskimu. "Možná má trochu prudší reakce, ale ty má mnoho mladých lidí. Duševně nemocný?" Starý lékař se dotkl své zarostlé brady. Ráno se zapomněl oholit. "Mnoho lidí je duševně nemocných. Neřekl bych, že právě Poke..." Odmlčel se a na Lepskiho se podíval zaraženě, jako by ho právě napadlo něco, co mu dříve nepřišlo na mysl. "Prostě měl prudší reakce."

Lepski se vyptával a snažil se zjistit něco víc, ale ze starého muže už nedostal nic jiného než popis, odpovídající popisu Indiána, který se ubytoval v motelu Welcome.

"Tak tedy už víme, kdo to je," řekl Terrell. "Jeho motiv mě ale ohromuje. Je vůbec možné, že ten chlap zabil všechny ty lidi jen proto, že ho stará ženská nazvala negrem?"

"Je to cvok," usoudil Beigler. "Žizní po krvi. Nahání strach bohatým lidem. Nikdy nevíte, co podněcuje cvoka."

"Teď ho musíme najít."

"Jo." Beigler se vytasil se svým domácím úkolem. "Ve městě je přihlášeno sto dvaapadesát seminolských Indiánů," hlásil, "a asi polovina z nich vypadá naprosto stejně. Ta druhá polovina vypadá taky naprosto stejně, až na to, že jsou starší. Možná bychom udělali nejlépe, kdybychom oznámili, že chceme mluvit s Pokem Toho-lem, zveřejnili to v rozhlase, televizi i v tisku. Myslíte, že starosta by vypsál nějakou odměnu? Pokud by ta odměna byla dost velká, tak by Toholo možná někde vyplaval."

Terrell o tom chvíli uvažoval.

"Oni ti Indiáni drží spolu. Ten muž dosud neví, že po něm jdeme." Odmlčel se, aby si zapálil dýmku. "Jakmile se to dozví, ztratí se v podzemí. Řekl bych, že zatím se cítí bezpečně a volně se pohybuje venku, ale jakmile se začne ukrývat, tak bude pekelně těžké ho najít."

"Jestli ta odměna bude dost velká, tak to snad bude lehčí," tvrdil Beigler, který věřil v moc peněz.

"Naši mládenci pracovali v uplynulých dnech nonstop a prověřovali všechny Indiány. Vyšlo jim z toho něco?"

"Spousta papíru; pod jeho váhou by klesla i bitevní loď."

"Co jsi s tím udělal?"

"Všechno jsem to dal Jackovi Hatcheemu."

Terrell na Beiglera zašilhal přes kouř své dýmky.

"To byl skvělý nápad, Joe."

"Občas mě něco takového napadne," řekl Beigler a snažil se, aby to neznělo neskromně. "Jestli z těch hlášení něco nevychází Jack, tak to už pak nedokáže nikdo."

Jack Hatchee byl jediný seminolský Indián, který ve městě sloužil u policie. Pracoval v archivu záznamů, byl to už starší člověk a byl známý svou dobrou pamětí.

"Podívej se, jestli už něco nemá."

Beigler zavrtěl hlavou.

"Ten by nám to řekl, šéfe. Musí se prokousat asi tunou papíru a on není z těch, které je třeba popohánět. Nejlepší je nechat ho pracovat. Řekl jsem mu, že je to naléhavé."

Terrell si zatáhl z dýmky. Delší chvíli uvažoval, pak listoval v hlášeních na svém stole, až našel dva listy papíru. Pročítal je a Beigler si zatím zapálil cigaretu.

"Musíme počkat, jestli Jack nepřijde s něčím důležitým," řekl nakonec. "Jsem si jistý, že kdybychom oznámili, že hledáme Tohola, vynořila by se kouřová clona a my bychom ho už nenašli." Poklepal troubelem své dýmky na hlášení,

kteřé držel v ruce. "Máme tu ale další dva: pana Jacka Allena s manželkou. Víme, že Poke měl někoho, kdo pracoval s ním. Podle paní Harrisové přijeli s Pokem do motelu nějaký muž a nějaká žena. Sázím se, že právě tihle dva Pokemu pomáhali. Máme jejich popis i popis jejich vozu. Takže, Joe, půjdeme po nich. Když je dopadneme, dovedou nás k Pokemu. Ať na tom mládenci začnou dělat." Dva listy papíru, které držel, podal Beiglerovi. "Někde se museli ubytovat. Nech prověřit všechny levné hotely a penziony a hledejte toho buicka. Když je dostaneme, máme Pokeho." Na stole zabzučel interkom. Terrell stiskl klapku.

"Šéfe?"

Byl to seržant Tanner.

"O co jde, Charlie?"

"Mám tu jednu paní... říká, že chce mluvit s váma. Je to paní Matilda Dobeyová. Řekl jsem jí, že nemáte čas, ale ona na to, že taky nemá čas a že je to důležité."

"Ptal ses jí, co to je?"

"Jo... ale ona řekla, že mi do toho nic není," odpověděl Tanner kysele.

Terrell chvíli váhal, pak pokrčil rameny.

"Tak fajn ... pošli ji sem."

Podíval se na Beiglera.

"Říká ti něco jméno Matilda Dobeyová, Joe?"

"Kdyby říkalo, nejspíš bych se k tomu nepřiznal," odušil Beigler a zvedl se. "Teď dám mládencům nějakou tu práci." Odešel z místnosti a vydal se do pátracího oddělení.

Několik minut poté zaklepal seržant Tanner na Terrellovy dveře a nahlédl dovnitř.

"Paní Dobeyová, šéfe."

Terrell odstrčil hromadu papírů na svém stole a řekl rezignovaně: "Uveď ji ke mně, Charlie."

Paní Matilda Dobeyová byla drobná žena a mohlo jí být něco přes sedmdesát. Měla pečlivě upravené, i když obnošené černé šaty. Její vlasy byly sněhově bílé a oči měla modré a bystré.

"Vy jste šéf policie?" otázala se, když se zastavila u Terrellova stolu.

Terrell vstal a přátelsky, laskavě se na ni usmál.

"Přesně tak, paní Dobeyová."

Obešel svůj psací stůl a přisunul k němu židli.

Paní Dobeyová na to reagovala souhlasným pohledem.

"Děkuju. Už nejsem tak mladá, jako jsem bývala, ale za starou se ještě nepovažuju."

"Dala byste si šálek kávy, paní Dobeyová?" zeptal se Terrell, když se vrátil ke své židli a posadil se.

"Ne, děkuju. Mám dost naspěch. Musím vám říct, že cesta sem k vám pro mne znamená velké zdržení. Chci se vrátit domů a připravit oběd pro pana Dobeyho. Určitě si o mne dělá starosti."

"Tak co vás trápí?" zajímal se Terrell a složil své velké ruce na papíry, které ležely na jeho stole.

"Právě se vracím z letiště. Byla jsem tam doprovodit svého vnuka. Chtěla jsem zavolat své dceři a říct jí, že Jerry - to je ten můj vnuk - odletěl v pořádku." Paní Dobeyová udělala pauzu. "Nechtěla bych, abyste si myslel, že mluvím jen proto, abych něco povídala, protože vím, že když člověk mluví s policisty, má především sdělovat fakta... že je to tak?"

"Zcela správně," potvrdil Terrell. K jeho ctnostem patřilo hodně trpělivosti a to byl jeden z důvodů, proč byl dobrým šéfem policie.

"Moje dcera je zaměstnaná v jedné kanceláři. O Jerryho se teď bude starat moje sestra, která bydlí v Miami. Nabídla jsem se, že Jerryho doprovodím na letiště, protože moje dcera se nemohla uvolnit z kanceláře... Od toho jsou tu přece babičky, že?"

Terrell si do úst strčil dýmku a přikývl.

"Řekl bych, že je to tak, paní Dobeyová."

"Moje dcera to považuje za samozřejmost, ale pro ty dnešní mladé je skoro všechno samozřejmost. Mně to tedy nevadí. Nemyslete si, že si na to stěžuju."

Terrell si vyklepal popel z dýmky.

"Takže vy jste telefonovala své dceři?" otázal se a začal si dýmku znovu nacıpávat.

"Ano. Zašla jsem do jedné z telefonních budek na letišti. Náhodou jsem tam upustila kabelku." Podívala se na Terrella a v jejích bystrých očích se objevil zkoumavý výraz. "Třeba řeknete, že je to stářím, ale taková věc se může stát každému."

"To určitě," řekl Terrell. "Mně také každou chvíli něco upadne."

Paní Dobeyová se teď dívala podezíravě.

"To určitě říkáte jen ze zdvořilosti."

"Takže vy jste upustila kabelku?"

Usmála se; byl to hezký úsměv plný porozumění.

"Se mnou je potíž, pane veliteli, protože moc mluvím. Promiňte." Usadila se na své židli trochu pohodlněji a pak pokračovala: "Když jsem se sklonila, abych tu kabelku zvedla, uviděla jsem pod skříňkou, do které se házejí mince, tuhle obálku... byla tam přilepená samolepicí páskou." Otevřela svoji velkou, ošumělou kabelku a vytáhla obálku. "A tak se mi zdálo, že to je moc divné místo na ukládání obálek." Teď se zpřímila podívala na Terrella. "Asi jsem to neměla dělat, ale já jsem ji otevřela. Kdybych ji ale neotevřela, jak bych se asi mohla dozvědět, co je uvnitř? Možná jsem měla jít k prvnímu policistovi, kterého bych uviděla, a měla jsem mu odevzdat obálku neotevřenou. Měla jsem to tak raději udělat?"

"Co bylo v té obálce?" zeptal se Terrell a na její otázku nereagoval.

"Spousta peněz... spousta peněz." Dívala se na něj. "Hned jak jsem se podívala do obálky a uviděla ty peníze, tak jsem věděla, že jsem ji neměla otevírat. Věděla jsem, že jsem měla jít za vámi a nedávat ji kterémukoli policistovi. Tolik peněz znamená velké pokušení a policisté nejsou milionáři."

Terrell si odkašlal.

"Můžu teď dostat tu obálku, paní Dobeyová? Dám vám na ni potvrzení."

"Já nechci žádné potvrzení," odvětila, když mu podávala obálku. "Já jen chci jet domů a připravit oběd pro pana Dobeyho."

Kapitola sedmá

Poke Toholo hodil nedojedený pomeranč na podlahu a kopl ho pod postel. Prsty si otřel o své texasky a pak natáhl ruku.

"Kolik toho máš?" zeptal se.

Chuck vešel do pokoje nejistě, jako by čekal, že podlaha je prohnílá a že se zhroutí pod jeho tíhou.

Pohled na toho Indiána, který seděl na jeho posteli, ho paralyzoval. Ještě před deseti vteřinami si představoval, jak sedí v autě, má po boku Meg a dva tisíce dolarů v kapse. Tento náhlý zvrat zmrazil jeho reflexy, jako by někdo přerušil nervové spoje v jeho mozku.

"Kolik toho máš?" opakoval Poke.

Chuck se trochu vzpamatoval a část jeho mozku začala fungovat.

Má snad ten bláznivý Indián nějaké podezření? ptal se sám sebe.

Podíval se na Pokeho, uviděl hnědou tvář bez jakéhokoli výrazu a lesknoucí se černé oči, ale nebylo tam nic, z čeho by se dalo usoudit, že Poke má podezření, že mu hrozila zrada.

"Jeden z nich nezaplatil," řekl Chuck chraptivě.

Uvědomil si, že za ním stojí Meg, a proto popošel dál do pokoje, aby mohla vejít dovnitř.

Šla k oknu, nepodívala se na Pokeho, sedla si na jedinou nepoškozenou židli, odhodila si vlasy z ramenou a pak je zase nechala dopadnout zpět lhostejným pohybem, za který by ji Chuck nejraději uhodil. Předklonila se, opřela se lokty o okenní římsu a dívala se na rušné nábřeží.

"Snad nečekáš, že ti to budu věřit?" zeptal se Poke Chucka a nevraživě se na něj díval.

Chuck si navlhl rty jazykem.

"Zeptej se jí... to ona vybírala obálky."

"Já se ptám tebe," opáčil Poke.

Pomalou a neochotně vytáhl Chuck čtyři obálky zpod košile. Byly vlhké potem a on je pohodil na postel.

"Jeden z nich nezaplatil... ten z letiště. Poslal jsem ji tam ještě jednou. Prošla všechny budky."

"Letiště!" Poke se zatvářil uvolněně. "Hansen... jo... s tím už si poradím. Hansenovi se nechce platit, ale bude muset."

Chuck nevěděl, o čem to Poke mluví. Opřel se o zed' a snažil se uklidnit. Sledoval Pokeho, jak otevírá obálky a počítá peníze. Poke odstrčil šest stodolarových bankovek směrem k Chuckovi.

"Zítra bude pět dalších," oznámil Poke. Vyndal kus papíru a hodil ho na postel. "Je to jak dojná kráva, co?"

"Jo." Chuck viděl, že si Indián strčil zbývající peníze do kapsy. "Je to tak... jo."

Poke vstal a prošel kolem Chucka ke dveřím.

"Všichni možná nebudou chtít platit, ale většina zaplatí." Své černé oči upřel na Chucka. "Mají strach. Když mají lidi strach, tak udělají, co se jim řekne," a odešel.

Oba dlouho mlčeli a pak se ozvala Meg bez toho, že by se ohlédla: "Chceš, abych začla balit?"

"Tos neslyšela, co řekl, ty pitomá děvko?" okřikl ji Chuck. "Zítra na to jdeme znova."

"Že jdeme?"

Řekla to tónem, který se mu nelíbil, a ostře na ni pohlédl. Pořád se ale dívala z okna. Tvář jí zakrývaly vlasy, ale tón jejího hlasu se ho dotkl. Náhle si uvědomil, že by nikdy neměl nervy, aby zašel do těch budek a vyzvedl peníze. Nikdy se nepřiměje k tomu, aby to udělal. Cítil se jako v pasti. Představa, že se na něj vrhají policajti ve chvíli, kdy bere obálku z úkrytu, způsobila, že mu na tváři vyrazil pot.

Zvedl kus papíru, který tam nechal Poke, a přečetl si seznam míst:

Letiště, budka B.

Autobusové nádraží Greyhound, budka 4.

Železniční nádraží, budka 1.

Excelsior, budka 2.

Adlon, budka 6.

Tak fajn, pomyslel si, dejme tomu, že zaplatí jen tři z nich: to bude patnáct set dolarů plus těch šest set, co mu dal Poke. Tentokrát se ale už nevrátí do téhle barabizny. Jakmile budou mít poslední obálku, vypadnou. Musel být blázen, že se vrátil, aby si sbalil svých pět švestek.

"Poslouchej," řekl, "zítra vezmeme prachy a zmizíme. Tentokrát se sem už nebudeme vracet. Dneska mi to prostě nevyšlo. Zítra odjedeme, hned jak budeme mít ty peníze. Než to zjistí, budeme už pěkně daleko."

Obrátila se a pohlédla na něj.

"Ty nejseš nic moc, Chucku, víš?" poznamenala klidně. "Myslela jsem si, že seš někdo, ale asi jsem blbá. Teď nemám vůbec nic. Mám dokonce míň než nic."

"Ty se se mnou budeš dělit o dva tisíce dolarů, ty náno pitomá! To je podle tebe míň než nic?" zeptal se Chuck rozzlobeně. "Zejtra budeme v balíku. Zmákněš to, že jo?"

Otočila se a dívala se z okna. Do přístavu se vracely bárky s nákladem mořských hub. Tři muži zápasili s půlmetrákovou želvou. Indiáni předváděli pomeranče a pokřikovali na lhostejné zákazníky.

Chuck vstal a šel k ní. Odrhl ji od okna. Držel ji za paže svýma horkýma, zpocenýma rukama a třásl s ní.

"Takže to zejtra zmákneš, nebo ne?" ptal se.

"Zmáknu," přisvědčila. Když Chuck viděl její unavený pohled, pustil ji. "Mně je to fuk, ty zlatej dole na zlatým podnose."

Ve chvíli, kdy to říkala, Poke si sedal ke stolu tlustého, usměvavého Indiána, který byl majitelem toho zapadáku.

Indián se jmenoval Ocida. Za jeho otlou, prostou tvář se skrývala mentalita zločince. Ta barabizna sloužila jen k maskování jeho nejrůznějších aktivit. Byl to velmi movitý člověk. Měl vlastní účet v jedné švýcarské bance. Byl hlavou pašeráckého gangu dovážejícího drogu LSD. Kontroloval šestadvacet indiánských prostitutek, které mu odváděly čtvrtinu svých výdělků. Bral dvouprocentní provizi z veškerého ovoce prodaného na zdejším trhu. Další jedno procento obrátu dostával od konzerváren zpracovávajících želví polévku, kde pracovalo mnoho Indiánů, a on kontroloval veškerou indiánskou pracovní sílu. Kromě toho bral tři procenta ze všech parkovacích poplatků na nábřeží, protože do té doby, než začal dostávat svůj podíl, zaparkované vozy padaly do moře.

Ocida stál v pozadí všech nezákonných machinací v přístavu a byl dost chytrý na to, aby v tom pozadí zůstával nepostřehnutelný.

Nejšťastnější byl, když seděl za stolem ve svém mizerném hotýlku, usmíval se, staral se v zubech a v duchu si přepočítával čistý zisk. Pracovalo pro něj hodně lidí. Peníze se jen hrnuly. Proč by si měl dělat starosti? Peníze pak putovaly z Paradise City do švýcarského Bernu. Peníze, to pro něho bylo něco jako Picassův obraz pro milovníka umění. Člověk je má, člověk si je hlídá, obdivuje je a je šťastný.

Ocida měl Pokeho Tohola rád. Věděl, že je to nebezpečný chlap, ale když chcete vyrazit z toho pitomého, mizerného světa nějaké slušné živobytí, tak musíte být nebezpečný.

Věděl, že Poke je Popravčí, protože věděl o všech kriminálních záležitostech města. Nápad, jak si vyrovnat účty s bohatými bělochy, považoval za vynalézavý. Měl rád každou nápaditost. Také věděl, že Poke má problémy s duševním zdravím. Koneckonců, spousta lidí, kteří nebyli duševně zdraví, dokázala v životě významné věci. Každý, ať už je duševně zdravý nebo ne, kdo dokáže postrašit bělošské boháče a vydělat si tím peníze, měl Ocidovu morální podporu.

Takže když se Poke přišel posadit z druhé strany Ocidova stolu, nasadil Ocida svůj nejvšelejší úsměv.

"Potřebuju bouchačku," řekl Poke tiše.

Ocida se naklonil dopředu a z krabičky na opačném konci stolu si vybral párátka. Vložil si je mezi dva zuby se zlatými plombami a pozorně se na Pokeho zadíval.

"Jakou bouchačku?" zeptal se.

"Dobrou... osmatřicítku, automatickou a přesnou," sdělil mu Poke.

Ocida si vyndal párátka, oťel si je o košili a pak je uložil do krabičky.

"Bouchačky stojej peníze, Poke. Máš je?"

"Můžu zaplatit sto dolarů."

Ocida obdivoval muže, kteří se ho nebáli. A Poke byl jeden z mála takových.

"Počkej."

Odešel od stolu a vlekl svou těžkou postavu do zadní místnosti. Asi za deset minut se vrátil s balíčkem v hnědém papíru převázaným šňůrou. Položil balíček na stůl.

Když Poke sahal do zadní kapsy kalhot, Ocida zavrtěl hlavou.

"Nestálo mě to nic... tak proč by to mělo něco stát tebe?"

Poke položil na stůl stodolarovou bankovku a vzal si balíček.

"O co si řeknu, to zaplatím," prohlásil úsečně a vyšel do horkého slunečného dne.

Ocidovi se jeho obvyklý úsměv ztratil z tváře. Nevěřicně koukal na bankovku a pak si ji strčil do kapsy košile.

Byl přesvědčený, že nikdo se nezabývá peněz, pokud nemusí. Taková byla jeho životní filozofie.

Podrbal se na své tučné bradě.

Ten chlapec je možná daleko nemocnější, než Ocida předpokládal.

Když Beigler Terrellovi vracel vyděračský dopis, podotkl: "Tak teď známe i motiv."

"Muselo to být víc, než že mu stará ženská řekla, že je negr," přikývl Terrell. "Kolik dalších členů Klubu Padesáti dostalo podobný požadavek? Chápeš, co myslím? Ti lidé z klubu jsou na smrt vyděšeni tím, co se dosud stalo, možná dostávají vyděračské požadavky, aby platili a zachránili si tak kůži, a nejspíš skutečně platí a nic nám neohlásí."

Beigler si zapálil další cigaretu.

"Nemůžu říct, že bych jim to měl za zlé, šéfe. Jestli to skutečně takhle provádí, tak je to chytře vymyšlené. Oddělal tři z nich, aby ti ostatní změkli, a my jsme toho zatím moc neudělali, abychom vzbudili důvěru těch staroušků."

Terrell přikývl,

"Zajdu za Hansenem. Musíme mu poskytnout ochranu a tím myslím skutečnou ochranu. On sice zaplatil, ale Poke ty peníze nedostal; může si tedy myslet, že Hansen nechce platit, a tak se mu může pomstít. Seber pár spolehlivých mužů a nech je hlídat vchod i zadní trakt klubu. Ať zkontrolují každého Indiána, který půjde dovnitř nebo ven."

Beigler odešel do pátracího oddělení a Terrell sestoupil po zadním schodišti na dvůr, kde měl zaparkovaný vůz.

Pátrací oddělení bylo prázdné, když tam Beigler přišel. Všichni muži konající službu byli vyslaní, aby se pokusili najít dvojici, která si říkala pan Jack Allen s manželkou. Beigler si uvědomil, že ochrana pro Hansena je nezbytná, a bez nadšení zavolał kapitánu Hemmingsovi z policejního sboru v Miami, aby ho požádal o další pomoc.

"Už tam máte patnáct mých lidí," upozornil ho Hemmings. "Snad si nepředstavujete, že tu nemáme žádnou zločinnost?"

"Kdybych si od vás mohl vypůjčit dva další muže, byl bych vám velmi zavázán, pane. Jakmile budu mít dva ze svých mládenců zase volně k dispozici, okamžitě vám je pošlu zpět."

"Víte co, Joe? Kdybych já měl na starosti tu vaši věc, tak bych toho rudokožce už měl za katrem. Frank na to jde nesprávně, ale je to jeho území, tak co bych mu do toho mluvil."

Beigler se dokázal ovládnout jen s velkým úsilím.

"Kapitán Terrell dobře ví, co dělá, pane."

Přiškrcený tón Beiglerova hlasu Hemmingsovi připomněl, že kritizoval Beiglerova nadřízeného.

"To jistě," řekl spěšně. "Tak dobře. Pošlu vám tam pár lidí. Až budeme mít někdy u nás vlnu zločinnosti, tak nám pomůžete vy, co?" Vydal ze sebe krátké štekavé zasmání. "Pokud někdy budeme potřebovat pomoc, ale já vím, že nebudeme."

"Doufám, že ne, pane." Beigler si moc přál, aby mohl po té telefonní lince přeletět, nakopnout Hemmingse do jeho tlustého zadku a zase se vrátit do bezpečí svého psacího stolu, ale takové zázraky se nedějí.

"Ten váš chlápek bude mít ochranu tak do hodiny," sliboval Hemmings.

Slibovaný zásah přišel pozdě. Zatímco Terrell uvízl v hustém pouličním provozu a Hemmings vyčleňoval dva detektivy, které pošle do Paradise City, Poke Toholo udeřil znovu.

Zavraždění Elliota Hansena nepředstavovalo žádné potíže. Bylo s tím samozřejmě spojeno určité riziko, ale Poke byl ochotný riziko podstoupit.

Hodiny ukazovaly 14.30 a to byla doba, kdy v klubu skončilo servírování oběda a kdy se indiánský personál shromáždil v prostorné kuchyni v suterénu k obědu pro zaměstnance; kdy dvě třetiny členů klubu odešly do svých kanceláří a zbývající třetina podřimovala v salonu. To Poke věděl. Věděl také, že v tuto dobu odchází Elliot Hansen do své kanceláře, lehá si na gauč a dopřává si čtyřicetiminutový spánek. Protože byl Hansen přecitlivělý, dal si na své vlastní náklady provést v kanceláři zvukotěsnou úpravu. Také tohle Poke věděl.

Přišel ke vchodu pro zaměstnance klubu ve stejnou dobu, kdy dva otrávení detektivové jeli do Paradise City, a v okamžiku, kdy kapitán Terrell zastavil na červenou necelý kilometr od klubu.

Poke tiše krácel po tmavé chodbě a naslouchal hluku, který dělali zaměstnanci v kuchyni, když mezi jídlem rozmlouvali. Sejmul z věšáku jeden z mnoha bílých kabátků, které tu visely, a oblékl si ho. Byl mu trochu velký, ale to nevadilo. Prošel kolem otevřených kuchyňských dveří, ale nikdo ho nepozoroval. Vstoupil do liduprázdné jídelny, pak pokračoval na chodbu a dál k baru. Když došel ke vchodu do baru, zpomalil. Uviděl svého otce, jak umývá použité sklenky s trpělivostí a servilitou, která Pokeho vždycky rozcílovala. Zůstal ukrytý, aby mohl vidět toho starého muže; pocítil touhu zajít do té velké místnosti a otce obejmout. Věděl ale, že si něco takového teď nemůže dovolit, a proto šel dál.

Kolem něho prošli dva členové klubu - uhlazení, dobře živení muži s doutníky mezi prsty. Nevšímali si ho. Kdo by se zajímal o opici v bílém kabátku? Byl anonymní jako moucha na stěně.

Došel k Hansenově kanceláři. Ani se nerozhlédl, aby se přesvědčil, jestli se někdo nedívá. Jemně stiskl kliku a vešel do místnosti. Dveře se zavřely jakoby s lehkým výdechem, když se ze zvukotěsného zařízení kolem zárubně vypustil vzduch.

Elliot Hansen seděl za svým psacím stolem. V tuto dobu obvykle spal, ale teď byl příliš vystrašený a nemohl usnout. Svět, který si vybudoval, se hroutil a on cítil, že se brzy zřítí přímo na něj.

Zvedl hlavu, uviděl Indiána v bílém kabátku a nevrle mávl rukou.

"Nezvonil jsem na vás! Jděte pryč! Jak to, že si dovolujete vejít ..." Vtom poznal Pokeho, rozechvěně polkl a schoulil se na své židli.

Poke zvedl pistoli. Když stiskl spoušť, měl na tváři lehký úsměv.

První projektil vytvořil na Hansenově bílé košili na úrovni pravého ramene krvavý květ, z čehož Poke poznal, že zbraň hází vlevo. Druhý projektil zasáhl Hansena do úst a rozdrtil jeho krásný bílý umělý chrup. Po třetím výstřelu se jeho mozek rozstříkl na psací podložku.

V tom stavu ho našel kapitán Terrell, když sem dorazil o deset minut později.

Když seržant Beigler vešel do kanceláře kapitána Terrella, měl na tvářích krůpěje potu a v očích výraz nevole. Terrell mu svěřil nevděčný úkol promluvit s novináři a současně mu uložil, aby jim neposkytoval žádné informace. Sdělovací prostředky na to reagovaly až příliš bouřlivě, než aby to bylo dobré pro Beiglerův krvavý tlak.

"Víte, jak nám teď říkají ti darebáci?" zeptal se a střídavě přítom zatínal a rozevíral své velké pěsti. "Policajti z grotesek! Říkají dokonce ..."

"To je v pořádku, Joe, nedělej si s nimi starosti." Terrell měl právě telefonní rozhovor se starostou Hedleym, který byl na pokraji hysterie. Když si ale Terrell byl jistý, že používá správnou taktiku, nemohl ho rozházet žádný nápor hysterie ani křiku. "Posaď se... dej si kávu."

Beigler se posadil a nalil si do papírového pohárku kávu.

"Zítřka si nás tisk pěkně podá, šéfe," řekl a snažil se trochu se zklidnit. "A dnes večer v televizních zprávách... to bude povražení!"

"Řekl jsi jim, že nemáme žádnou stopu?"

Beigler si to připomněl a udělal křečovitý pohyb.

"Řekl jsem jim to."

Terrell si začal nácipávat dýmku.

"Dobře. Kolik lidí se ti podařilo shromáždit?"

"Venku jich čeká šest."

"Přived' je sem."

Pět nejlepších Terrellových mužů vedených Lepským vstoupilo do kanceláře. Byli to Max Jacoby, Dave Farrell, Jack Wallace, Andy Shields a Alec Horn.

"Najděte si židle," vyzval je Terrell, "a posaďte se."

Po kratším zmatku se šest detektivů posadilo.

"Situaci znáte," řekl Terrell. "Četli jste všechna hlášení. Na prvním místě nám jde o Pokeho Tohola. Další dva, kteří si říkají pan Jack Allen s manželkou, pro něj pracují a mohli by nás k němu dovést. Máte jejich popisy. Nemělo by být těžké je najít, protože nevědí, že po nich jdeme. To je důvod, proč si zatím necháváme spílat od tisku. Řekli jsme jim, že nemáme žádnou stopu, a dokud budou sdělovací prostředky prohlašovat, že jsme policajti z grotesek, budou se ti tři cítit v bezpečí a to je přesně to, co chceme... aby se cítili bezpečně." Odmlčel se, aby si zapálil dýmku, a pak pokračoval: "Jsem si jistý, že určitý počet členů Klubu Padesáti dostal vyděračské dopisy. Nepochybuju o tom, že také zaplatili, ale žádný z nich se k tomu nechce přiznat. Jsou to zbabělci a zavraždění Hansena je dokonale vystrašilo. Hansen zaplatil, ale někdo ty peníze našel dřív než Poke, tak proto Hansena zavraždil. Nápad přilepit obálku s penězi pod mincovní automat veřejné telefonní budky je chytrý. Veřejné telefony se používají nepřetržitě a bylo by téměř nemožné zpozorovat někoho, kdo tam sebere nějakou obálku - až na to, že my máme popisy těch tří. Oni to nevědí a nesmějí se to dozvědět. Víme, že využili jedné telefonní budky na letišti, a vzhledem k tomu, že nevědí, že po nich jdeme, je možné, že to budou opakovat. Maxi, Dave a Jacku, vy teď hned pojedete na letiště. Vejdete do všech telefonních budek a sáhnete si pod mincovní automaty. Jestli tam někde objevíte obálku, necháte ji tam a zavoláte mi. Věnujte tomu trochu času. Musíte se chovat, jako když si kdokoli jde zatelefonovat do budky. Pamatujte si, že vás někdo může pozorovat a jediný chybný krok by mohl zkazit celou operaci. Nemusím vám to snad vysvětlovat."

Tři muži přikýkli.

"Jestli tam narazíte na někoho z těch tří, přilepte se na něj. Budete v rádiovém spojení s Lepským. Chceme je dostat všechny. Když se objeví všichni tři, pochytejte je, ale buďte opatrní... jsou nebezpeční. Já osobně bych se vsadil, že vybrat peníze přijde jen jeden z nich... pravděpodobně ta holka. Když přijde jen jeden, sledujte ho a podávejte hlášení. Je vám to všechno jasné?"

Tři muži opět přikýkli.

"Fajn, tak to spustíme."

Jack Wallace objevil obálku pod mincovním automatem v budce B v letištní hale. Když se opíral o mincovní automat a svým svalnatým tělem zakrýval pohled jakýchkoli pozorných očí a sáhl levou rukou pod automat, zatímco pravicí vytáčet číslo, pocítil záchvěv vzrušení. Měl sice v úmyslu krátce si promluvit se svou ženou, ale když ucítil obálku, rychle spojení přerušil a vytočil nové číslo, tentokrát Terrellovo.

"Našel jsem to, šéfe," hlásil. "Budka B."

Terrell se zhluboka nadechl - jeho riskantní hra se vyplatila!

"Výborně, Jacku. Odejdi z letiště a hlas se Lepskému."

Wallace zavěsil, vyšel z budky a podíval se na starší ženu, která netrpělivě čekala, až bude budka volná.

Lepski seděl ve svém voze a měl zapnuté rádiové spojení, když jeho pozornost vyburcoval Terrellův hlas.

"Jack našel obálku v budce B," sdělil mu Terrell. "Teď to přebereš ty, Tome - celá operace je ve tvých rukou ... a hodně štěstí."

Lepski si sáhl pod sako, dotkl se pažby své policejní osmatřicítky a řekl: "Dobře, šéfe, jakmile se stane něco zajímavého, ohlásím se," a vypnul spojení.

U vozu Lepského se objevil Wallace.

"Zmobilizuj všechny ostatní, Jacku," požádal ho Lepski. "Já půjdu dovnitř a porozhlídnu se tam."

Vystoupil z vozu a šel přes rozsáhlé parkoviště k letištní hale. Nespěchal a pomalu si klestil cestu mezi čekajícími lidmi. Prošel kolem řady telefonních budek, krátce se podíval na starší ženu, která telefonovala v budce B, a pak se vydal po schodech na galerii, odkud byl dobrý přehled přes dolní halu a kde byly místnosti letové kontroly. Z galerie měl přímý výhled na budku B.

"Promiňte, pane," oslovila ho nějaká dívka, "ale tady nemůžete zůstat. Je to prostor vyhrazený pro letištní personál." Lepski se obrátil a prohlédl si ji.

Byla malá, hezká a tmavovlasá, měla na sobě žlutou blůzičku a černou minisukni, tedy uniformu společnosti Paradise City Airlines. Jeho zrak spočinul poměrně dlouhou chvíli na jejích nohou, ale pak, když se rozpačitě uchichtla, nabyl v něm znovu převahu policajt.

"Kdo to tady teď řídí?" zeptal se a ukázal policejní odznak.

O několik minut později už seděl v nějaké kanceláři, díval se skleněnou přepážkou dolů do haly a na budku B se zapnutou vysílačkou a mimo dohled zdola.

Lepski byl vytrénovaný, pokud šlo o čekání. Byla to část policejní práce. Tak uplynuly první tři hodiny. Koncem každé hodiny zašel jeden z jeho mužů do sledované telefonní budky, aby se přesvědčil, jestli je obálka stále na svém místě. Během toho čekání do budky vstoupilo celkem třiapadesát lidí. Lepski je počítal, protože nic lepšího neměl na práci, ale žádný z nich neodpovídal popisu některé ze tří osob, na které tu čekal. Pak ho vystřídal Max Jacoby a Lepski si zdířl na skládacím lůžku, které mu půjčil jeden z letových kontrolorů.

Zdalo se mu o té letušce. Její laškování v tom snu ho překvapilo a Lepského nebylo tak snadné překvapit. Když se probudil, zjistil, že přišel o iluze.

První věc, kterou Chuck udělal, když vypil svou ranní kávu, byla prohlídka buicku. Zajel k čerpací stanici, dal si naplnit nádrž, zkontrolovat pneumatiky a baterii a také doplnit chladíč. Místní mechanik mu řekl, že by si měl dát vyměnit dvě svíčky, a tak si dal našroubovat nové dvě. Až bude mít vybrané všechny peníze, bude mít před sebou dlouhou cestu a nic nechtěl nechat náhodě. Blížil se konec celé operace. Dva tisíce dolarů a vlastní vůz pro něj

znamenalý nový život. Jeho schopnost uvažovat o budoucnosti byla příliš omezená, než aby si položil otázku, co se bude dít, až ty peníze utratí. Byl zvyklý žít ze dne na den. Vždycky se přece najde způsob, jak přijít k penězům, a když se pořádně rozhlédne, vždycky přijde na nějaký výnosný podfuk. Tak proč by se měl starat o to, co bude zítra?

Byl rád, že vůz je teď v mnohem lepším stavu, než byl předtím. Odjel na nábreží a zaparkoval. Podíval se na hodinky: bylo 10.43. Za půl hodiny začne dnešní operace. Stál na slunci a prohlížel si papír, který mu dal Poke. Rozhodl se, že letiště si nechá až na konec. Z letiště může hned zajet na silnici číslo dvacet pět a pak rovnou do Los Angeles. Takže první zastávka bude dnes hotel Adlon.

Řekl Meg, když ráno ještě zůstávala ležet v posteli, aby na něj počkala na nábreží. Zapálil si cigaretu, pak zašel ke kůlu na uvázání lodního lana a sedl si. Tato část přístavu byla teď prázdná. Rybářské lodě byly v tuto dobu na moři. Na opačném konci přístavu viděl jachty, motorové čluny a plachetnice místních boháčů. Odklepal popel cigarety na olejem znečištěnou hladinu, třel si rukou svůj hrubý nos a snažil se odpočívat.

Chuck nikdy nečetl noviny ani neposlouchal rádio. Žil si ve svém malém, omezeném světě. Proto nevěděl nic o vraždě Hansena ani o vřavě, jakou rozpoutal tisk.

Je to jako dojná kráva, řekl Poke.

Chuck se nevesele ušklíbl. Skoro, ale ne úplně. Kráva může být nebezpečná. Napadlo ho, jak se ten Indián asi zatváří, až zjistí, že tou dojnou krávou je on sám.

Krátce po jedenácté se vydal zpět k vozu.

V tuto denní hodinu bylo nábreží plné Indiánů, rybářů, turistů s nezbytnými fotoaparáty a posádek luxusních jachet. Lidé proudili do barů, aby si dali svou první dnešní sklenku. Na jednom molu se tísnilo turistů a sledovali, jak rybáři vykládají z lodě langusty.

Meg se protlačila davem a usedla na přední sedadlo buicku vedle místa řidiče. Měla na sobě svůj ušmudlaný bílý svetr a odřeně texasky; když se posadila, nadzvedly se jí na ramenou její dlouhé, zanedbané vlasy.

Chuck si sedl za volant. Otočil klíčkem zapalování a nastartoval.

"Tak to bysme měli, kočko," prohodil. Snažil se, aby jeho hlas vyzařoval sebedůvěru, ale sám se cítil nejistě. Příští dvě hodiny mohou být nebezpečné. Zajímalo ho, jestli Poke stojí u toho stánku s ovocem. Neklidně bloudil očima sem a tam podél rušného nábreží.

Ostře pohlédl na Meg, která ani nepromluvila. Vypadala zcela klidná a když se díval na její ruce, uvědomil si, že se ani nezachvěly, a to ho rozčílilo. Myslel si, že je zatraceně chladnokrevná, ale teď zjistil, že ve skutečnosti je jí všechno jedno. To bylo nebezpečné. Když je někomu všechno jedno, tak obvykle hodně riskuje. Pocítil křečovitý strach, když si představil možnost, že ji sebere nějaký policajt.

"Až budeme mít ty peníze, tak zmizíme," řekl jí. "Odjedeme do Los Angeles, tam si užijem. Za ty dva tisíce babek to bude život jako na bále."

Stále nic neříkala. Tupě zírala z okna vozu, tvář měla bezvýraznou a on měl sto chutí ji udeřit, ale teď na to nebyla vhodná doba.

Připomněl si uplynulou noc. Chtěl ji mít a potřeboval ji. Ležela pod ním jako mrtvola. Nic z toho, co jí dělal, ji nevzrušovalo, a když konečně ukojil svou chtivost, znechuceně se z ní svezl dolů.

Když pak s vozem couval, aby vyjel z parkovací řady, dospěl náhle k rozhodnutí, že už jí má dost. Pustí ji k vodě, stejně jako toho Indiána. Až budou mít všechny obálky a pojedou po silnici číslo dvacet pět, zastaví a vyhodí ji z vozu. S těmi dvěma tisíci dolary, nebo kolik toho dnes vyberou, si určitě bude moci najít dívku, která se k němu bude chovat jinak než tahle zatracená mátoha. Mm než nic! Tohle že si o něm troufala říct? Dobře, tak se jí zbaví, ale ne dřív, než ona vyzvedne ty obálky!

"Nejdřív jedeme do Adlonu," oznámil. "Budka šest. Posloucháš mě?"

"Ano," odpověděla Meg.

Když projížděl přečpaným nábrežím a pak boční uličkou, která je dovede na bulvár, na rohu ulice vedoucí k bulváru stál hlídkující policista O'Grady.

Všichni službu konající policisté dostali přesné instrukce a popisy. Instrukce byly důrazné: nezatýkat, ale ohlásit. O'Grady zpozoroval zaprášený buick a probudila se v něm bdělost. Když vůz projížděl kolem něho, podíval se na Chucka a Meg a okamžitě je poznal podle popisů, které znal nazpaměť. Potlačil pokušení vůz zastavit a oba zatknout. Představil si svou fotografii ve všech novinách a také jak poskytuje televizní interview, ale myšlenka, že by si tím dokonale rozhněval Beiglera, zchladila jeho touhu. Sledoval vůz, jak se zapojil do hustého provozu na bulváru, a pak zapnul dvousměrnou vysílačku.

Beigler, který na takovou informaci čekal, dal pokyny hlídkovému vozu číslo čtyři.

Policisté Hurn a Jason parkovali na bulváru. S napětím sledovali Beiglerův rázný hlas, který se náhle ozval z rádia.

"X50. Blíží se k vám tmavomodrý buick 1963, poznávací značka 55789. Opakuji: X50. Sledujte ho, pokud to bude proveditelné, ale nechte ho být, pokud by byla možnost, že vás zpozorují. Muž a žena. Opakuji, nechte je, pokud by byla možnost, že vás zpozorují."

Z kódového označení X50 Hurn poznal, že jde o operaci Popravčí. Nastartoval motor. Rádio nechal zapnuté, a tak slyšel Beiglerovy pokyny ostatním hlídkovým vozům.

"Už jsou tady," ozval se Jason a Hurn rozjel vůz do hustého pouličního provozu.

Buick projel těsně kolem nich a oba policisté si mohli dobře prohlédnout Chucka i Meg. Hurn se vtísnil mezi jeden rolls a cadillac. Řidič rollsu dotčeně troubil, ale pak si uvědomil, že by si to neměl dovolovat vůči policejnímu vozu. Když se na něj Jason podíval, snažil se předstírat, že se klaksonu dotkl jen náhodou.

Buick projel v posledním okanzíku na červenou a Hurn klel, protože musel zastavit.

"Zvorali jsme to," řekl. "Tou tlačenicí bychom mohli projet jen se zapnutou sirénou. Už jsou bůhvíkdě. Ztratili jsme

je."

Ohlásili to Beiglerovi.

Chuck neuvažoval o možnosti, že je zpozorovala policie, odbočil na nejbližší křižovatce doprava a když se blížil k hotelu Adlon, zpomalil.

"Tak jdi na to, kočko, já tady počkám."

Meg zašla do hotelu a v budce číslo šest vyzvedla obálku. Vrátila se k vozu a vložila obálku do odkládací skříňky. Od Adlonu jel Chuck k hotelu Excelsior a také tam Meg sebrala obálku bez nejmenších potíží.

Chuck sledoval, jak ukládá obálku do odkládací skříňky, s rostoucím pocitem radosti a rozjel se směrem k železničnímu nádraží.

"Kamaráde!" zamumlal si sám pro sebe, "to fakt je, jako když se dojí kráva! Už je tu tisíc babek! Ještě tři štace a je to doma!"

Hlídkový vůz číslo šest hlásil, že buick projel kolem nich, ale v protisměru. Byl tam příliš hustý provoz, a tak je ztratili. Beigler zkoumal velký plán města rozložený na stole. Označil si místa, kde byl viděn ten buick, a upozornil posádky hlídkových vozů jedna a dvě, že buick jede jejich směrem.

Chuck ale cestou k železničnímu nádraží jel úmyslně postranními ulicemi a hlídkové vozy ho nezahledly.

Chuck u nádraží nenašel místo k zaparkování a musel celý prostor opakovaně objíždět. Znervózňovalo ho to. Nějaký zvědavý policajt by ho mohl zastavit a zeptat se ho, na co tu čeká. Než uviděl Meg, jak čeká před vchodem, musel celé nádraží objet čtyřikrát.

Když konečně zastavil, řinul se mu po obličejí pot.

"Proboha! To sis dala ztraceně načas!" houkl na ni, když nastoupila do vozu a on mohl odjet. "Máš to?"

"Ano." Meg otevřela odkládací skříňku a položila třetí obálku na předchozí dvě.

"Fjú!" Chuck si otřel pot z tváře. "Moment..." Zarazil se a nuceně se zašklebil. "Patnáct set babek! A teď do Greyhoundu!"

Jel zkratkou přes vedlejší ulici až na bulvár vedoucí podél moře. Hlídkující policista, který bedlivě sledoval dopravní ruch, zpozoroval buick vlekoucí se teď pomalu v hustém provozu a ihned to hlásil Beiglerovi. Beigler chtěl za buickem poslat hlídkový vůz číslo dvě, ale ten beznadějně uvízl v tlačenci. Jeho řidič hlásil, že pokud nezapne sirénu, nemůže nic dělat. Beigler zaklel, ale sirénu povolil. Rozzuřilo ho vědomí, že pobřežní bulvár je ucpaný lelujícími řidiči, kteří jen předváděli své vozy a sebe a pozorovali hrátky lidí na pláži.

Meg vystoupila z buicku a vešla do autobusového nádraží společnosti Greyhound.

Budka číslo čtyři byla obsazena.

Mladá žena, asi třicetiletá, která odtud právě telefonovala, byla přesně typ, jaký Meg nenáviděla a kterým pohrdala: vdaná, s nevkusným účesem, v šatech, které jen předstíraly kvalitu, a s tuctovou bižuterií. Určitě přivedla na svět dítě, o kterém teď nepřetržitě mluví a nepochybně tají skutečnost, že to dítě je nedisciplinovaný hnusný spratek, který jí jen ztrpčuje život. Za muže má asi frajera, který dokáže mluvit jen o penězích a golfu a má šílený strach, že ztratí zaměstnání.

Meg s nenávistí pozorovala, jak mluví, mává přitom rukou... bia... bia... bia. Umazanými skleněnými dveřmi pronikal její ječivý smích. Bia... bia... bia.

Meg nakonec ztratila trpělivost, otevřela dveře, ženu odstrčila, sáhla pod mincovní automat, našla obálku, utrhla ji a dala si ji do kabelky.

"No dovoďte!" ohradila se žena a ohromeně vyvalovala oči.

"Trhni si," odsekla Meg a spěchala ven, kde na ni čekal Chuck.

"Žádný potíže?" ptal se Chuck, když Meg vkládala obálku do odkládací skříňky.

Obdařila ho zkamenělým pohledem.

"Byla bych snad tady, kdyby se vyskytly potíže?"

Chuck se dlouze nadechl.

Dva tisíce dolarů!

"Co to s tebou sakra je?" zeptal se jí, když se blížili k hlavní silnici. "Co se to s tebou vlastně děje?"

"To kdybych věděla!" odušila Meg. "Moc ráda bych to věděla!"

V každém případě se jí už brzy zbavím, řekl si Chuck v duchu. Ta blázní úplně jako ten Indián. Ale co na tom záleží, když jim teď oběma vypálí rybník! Příští zastávka letiště! I kdyby tam už nečekala žádná další obálka, on teď má dva tisíce šest set dolarů! Kamaráde! S takovým balíkem to už může pěkně roztočit!

Na letiště přijeli v okamžiku, kdy ručičky velkých hodin v hale ukazovaly 12.15.

Chuck našel místo k zaparkování mezi mnoha vozy spořádaně seřazenými na letištním parkovišti. Když zatáhl za páku ruční brzdy, cítil svůj vlastní pot.

"Tak jsme tady, kočko... poslední kolo! Dělej... dělej... pusť se do toho!"

Meg vystoupila z vozu a napříč asfaltovou vozovkou se vydala k letištní budově.

Chuck se přesvědčil, že nikdo není blízko jeho vozu, pak vyndal obálky z odkládací skříňky a otevřel je nožem.

Bankovky se mu rozsypaly na klíně.

Jako když se dojí kráva! Jako když se trhají třešně! To je žrádlo.

Spočítal peníze, dal všechny bankovky do jedné obálky, ostatní tři zmačkal a hodil na zadní sedadlo. Naditou obálku pak strčil do odkládací skříňky.

Kdyby to teď vyšlo i s tou poslední, bude mít tři tisíce jedno sto dolarů!

Kamaráde! No jo, kamaráde!

Praštil pěstí do volantu.

Sakra, tak dělej! Dělej! pomyslel si. Dělej, ty pomatená děvko! Ať už sakra vypadneme!

Pak si vybavil okamžik, až zastaví někde na silnici, otevře pravé přední dveře a vyhodí ji.

Představil si, jak Meg stojí u silnice a dívá se, zatímco on odjíždí.

Kamaráde! To bude nádherna!

Lepski byl ve službě od jedenácti hodin. Jacoby mu sdělil, že se zatím nestalo nic, co by se mělo hlásit. Obálka byla stále na svém místě. Ostatní detektivové byli po vystředání opět na svém místě.

"To tady můžeme čekat celé týdny," podotkl Lepski kysele, když si zapálil cigaretu a usadil se na židli.

"Dojdu si pro kafe... chceš taky?" Jacoby už šel ke dveřím.

Vtom se z vysílačky ozval Beiglerův hlas. Oba muži ztuhli v napjatém očekávání.

Beigler jim sdělil, že sledovaný muž a žena - ale bez toho Indiána - byli zpozorováni a jedou směrem k letišti. Hlídkový vůz je momentálně ztratil.

"Maxi, běž dolů do haly," řekl Lepski, hned jak Beigler přerušil spojení. "Může jít do tuhého."

Když Jacoby odešel, Lepski vysílačkou upozornil čtyři ostatní detektivy.

Dlouhé čekání ale přineslo plody až ve 12.15.

Jacoby ji zpozoroval první a pak, když šla přímo k řadě telefonních budek, uviděl ji také Lepski.

Zkoumavě si ji prohlížel: dívka vyšší postavy s neupravenými dlouhými blond vlasy, se zamračenou tváří a bledou pletí. Když viděl, jak otevírá dveře budky B, byl si jistý, že je to žena, na kterou tu čekají.

Stlačil přepínací páčku vysílačky.

"Vypadá to, že ta ženská je tu! Je blond, v bílém svetru a modrých texaskách. Teď je v budce. Nepřibližujte se k ní... sledujte ji zpovzdálí." Vypnul spojení.

Odešel z kanceláře a rychle seběhl ze schodů do haly. Dívka už odcházela, pohoupávala si kabelkou a Jacoby vyrazil za ní.

Lepski se vrhl k telefonní budce v okamžiku, kdy tam otevíral dveře nějaký tlustý och.

"Policie!" vykřikl Lepski svým policajtským hlasem, odstrčil muže ramenem a sáhl pod mincovní automat. Obálka byla pryč! Obešel muže, který na něj třeštil oči, a rychle kráčel k Jacobymu.

Byla to ta žena!

Zapnul dvousměrnou vysílačku.

"Máme to! Ta ženská teď odchází." Počkal venku na slunci, zatímco ta dívka šla směrem k parkovišti. Souhlasně přikývl, když viděl, že Jacoby odchází stranou a jde ke svému vozu. "Pozor, Dave! Teď vešla na parkoviště. Zajed' k severnímu výjezdu a čekej. Je to buick 55789. Pověš se na něj, jestli vyjedou kolem tebe. Andy! Ty budeš krýt jižní výjezd!" Vypnul vysílačku, běžel k Jacoby ho vozu a vlezl dovnitř. Jacoby měl stále zapnuté rádiové spojení a do éteru sděloval pokyny šesti hlídkovým vozům, které se zdržovaly v okruhu půldruhého kilometru kolem letiště.

Řidiči hlídkových vozů přesně věděli, co mají dělat. Každý vůz měl hlídat jeden z výjezdů z města. Takový byl jejich úkol. Tři policejní vozy zdržující se na letišti by měly sledovat buick, pokud by se vracel do města.

Na spojení se ozval Dave Farrell.

"Severní výjezd, Tome, a směrují ven z města. Sleduju je."

"Jedeme," řekl Lepski a Jacoby se rozjel.

David Jackson mladší šel spát opilý a probudil se opilý. Dnes po poledni se má na letišti setkat se svou matkou, která sem přijetá z New Yorku, aby ho navštívila. Měl svou matku rád, ale moc si přál, aby raději nepříjížděla do Paradise City zrovna teď, když on si užívá na mejdanu v hotelu Spanish. Jeho matka ale byla pro něj důležitá. Znamenala určitou jistotu v jeho životě a byly okamžiky, kdy si jí dokonce vážil. Věděl, že matka hraje roli jakéhosi oleje mezi ozubenými koly, jakými byli on a jeho otec. Kdyby nebyla důrazně a nepřetržitě zasahovala v jeho prospěch, byl by David Jackson mladší už dávno vyděděný a vzhledem k tomu, že jeho otec měl cenu něco kolem patnácti milionů dolarů, představa, že by mohl být vyděděný, děsila Davida Jacksona mladšího víc než hned tak něco, jak by to formuloval nebožtík Damon Runyon.

Takže když se probudil, vylezl z postele s vědomím, že nezbytně musí udělat jednu věc, to jest být na letišti včas a přivítat mámu, i kdyby ho to mělo stát život. Měl pořádnou kocovinu a pocit, jako by se přecpal řezankou. Když si sedal do svého jaguáru typu E, dal si na ztišení rostoucí bolesti hlavy dlouhý hlt z láhve whisky Teachers, kterou si vždycky vozil s sebou.

Podíval se na své zlaté omegy a zjistil, že mu do přiletu matčina letadla zbývá jen patnáct minut, za které musí dorazit na letiště.

Vzhledem k tomu, že byl prakticky naložený ve skotské whisky, považoval to za šanci k překonání nějakého rekordu a prudce vyrazil po bulváru směrem k letišti rychlostí závodníka Grand Prix a se schopností debilního dítěte.

Díky duchapřítomnosti tří řidičů unikl třem nebezpečím srážky. Pak se konečně dostal z městského pouličního ruchu, byl na volné silnici a sveřepě sešlápl plynový pedál. Vůz se rozletěl dopředu. Podíval se na hodinky. Ukazovaly 12.30. Pro někoho, kdo jede rychlostí sto sedmdesát pět kilometrů za hodinu, je nerozumné dívat se jinam než na vozovku a je fatální podívat se na hodinky.

Jaguár prudce narazil svou dlouhou přední kapotou do boku zaprášeného modrého buicku, který právě přijížděl na hlavní silnici z odbočky vedoucí k letišti.

Síla nárazu odhodila buick napříč silnicí do protisměru a další vůz, který nedokázal zastavit, do něho narazil a rozdrtil mu chladič.

Jaguár vyletěl ze silnice, převrátil se, skončil vzhůru koly a v plamenech explodoval. David Jackson mladší byl mrtvý už předtím, než plameny začaly proměňovat jeho tělo ve spálený kus masa.

Chuck viděl, jak se na něj řítí jaguár, ale už s tím nemohl nic dělat. Ucítil prudký náraz a tříšť skla z oken ho zasypala jako šrapnel.

Přední dveře jeho vozu se zničehonic otevřely a utrhly se od karosérie. Nějaká podivná síla vymrštila Chucka z vozu a on dopadl rukama a koleny na silnici.

Chvilí tak zůstal a s hrůzou pozoroval rostoucí kaluž krve, která se kolem něho tvořila, a uvědomil si, že je to jeho krev. Ale při vši té bolesti, hrůze a vědomí, že asi vykrvácí, nedokázal myslet na nic jiného než na peníze v odkládací skřínce havarovaného buicku. Nějak se mu podařilo zvednout se na nohy. Nejasně slyšel houkání nějakých aut a křik lidských hlasů. Nestaral se o to, dovlekl se k zničenému buicku a natáhl ruku pro peníze.

Proud hořícího benzinu z jaguáru se po silnici připlazil jako nějaký oranžový a červený had a dorazil k buicku právě v okamžiku, kdy Chuck svou krvácející rukou sáhl po obálce v odkládací skřínce.

Proražená benzinová nádrž buicku náhle vybuchla.

Exploze vyhodila Chucka do vzduchu, jeho oblečení bylo v jednom plameni a to, co z něho zůstalo, se rozbilo o trčící kola jaguáru.

Kapitola osmá

Když plameny zasáhly už třetí vůz postižený řetězovou srážkou, když si Lepski a Jacoby razili cestu zevlujícím davem a když z Chuckova mrtvého těla vycházel černý kouř, nějaká hnědá ruka chytila Meg za zápěstí a vytáhla ji ze změti ohně a dýmu.

Meg byla v šoku. Nezasáhlo ji sice rozbité sklo, ale náraz srážky byl tak prudký, že měla dojem, jako by se jí mozek volně pohyboval v hlavě. Cítila, že ji někdo táhne pryč, a měla potíže s chůzí. Nic neviděla a trásla se; měla pocit, že naráží na nějaká těla, když ji ten Indián táhl ze zástupu lidí. Lidé na ni zírali, ale pak se znovu obrátili k pohledu na hořící auta.

Když explodovala benzinová nádrž třetího vozu, dav se stáhl do bezpečné vzdálenosti a Meg klesla na kolena.

Uvědomila si, že ji někdo zvedá, ucítila, že ji drží pevně, tvrdé ruce, a pak omdlela.

Indián, který ji držel, se sklonil, chytil ji kolem boků a naložil si ji na záda. Vyrazil vpřed se skloněnou hlavou a prorážel si cestu davem za černou kouřovou clonou valící se z hořících vozů.

Lidé, kteří si ho všimli, usoudili, že zachraňuje nějakou pitomou holku, která se zničehonic zhroutila. Zápach škvářících se těl, divoké plameny a hustý kouř, to poskytovalo daleko větší vzrušení, než se zajímat o nějakého Indiána, který odnáší špinavou holku, podle všeho tulačku. Dav ho nechal projít a pak se znovu začal tlačit dopředu, když začalo hořet Chuckovo tělo.

Dave Farrell, který to všechno ze svého policejního vozu sledoval u severního výjezdu z letiště, podával Beiglerovi hlášení.

"Došlo zde k větší hromadné srážce," hlásil. "Silnice je zcela zablokovaná. Potřebujeme pomoc. Oběti srážky je také buick 55789. Už sem nastoupil letištní hasičský oddíl. Je to velká hromadná havárie. Opakuju ... potřebujeme pomoc."

V tu dobu si už Lepski spolu s Jacobym prorazili cestu shromážděným davem a kouřem až k hořícímu buicku. Oba detektivové viděli, jak plameny olizují Chuckovo tělo ležící na zadních kolech převráceného jaguáru. Žár zde byl tak intenzivní, že se nemohli přiblížit ani na několik metrů k hořícímu tělu.

Letištní hasiči přijeli s ječícími sirénami a začali pokrývat tři hořící vozy hasicí pěnou.

Uplynulo více než deset minut, než se Lepski mohl ohlásit Beiglerovi. Když ho Beigler vyslechl, uložil mu, aby se hned vrátil do ústředí a pomoc při likvidaci hromadné srážky přenechal ostatním detektivům.

Indián, který vytáhl Meg z rozbitého buicku, seděl ve vysoké řidičské kabině svého patnáctitunového kamionu s rukama na volant a trpělivě čekal, až policie uvolní dopravní zácpu a on bude moci jet dál.

Meg ležela namačkaná na podlaze kabiny a mimo dohled zvenčí. Byla stále v bezvědomí a Indián, který se jmenoval Manatee, ji nejspíše pozoroval.

Manatee byl hubený Indián s úzkýma očima a hustou kšticí, která připomínala nylonový smeták. Bylo mu sedmadvacet let, byl ženatý a měl čtyři děti. Jezdil s jedním z Ociových nákladáků, vozil bedny pomerančů z trhu na letiště a měl z toho docela slušné živobytí. Manatee si odkroutil tři roky nucené práce na jedné státní vězeňské farmě s tvrdým režimem za loupežné přepadení. Kdyby nebylo Ocidy, který uměl tahat za správné provázky, Manatee by nikdy nemohl dostat řidičský průkaz na těžká nákladní auta a on i jeho rodina by pravděpodobně žili ve velké nouzi. Manatee si dobře uvědomoval, jak velký dluh vůči Ocidovi má, a snažil se být podle toho co nejvděčnější. Mezi Indiány pracujícími kolem přístavu nebylo žádným tajemstvím, že Poke Toholo si našel výnosný kšeft a že terorizuje bohaté bělochy z Klubu Padesáti. To bylo něco, co by většina z nich sama ráda dělala, kdyby jen na to měli mozek, nápad a nervy. Skutečnost, že Poke měl dobré vztahy s Ocidou a že byl přítelem Jupitera Lucieho, od kterého Manatee bral pomeranče, způsobila, že ho i Manatee považoval za přítele.

Manatee poznal Pokeho buick v okamžiku, kdy Chuck odjížděl z letiště. Zaslechl, že Poke pracuje s dvěma bělochy, a odhadl, že řidič vozu a dívka na sousedním sedadle byli právě ti dva, o kterých slyšel.

Když došlo ke srážce, Manateeho kamion stál na parkovišti. Právě ukončil vyložení dvou set beden s pomeranči a dal si pauzu, aby si vykouřil cigaretu a trochu si odpočinul. Vyděsil se, když viděl, jak hoří Pokeho vůz. Spatřil, že z vozu vypadla ta dívka, a rozhodl se jednat, instinktivně a rychle.

Tak teď tu tedy ležela u jeho nohou se stísněnou a bledou tváří a zavřenýma očima.

Manatee uvažoval, jestli jednal správně. Možná se do toho neměl míchat. Možná je těžce zraněná. Možná by teď měla být v nemocnici.

Položil jí ruku na rameno a jemně s ní zatřásl. Meg otevřela oči. Dívala se na něho jako omámená. V první chvíli si myslela, že muž, který se nad ní sklání, je Poke. Pak si uvědomila, že je to někdo cizí. Také si uvědomila, že napůl leží na podlaze kabiny, a s námahou se pokoušela posadit. Pak si připomněla tu srážku a že na hrůzný zlomek vteřiny zahlédla Chucka, jak padá ven z vozu s tváří plnou rozbitého skla.

"Jste v pořádku, slečno?" zeptal se Manatee. "Nejste zraněná?"

Není zraněná? Pohnula se, ale necítila žádnou bolest.

"Jsem v pořádku. Co se stalo... s ním?"

"Myslím, že uhořel."

Meg se otřásla, pak se uvolněně opřela o špinavé sedadlo kabiny. Byla svobodná, řekla si, může začít znovu. Může... Vtom se začala třást, znovu byla v šoku a složila si hlavu do dlaní.

Manatee viděl, že se vozy na silnici konečně rozjely. To zdržení ho už tak stojí peníze. Nastartoval motor.

"Chcete, abych vás odvezl do nemocnice?" otázal se, protože ho zneklidnilo, když se roztřásla.

"Ne."

"Vzal jsem i vaši kabelku, slečno. Upustila jste ji, když jste omdlela. Leží tady vedle vás."

Meg se snažila ovládnout své chvění.

"Uklidněte se. Vysadím vás na nábreží u přístavu, vyhovuje vám to?"

"Ano... děkuju vám."

Kamion se vtěsnil do proudu dopravního ruchu, který teď máváním rukama dirigoval červenolící, zpocený policista.

"Měli jsme je na dohled, když přifčel ten zatracený jaguár jako nějaký pekelný netopýr a celou operaci zmařil," řekl Lepski.

Terrell poslouchal. Naslouchal také Beigler, který seděl na okenní římse.

"Dobře. Ten muž je tedy mrtvý, ale kde je ta dívka?" zeptal se Terrell.

"Byla ve voze. Viděl jsem ji, jak nastupuje," odpověděl Lepski. "Pak došlo k té srážce. Byl tam hustý dým a velký zmatek. Pak se tam seběhlo takových pět set lidí. Nějak se jí muselo podařit vyklouznout." Lepski věděl, že se teď musí nějak omluvit, a shrbeně se opíral o židli.

"Takže jsme zase na samém začátku," podotkl Beigler mdlým a rezignovaným hlasem.

Terrell přemýšlel a díval se na svou dýmku, pak trhl svými mohutnými rameny.

"Ano. Teď si potřebuju promluvit s Hedleym. Musíme to zkusit tou nepohodlnější cestou. Uvidím, jestli Hedley bude ochotný vypsát odměnu. Musíme oznámit, že chceme mluvit s Pokem Toho-lem. Musíme postavit silniční zátarasy a detailně pročesat indiánskou čtvrt' - jen tak ho můžeme najít."

Ozvalo se zaklepání na dveře a do místnosti vešel Jack Hatchee z oddělení záznamů.

Hatchee byl vysoký Indián silné postavy s prošedivělými vlasy, se splývajícím hustým knírem a pronikavě černýma očima s myslitelským výrazem. Byl to někdo, kdo si postupně získal respekt všech detektivů v ústředí. Pokud mu uvedli něčí jméno, popis, druh činnosti, pak jen přikývl a dříve či později - Hatchee nikdy nic neuspěchal - přišel s nějakým konstruktivním řešením.

Vzhledem k rychlému spádu událostí na něj Terrell zapomněl, ale když ho spatřil, pocítil náhlou úlevu, asi jako pacient, ke kterému právě přišel zkušený lékař.

"Co máte zajímavého, Jacku?"

"Prošel jsem všechna ta hlášení, šéfe," řekl Hatchee. "Omlouvám se, že to trvalo trochu déle, ale bylo jich hodně. V jednom hlášení je chybný údaj. Jupiter Lucie nemá žádného bratrance."

"Kdo je Jupiter Lucie?"

"Jeden Indián. Úspěšný obchodník. Zabývá se exportem pomerančů a kromě toho má stánek na nábreží," vysvětloval Hatchee. "Je to opatrný a mazaný chlap. Je zapletený do řady nezákonných kšeftů, ale drží se dál od těžší zločinnosti. Když Lawson a Dodge přišli k jeho stánku během prověrky trhu na nábreží, Lucie tam byl ještě s dalším mužem. Lucie jim řekl, že je to jeho bratranec Joe Lucie. Lucie má několik bratrů a sester, ale žádného bratrance."

Když to slyšel Lepski, náhle si připomněl, co mu řekla jeho manželka - to, co jí poradila ta stará alkoholická Mehitabel Bessingerová: Toho muže musíte hledat mezi pomeranči.

Ta stará čarodějnice s tou křišťálovou koulí už předtím prohlásila, že muž, kterého hledají, je Indián, a měla pravdu! A teď...!

Naklonil se dopředu a díval se na Hatcheeho.

"Ten chlápek obchoduje s pomeranči?"

Příškrčený tón jeho hlasu způsobil, že se na něj Terrell i Beigler udiveně podívali.

"Má velmi výnosný obchod s pomeranči."

Lepski se chrčivě nadechl.

"Tak to je on! Já..." Náhle se zarazil. Představa, že bude Terrellovi a Beiglerovi vykládat, že se jeho manželka radila s věštkyní z křišťálové koule, a jak na to asi budou reagovat, způsobila, že se náhle celý zpotil.

"Máš něco konkrétního, Tome?" zeptal se Beigler netrpělivě.

"Dostal jsem takový nápad." Lepski se rozpačitě zavrtěl na své židli. "Já..."

Terrell i Beigler nadále věnovali svou pozornost jen Hatchee. Nápady je nezajímaly, chtěli fakta.

"Takže fajn, Lucie nemá bratrance... tak si na něj posvítime." Terrell se obrátil na Lepského. "Zajdi k Lucieho stánku a promluv si s tím chlápkem, o kterém Lucie tvrdí, že je jeho bratranec."

Lepski si nyní byl zcela jistý, že muž, s kterým si má promluvit, je Poke Toholo. Ta stará ochmelka možná vyzunkla jeho whisky, ale už jednou se strefila do černého a on byl přesvědčený, že se do černého strefila i teď.

"Šéfe... dejme tomu, že ten chlap je Toholo," řekl a poposedl si dopředu, aby se mohl dívat Terrellovi do očí. "Tak já ho půjdu prověřit. Ale co s tím budu dělat? Já Tobola neznám. Nikdy jsem ho neviděl. Nikdo z nás ho neviděl. Co když si tím říkám o kulku do hlavy? Dobře, ten chlap je možná nějaký uprchlý trestanec, o kterého se Lucie stará, ale jestli je to skutečně Tobolo, mohl bych narazit a zkazit celou operaci."

"Má pravdu," ozval se tiše Hatchee. "Jestli je to Tobolo, tak s tím budou potíže."

Terrell přikývl. Podle jeho náhlého zamračení všichni tři usoudili, že si vyčítá, že takovou možnost nebral v úvahu.

"Ano."

Terrell chvíli přemýšlel, pak sáhl po telefonu.

"Charlie... mrkni se, jestli mi teď můžeš sehnat pana Rodneyho Branzensteina. Ano... Branzenstein. Zkus to v Klubu Padesáti."

Po krátkém čekání se na lince ozval Branzenstein.

"Rode... můžu vás požádat o laskavost? Udělal byste za mne trochu policejní práce?" zeptal se Terrell.

"Propána, to snad ne!" zasmál se Branzenstein. "Policejní práce? Co máte na mysli?"

Terrell mu krátce vysvětlil, o čem jde.

"No ovšem, samozřejmě." Branzenstein teď mluvil vážně. "Ano, Pokeho bych poznal kdekoli. Takže co chcete, abych udělal?"

"Hned k vám posílám jednoho ze svých lidí," pravil Terrell. "Označí vám stánek jistého Lucieho. Chtěl bych, abyste se prošel kolem a zjistil, jestli tam zpozorujete Tobola. Buďte ale opatrný. Nesmí si myslet, že jsme ho poznali."

"Rozumím. Bude to pro mne zajímavý výlet. Tak dobře, Franku, pošlete mi sem svého člověka. Budu čekat."

"On to udělá," řekl Terrell, když zavěsil. "Jacku, jedte do Klubu Padesáti a zavezte Branzensteina na nábreží. Ukažte mu Lucieho stánek, ale sám se držte mimo dohled. Víc vám asi nemusím říkat." Obrátil se k Lepskimu. "Jed' s nimi a kryj Branzensteina. Než tam dojedete, dám uzavřít přístupy k nábreží. Tak a teď pohyb!"

Když Lepski a Hatchee odešli, Terrell pohlédl na Beiglera.

"Může to být pěkná lapálie... na nábreží je stále spousta lidí. Jestli to skutečně je Tobolo, tak z toho může koukat střelba. Víme, že má pistoli." Otevřel zásuvku stolu, chvíli hledal a vytáhl podrobný plán přístavní čtvrti. Asi minutu ho studoval, pak na plánu začal tužkou vyznačovat určitá místa. "Nech krýt všechny ulice, které jsem označil, Joe. Jestli je to Toholo, musíme ho dostat živého nebo mrtvého."

Beigler přikývl, vzal plán a vrátil se ke svému stolu. Zvedl mikrofon a začal svým podřízeným dávat pokyny, jak rychle vytvořit široký půlkruh, který by odřízl přístavní čtvrt'.

Rodney Branzenstein vystoupil z policejního vozu, Lepski a Jack Hatchee ho následovali.

"Tak fajn, mládenci," hlaholil Branzenstein, který si představoval, že tu operaci řídí, "prostě mi ukažte, kde si myslíte, že vězí ten Indián, a pak to nechte na mně. Vím přesně, co chce váš šéf. Jestli je to Toholo, vytáhnu kapesník a budu si otírat brvy."

Byla řada věcí, které Lepski nesnášel - mezi nimi byli bohatí obchodní právníci, kteří jezdili v rollsech a bydleli v domech s deseti ložnicemi.

Pro Lepského byl Branzenstein něco jako toreador s červeným sukrem pro býka.

"Budete si otírat... co?" zeptal se Lepski.

Branzenstein pohlédl na hubeného detektiva a v jeho tvrdých modrých očích jasně rozeznal nepřátelství.

"Brvy... pod čelem... je to v horní části obličeje," upřesnil sarkasticky Branzenstein. "Asi takhle." Vytáhl svůj neposkvrněný bílý kapesník a projel si s ním oční důlky. "Vysvětlil jsem to srozumitelně?"

Lepski ho teď doslova nenáviděl.

"Jo." Obrátil se k Hatchee, který celou scénku sledoval pobaveně, ale s nehybnou tváří. "Já půjdu napřed, Jacku. Je to určitě devatenáctý stánek vpravo?"

"Přesně tak."

Lepski odešel a vmísil se do davu. Začal počítat stánky. U devatenáctého stál běloch, který hovořil s nějakým tlustým Indiánem a ještě jedním mladším. Když Lepski přecházel kolem stánku, pozorně si prohlédl mladého Indiána a do svého vycvičeného policejního mozku si vštípl jeho rysy a oblečení. Mohl by to být Poke Toholo, ale je nutné počkat, až ho identifikuje Branzenstein.

Hatchee čekal, až bude mít od Lepského určitý odstup, a pak vedl Branzensteina po nábreží. Když si prokličkovali cestu davem lidí asi o sto metrů dál, Hatchee se zastavil.

"Ten stánek je tady před vámi, pane," oznámil. "Vidíte ten sloup pro uvazování lana? Stánek je přímo proti němu."

Branzenstein se podíval směrem ke sloupu a přikývl. Náhle jím začaly zmítat pochybnosti. Ptal se sám sebe, proč vlastně se tu vláčí v tom horku a dělá nějakou práci místo policie. Hrom aby do toho uhodil! On, který byl jedním z nejúspěšnějších... ale co to říká... vůbec nejúspěšnější obchodní právník ve městě, a přece se dal přesvědčit, aby se pokusil identifikovat nějakého choromyslného Indiána! Co když teď jde vstříc své smrti?

Hatchee si všiml, že Branzenstein náhle ztratil barvu a že váhá, spolehlivě poznal příznaky strachu a řekl klidně: "Ten sloup přímo před vámi, pane."

Branzenstein cítil, že mu na těle vyrazil studený pot.

"Ano... ano... nejsem přece slepý!"

"V pořádku, pane. Lepski vás bude krýt. Lepski je nejlepší střelec našeho policejního sboru, pane."

Hatchee doufal, že toho bílého muže uklidní vědomí, že je pod ochranou, ale účinek jeho slov byl přesně opačný. Už samotná představa, že musí být chráněn, vystrašila Branzensteina ještě víc.

Takže oni si myslí, že by mohlo dojít ke střelbě! Panebože! Branzenstein měl sto chutí celou tu operaci zrušit, pak si ale všiml, že se ten postarší Indián na něj dívá černýma očima, sice klidnýma, ale zkoumavýma.

Ihned se vzchopil. Nemůže přece před tím Indiánem ukazovat, že má pořádný strach.

"Výborně," řekl chraptivě. "Tak já jdu," a vydal se směrem ke sloupu.

Musel si razit cestu davem. Hluk, křik prodávačů a nedočkavé hlasy turistů, to všechno zvyšovalo napětí, jaké pociťoval. Konečně došel ke sloupu.

Proti sloupu byla řada stánků s ovocem. Branzenstein se zastavil s bušícím srdcem. Byl teď příliš vydešený, než aby se dokázal dívat na stánky. Místo toho se otočil a hleděl na znečištěnou hladinu moře v přístavu.

Lepski ho pozoroval a povzdechl si. Snad to ten tlustý snob nevzdává? ptal se sám sebe.

Lepski stál ve stínu pod klenbou jednoho průchodu, který vedl k lepším rybím restauracím přístavní čtvrti. Ucítil vůni smažených ryb a uvědomil si, že má hlad. Připomněl si, že k slušnému jídlu se nedostal už asi padesát hodin.

Donutil se znovu obrátit pozornost na Branzensteina. Co se děje s tím srabem? Chová se jako začátečník, který poprvé vystupuje v televizi.

Pak uviděl, že se Branzenstein obrátil čelem ke stánkům s ovocem. Náhle jako by ztuhl, ohromeně zíral, pak vytáhl kapesník a začal si otírat dolní část čela.

Byl to ten nejteatrálnější výkon, jaký kdy Lepski viděl - tak nepřírozený, že vyvolal pozornost přítomných turistů, kteří reagovali tak, jak obvykle reaguje zevlující dav, když se někdo začne zničehonic upřeně dívat na nebe: téměř okamžitě se stovky tváří otočí stejným směrem.

Lepski tiše zaklel.

Poke Toholo se opíral o bednu s pomeranči. Lucie právě vyjednával s nákupčím hotelu Spanish o pravidelné dodávce osmi beden pomerančů denně. Jejich jednání začalo být konfliktní. To ale nebyla Pokeho starost. Díval se na své laciné hodinky. V tuhle dobu Chuck už nepochybně sebral všechny obálky.

Dá se ale Chuckovi věřit?

Pět obálek... dva tisíce pět set dolarů!

Poke vzal do ruky pomeranč a jak tak uvažoval, rozmáčkl ho.

Byl to samozřejmě dobrý nápad, ale barva jeho pleti ho přiměla, aby využil Chucka a té dívky. Věděl, že jakmile na to nasadí ty dva, peníze mohou být v nebezpečí.

Připomněl si okamžik, kdy čekal, až mu Chuck přinese peníze, a kdy Chuck vešel do pokoje. Náhlý nával strachu a šokovaný výraz Chuckovy tváře, když tehdy stanul ve dveřích, Pokeho varoval, že ho Chuck může zradit.

Pro Chucka by teď bylo snadné ujet s autem a s tou dnešní hromádkou peněz.

Poke ucítil, jak mu šťáva z pomeranče stéká po prstech, a uvědomil si, že když se trápil svými pochybnostmi, zmáčkl pomeranč tak silně, že z něho zůstalo ploché torzo. Zahodil zbytek pomeranče a oťel si ruku o zadní kapsu svých texasek.

Lucie a hotelový nákupčí se konečně dohodli na dodávkách. Oba se teď usmívali a potřásali si rukama.

Poke se podíval přes zalidněné nábřeží směrem k mořské hladině přístavu. Olejové skvrny na vodě vytvářely duhová seskupení. Vtom spatřil Branzensteina.

Poke okamžitě poznal obtlouklého, hezkého muže. Když Poke pracoval jako barman v Klubu Padesáti, musel snášet aroganci toho člověka a jeho protektorskou toleranci vůči Indiánům. Branzenstein s ním vždycky jednal zdvořile a Poke to snášel hůř než způsob, s jakým se k němu chovali ostatní členové klubu. Poslouchal Branzensteinovo hlaholení k ostatním členům klubu o tom, že "koneckonců barevní jsou také lidé".

Poke si pamatoval, co Branzenstein jednou hlasitě vykládal Jeffersonovi Laceymu, který pohrdal barevnými.

Musíte uznat, že jsou pracovití a pilní. Umíte si představit, jak by bez nich mohl přežít náš klub? Já je mám docela rád. Jsou to milí lidé. Co jste to řekl? Podívejte se, Jeffe, to je hloupý argument, pokud se k tomu mohu vyjádřit. Aby se stali členy klubu? Černocho bychom zde také nechtěli mít, nemám pravdu?

S kypící nenávistí Poke sledoval Branzensteinovo rozpačité počínání.

Toholovi byli katolíci. Než Poke odešel z domova, chodil každý týden s otcem na nedělní mši. Když klečel ve spoře osvětleném kostele s celou tou posvátnou bází, s plápolajícími svíčkami, Poke předstíral, že se modlí, a přes sepnuté prsty pozoroval svého otce, který klečel vedle něho. Výraz klidu a míru na tváři starého muže, dívajícího se směrem k oltáři, naplňoval Pokeho zoufalstvím. Byl to klid a mír, jaký on sám nikdy nepozná.

Připomněl si větu, kterou pronesl kněz během nedbale připraveného a ve spěchu odbytého kázání.

Jidáš šel napřed a přiblížil se k Ježíšovi, aby jej políbil. Ježíš pak řekl jemu: Jidáši, políbením Syna člověka zrazuješ?

Poke viděl, že se Branzenstein dívá přímo na něj, a věděl, že ho Branzenstein poznal. Viděl, jak vytáhl kapesník a otírá si s ním obličej, a poznal, že Branzenstein ho právě prozradil.

Nemocná buňka v Pokeho mozku náhle vzplála jako bílá zář explodujícího fotoblesku.

Rychle se rozhlédl vpravo a vlevo, jako se rozhlíží dravec, který vycítil nebezpečí. Instinktivně věděl, že někde v úkrytu číhá policie a čeká na ten signál.

Jupiter Lucie byl plně zaměstnán zapisováním do knihy zakázek. Hotelový nákupčí byl s výsledkem jednání spokojený a odcházel.

Lepski viděl, že Branzenstein vytáhl svůj kapesník. Takže ten Indián byl Toholo! Ihned zapnul svou vysílačku.

V témže okamžiku sáhl Poke rukou pod polici stánku a jeho hnědé prsty se sevřely kolem pažby osmatřicítky. Stáhl své tenké rty a v divokém úšklebku vycenil bílé zuby.

Lucie zvedl hlavu, uviděl šilený, vražedný výraz na Pokeho tváři, upustil obchodní knihu a rychle se klidil.

Lepski řekl do mikrofону: "Branzenstein identifikoval Tohola. Akce může začít. Přepínám."

Branzenstein tedy udělal, co od něho žádal Terrell. Obrátil se a odcházel. Trochu se ještě třásl a stále byl vystrašený. Teď už je to věcí policie, řekl si. Něco takového už nikdy neudělá. Když odcházel a proplétal se davem, pojednou si uvědomil, že se může celé týdny chlubit se svou nynější zkušeností. Představoval si, jak asi budou reagovat jeho přátelé, až jim bude vyprávět, jak přispěl k dopadení Popravčího.

A právě v tom okamžiku, kdy se začal uklidňovat a těšil se na dojem, jaký vyvolá u svých přátel, prorazil zadní část jeho hlavy projektil ráže 38.

Ve chvíli, kdy poslouchal Terrellovy pokyny, pustil Lepski na malý okamžik Branzensteina z očí. Uslyšel výstřel a podíval se právě včas, aby viděl Branzensteina klesnout k zemi. Rychle se obrátil k místu, kde předtím stál Tobolo, ale Indián tam už nebyl.

Lepski zaváhal mezi dvěma možnostmi. Má teď hlásit, co se zde stalo, nebo se pustit za Toholem?

Během toho krátkého zaváhání ale Indiáni, kteří pracovali kolem stánků a viděli, co se stalo, vyvolali dostatečný zmatek, který Pokemu umožnil uniknout.

Během další vteřiny propukla na nábřeží panika, ozývaly se výkřiky, Indiáni do sebe strkali a utíkali sem i tam, což paniku ještě zvětšovalo.

Lepski zjistil, že stíhat Tobola by bylo beznadějně, i kdyby věděl, kam vlastně běžel. Hustá bariéra lidí mezi ním a Lucieho stánkem byla teď neproniknutelná. Dva Indiáni, kteří předstírali paniku, převrhli ovocný stánek svého konkurenta a záplava pomerančů se začala valit kolem Lepského nohou.

Zapnul vysílačku a ohlásil, co se zde stalo.

Terrell a Beigler na ústředí poslouchali Lepského líčení situace.

Oba muži se na sebe podívali.

Beigler dosud nikdy nezažil svého šéfa ve stavu krajního rozrušení, ale když teď viděl Terrellovu zbledlou tvář a výraz šoku v očích, uvědomil si, že ten mohutný, odhodlaný muž se skutečně rozčilil.

"Jsou přístupy k přístavu zatarasené, Joe?" zeptal se Terrell a vstal.

Beigler se zvedl.

"Všude jsou zatarasy."

"Tak tam jdeme a vyplavíme ho," rozhodl Terrell. Otevřel zásuvku svého stolu a vyndal policejní osmatřicítku a pouzdro s řemínky. Svlékl si sako a navlékl si řemínky.

"Podívejte se, šéfe," řekl rozpačitě Beigler. "Půjdu tam já. Někdo přece musí zůstat tady. Budou sem chodit hlášení... a tak..."

Terrell se na něj ostře podíval.

"Těhle operaci v terénu budu velet já," prohlásil klidně. "Zůstaneš tu ty. Já jsem poslal svého přítele na smrt. Pro mne je to věc osobní cti," a odešel z kanceláře.

Beigler chvíli váhal, pak se spojil rádiem s Lepským.

"Jede k vám šéf, Tome," sdělil mu. "Usmyslel si, že nese odpovědnost za Branzensteinovu smrt. Je v mizerné náladě a lehce by mohl narazit na letící kulku. Chápeš?"

"Chápu," potvrdil Lepski a přerušil spojení.

Když Poke viděl, jak Branzenstein klesl k zemi, pocítil v celém těle záchvěv zlostného zadostiučinění. Teď nastala chvíle, kdy musí zmizet v úkrytu. Už v okamžiku, kdy stiskl spoušť, byl rozhodnutý, jaký bude jeho příští krok.

Když Branzenstein upadl, Poke se shrbil, odstrčil Jupitera Lucieho stranou a vrhl se směrem k malému vetešnictví, které bylo ani ne čtyři metry od stánku s ovocem.

Vetešnictví vedl osmdesátiletý Indián, který tu prodával všechno možné od luků a šípů a korálků až po kůže aligátorů. Byl to jeden z Ocídových důvěrníků. Ocida financoval nákup vetešnického zboží pro jeho obchod. Byl to jeden z mnoha pozorovatelů, kteří Ocidu informovali o všem, co se děje na nábřeží.

Starý Indián se jmenoval Micco. Když se ozval výstřel, seděl u dveří svého obchůdku a navlékal skleněné korálky na silnou nit.

Poke kolem něho vběhl do tmavé zadní části obchodu. Micco zapíchl svou dlouhou jehlu do krabice plné korálků a vybral si k navléknutí dalších osm.

Věděl, že za pár minut vtrhne na nábřeží policie. Ze svého místa ten výstřel viděl. Byl to hloupý, špatný čin, ale pachatelem byl Indián. Věděl o Pokem i o jeho vyděračském plánu. Když o něm slyšel poprvé, pobavilo ho to a dokonce ho schvaloval, ale teď Poke ukázal, že je skutečně těžce nemocný, a Miccovi to dělalo starosti. Poke ale byl pořád Indián.

Micco byl blízkým přítelem Pokého otce. Micco starého Tohola litoval, protože byl příliš počestný. Věděl, že starý Toholo bude nešťastný, až se dozví, co se stalo. Dříve nebo později Pokého dopadnou. Bylo to nevyhnutelné. Indiáni ale stejně mají chránit jeden druhého. Až policie nakonec přijde do jeho krámků, a on věděl, že se to stane, bude na ně udiveně zírat, tvářit se jako idiot a předstírat, že je hluchý. Koneckonců mu bylo osmdesát let. U Indiánů tak vysokého věku se předpokládá, že jsou idioti a navíc hlší.

Když Poke vběhl do zadní části obchodu a otevřel dveře, které vedly do hořejšího patra, cítil se bezpečně.

Nábřeží bylo eldorádem únikových cest. Byly zde střechy, sklepení, malé páchnoucí místnosti, strmá, tmavá schodiště, pak další místnůstky, jiné střechy, úzké uličky, cihlové zdi dalších uliček, požární únikové schody na střechy a odtud na nižší střechy, světlíky do průchodů lemovaných dvířky, za nimiž byly pokojíky malé jako nějaké skříně, ve kterých bydleli Indiáni, když nenašli práci na nábřeží.

To všechno Poke věděl. Před několika měsíci ho instinktivní pocit nutnosti přežít přiměl k tomu, aby důkladně prozkoumal uličky na nábřeží. Stanovil si takový úkol asi jako někdo, kdo plánuje dlouhou, složitou cestu pomocí map a rozhoduje se, jestli se má vydat touto nebo tamtou cestou.

Indiáni se nikdy na nic nevyptávají. Někteří byli v rozpacích, když Poke tehdy prolézal jejich byty, šplhal se na jejich střechy, pobíhal po páchnoucích uličkách, ale to nebyla jejich věc... Ten chlapec je možná blázen. Měli zde své živobytí... tak proč by se starali o něco jiného?

Teď si Poke uvědomil, že jeho předtucha o tom, že si bude muset najít místo na přežití, se vyplatila.

Už si byl jistý, že policie ví, že právě on je Popravčí. Museli se nějak dozvědět, že pracoval u Jupitera Lucieho. Před zatčením ho ale museli identifikovat. Takže Branzenstein byl tím, koho požádali, aby ho zradil.

Když se šplhal na střechu jedním světlíkem, říkal si, že je rád, že zabil ještě dalšího bohatého snoba z okruhu Klubu Padesáti.

Na delší chvíli se musel zastavit v horkém slunečním žáru a snažil se vyjasnit si mysl. Jeho mozek reagoval jako mozek

člověka ztraceného v labyrintu, který si není jistý, jestli má zabočit vlevo, vpravo, nebo jít rovně.

Pak se rozhodl, že musí jít za Ocidou. Bude tam také Chuck s penězi. Pak bude moci opustit město. Bude mít v kapse přes tři tisíce dolarů! S tisíci dolary dokáže podplatit hlavního barmana v hotelu Panama v Miami, aby ho zaměstnal jako barmanova pomocníka. Takové místo má jen na spropitném cenu dvou set dolarů týdně. Barman mu to místo už slíbil s podmínkou, že dostane tisíc dolarů.

Pokemu nedošlo, že teď už ho hledají všichni policisté státu Florida. Představoval si, že jakmile se dostane pryč z Paradise City, bude v bezpečí.

Opatrně se posunul k okrajům střechy a podíval se dolů na ruch na nábřeží. Ta scéna připomínala rozryté mraveniště. Ženy ječely. Lidé do sebe vráželi. Přijela sanitka se spuštěnou sirénou. Zpotení policisté kleli a snažili se zvládnout chaotický dav. Množství pomerančů, po kterých lidé dupali a klouzali, tvořilo kolem Branzensteinova mrtvého těla oranžový koberec.

Uprostřed toho zmatku Poke zahlédl a poznal Jacka Hatcheeho a okamžitě si uvědomil, že ten člověk pro něj znamená smrtelné nebezpečí. Ten policajt byl Indián. Celé to nábřeží znal stejně dobře jako Poke.

Poke na okamžik zaváhal, pak ale buňka v jeho mozku znovu explodovala jako fotoblesk.

Opřel si hlaveň pistole o předloktí, mušku sklonil do jedné linie na úroveň Hatcheeho hlavy a stiskl spoušť.

"Vezměte si na starost ten zdejší zmatek, Jacku," řekl Lepski. "Já půjdu..." Dál se už nedostal.

Viděl, že Hatchee se zapotácel a po straně jeho prosedivělých vlasů se objevila stružka krve. V okamžiku, kdy se ten statný muž skácel, uslyšel Lepski výstřel.

Rychle se otočil a na střeše jednoho z mnoha malých obchůdků lemujících nábřeží uviděl nějaký pohyb. Jeho ruka bleskově sjela pro pistoli. Jediným rychlým pohybem vytasil a vystřelil.

V tom okamžiku k němu dorazil Andy Shields, který si proklestil cestu v té tlačenci.

"Je tam nahoře," zvolal Lepski. "Za ním!"

Také Dave Farrell se protlačil davem a Lepski mávl rukou směrem k Hatcheeemu, který se na zemi hýbal.

"Postarej se o něj, Dave," řekl a spolu se Shieldsem vyrazil směrem k Miccovu vetešnictví. Neudělal ani deset kroků tisícím se davem, když šlápl na pomeranč a pádem si skoro vyrazil dech. Shields se snažil pomoci Lepskimu vstát, ale sám také uklouzl na pomeranči a svalil se přímo na Lepskiho, který se snažil postavit na nohy a klel. Lepskiho výstřel jen těsně minul cíl.

Kulka hvízdla Pokemu kolem hlavy, odsekla z komína kus omítky a sprška úlomků zasypala Pokeho, který se zde kryl. Jeden úlomek zasáhl Pokeho pod levé oko a on začal krváčet.

Běžel shrbeně po střeše a na krvácející tváři si držel kapesník. Po železném požárním žebříku sjel dolů do úzké, odporně páchnoucí uličky, na okamžik se zastavil, rychle se zorientoval a vyrazil směrem doprava. Obratně jako kočka se přemetl přes cihlovou zeď, seskočil do další uličky, znovu se zorientoval a rozběhl se doleva. Na konci uličky byl otevřený vchod do domu. Vběhl dovnitř, stále si na tváři držel zakrvavený kapesník a vyběhl po úzkých strmých schodech.

Nad schodištěm seděla malá indiánská dívka a hrála si s panenkou. Poke se na okamžik zastavil, podíval se na ni a pak proběhl kolem ní. Děvčátko trnulo hrůzou, když vidělo pistoli v jeho ruce a zakrvavený kapesník.

Na konci chodby našel Poke dveře. Otevřel je a znovu vyběhl na slunce. Shrbeně běžel po ploché střeše, zastavil se, aby zvedl poklop světlíku, vklouzl někam dolů do tmy a na rámu poklopu nechal krvavé otisky prstů.

Nehlučně seběhl po strmých úzkých schodech a pak dveřmi do další uličky. Přelezl zeď a seskočil na dvorek, kde na nějaké bedně seděla mimořádně tlustá Indiánka a oškubávala slepici. Na okamžik se na sebe podívali, pak ta žena sklonila hlavu a beze slova pokračovala v oškubávání slepice. Poke prošel kolem ní a vklouzl do barabizny, kterou zřejmě považovala za svůj domov.

Odtud pak vyšel do další uličky, přelezl další zeď a nakonec dorazil k zadnímu východu Ocidova hotýlku.

Teď už rána na jeho tváři nekrvácela, a tak si strčil zakrvavený kapesník do kapsy. Zastavil se na chodbě, chvíli naslouchal, pak šel dál a opatrně otevřel dveře, o nichž věděl, že vedou do Ocidova obýváku.

Ocida seděl na rozbité pohovce a ruce měl složené na tlustých stehnech. Rozmlouval s Manateem, který sem právě dorazil.

V té polotmě trvalo Pokemu nějakou dobu, než poznal Manatee-ho. Rychlým, obratným pohybem si zastrčil pistoli do zadní kapsy svých texasek. Vstoupil do místnosti a zavřel za sebou dveře.

Ocida se na své pohovce zaklonil. Na tváři teď neměl svůj obvyklý úsměv a očima jako by ujížděl.

"Vypadá to s tebou špatně, Poke," řekl. "Manatee ti to vyloží."

Manatee Pokemu stručně vyličil, co se přihodilo na letišti. Poke poslouchal a oči se mu leskly.

"Ten běloch je po smrti?"

Manatee přikývl.

"A vůz?"

"Shořel."

"Co ta holka?"

"Přivezl jsem ji až sem na nábřeží. Pak odešla."

Poke stál a přemýšlel. Shořely ty peníze současně s vozem? Nebo si je vzala ta holka? Zmocnil se ho záchvat zuřivosti.

Mávl palcem směrem ke dveřím.

"Vypadni!"

Manatee se podíval na Ocidu a ten přikývl. Rychle opustil pokoj.

Po delším mlčení pravil Ocida vlídně: "Poke, musíš odjet. Mrzí mě, že to skončilo zrovna takhle. Nápad to byl dobrý."

Ta nehoda, to byla prostě smůla."

Poke se mlčky díval na tlustého Indiána a pak prohlásil: "Potřebuju peníze. Potřebuju tisíc dolarů."

Ocida se vylekal. Když se podíval na Pokeho a viděl výraz jeho tváře a lesk jeho očí, uvědomil si, že se ocitl v nebezpečné situaci.

Vzpomněl si na pistoli, která stále ležela v nejvyšší zásuvce jeho psacího stolu. Stůl byl ale čtyři metry od místa, kde teď seděl. Byl to kolt ráže 45, který koupil od jednoho seržanta pozemní armády a o němž nepředpokládal, že ho někdy použije. Byl na tu pistoli hrdý. Občas ji čistil a promazával. Teď, když se díval Pokemu do tváře, uvědomil si, že ta pistole - kdyby se k ní mohl dostat - by mu mohla zachránit život, protože poznal, že jeho život je teď v nebezpečí. Ale když tak seděl na rozbité pohovce, věděl, že Poke by ho zabil dřív, než by se k té pistoli mohl dostat. Řekl si, že teď musí nasadit menší lest.

"Kdybych měl tolik peněz u sebe, byly by teď už tvoje," tvrdil. "Tvůj otec a já jsme dobří přátelé. Ty peníze bych ti dal s potěšením."

"Mýho tátu z toho vynech... a dej sem peníze," řekl Poke, sáhl si rukou za záda a když se ruka znovu objevila, držel v ní pistoli.

Ocida přikývl. Pomalu vstal a šel k psacímu stolu. Když se chystal vytáhnout nejvyšší zásuvku, kde měl svou zbraň, kryl výhled svým tělem, ale náhle pocítil, že mu do zad tlačí Pokeho pistole, a věděl, že je v koncích. Sjel rukou od nejvyšší zásuvky k druhé a vytáhl ji. Byla to zásuvka, ve které měl peníze.

"Tady... to je všechno, co mám," pravil. "Posluž si."

Poke ho odstrčil a chňapl po tlustém balíčku bankovek. Hodil si peníze za košili a rychle kráčel ke dveřím.

Ocida ještě stále cítil nebezpečí a zůstal nehybně stát.

"Pamatuj si, Poke, že tvůj otec a já jsme dobří přátelé," opakoval a hlas se mu zachvěl.

"Otevři nejvyšší zásuvku," přikázal Poke. "Tak dělej... otevři!"

Chvilí se na sebe dívali a Ocida viděl šilenství v Pokeho očích. Srdce se mu prudce rozbušilo a pomalu otevřel zásuvku.

Poke uviděl pistoli ležící na archu sacího papíru potřásněného olejem.

"Dobří přátelé?" vykřikl Poke a stiskl spoušť své pistole.

Domem se rozlehl výstřel a bylo ho slyšet až na nábreží.

Když se Ocida zhroutil, Poke přistoupil ke stolu, sebral kolt pětačtyřicetku, zahodil svou pistoli, jejíž zásobník teď byl téměř prázdný, a vyběhl z místnosti.

Detektiv Alec Horn, který měl za úkol pokrývat tuto část nábreží, došel k zadnímu východu Ocidova domu právě ve chvíli, kdy ze dveří vyběhl Poke.

Horn na zlomek vteřiny zaváhal, protože si nebyl jistý, že ten Indián je Poke Toholo. Pak ale uviděl v Pokeho ruce pistoli a vystřelil.

Poke ho ale předešel přesně o ten zlomek vteřiny. Pokeho projektil prostřelil Hornovi rameno a srazil ho k zemi. Hornova kulka vyryla do Pokeho levé paže krvavou rýhu.

Poke se otočil a slepě vyrazil do úzké uličky. Bolest v paži ho zcela vyšinula. Poprvé si uvědomil, že se na něj pořádá hon, a zachvátla ho panika. Doběhl ke dveřím jednopatrového zchátralého domku na konci uličky, kopnutím je otevřel a klopýtavě vběhl do tmavé chodby. Myslel na jediné: najít si nějaký ukryt. Přímě proti němu byly schody. Bral dva schody najednou, vyběhl nahoru a v horním patře se zastavil. Vpravo od něho byly jediné dveře a v domě nebyl světlík. Viděl, že vběhl do pasti.

Vtom se otevřely dveře a on zvedl pistoli.

Na chodbu vyšla indiánská dívka, vysoká, hubená, s tváří podobanou od neštovic, s vlasy spletenými do copů, které měla obtočené kolem hlavy.

Když ho uviděla, znehybněla strachy.

Poke na ni namířil pistoli.

Dívali se na sebe. Pokemu tekla mezi prsty krev a na podlaze se tvořila červená kaluž.

"Obvaz mi to!" Ukázal jí svou zraněnou paži a znovu ji ohrožoval pistolí.

Široce vyvalila oči a přikývla. Zamířila zpátky do pokoje a pokynutím ho zvala dál.

Když Poke řekl Manateemu, aby vypadl, Manatee zašel jen do Ocidova skladu, protože se bál o svého šéfa. Když uslyšel výstřel, bylo mu jasné, že jeho obavy byly opodstatněné. Sledoval Pokeho, jak prchá chodbou, pak vrazil do obývacího a uviděl na zemi ležet Ocidovo mohutné tělo. Otrásl se hrůzou, pak se otočil a utíkal chodbou k zadnímu východu. Uslyšel dva výstřely - to po sobě stříleli Poke a Horn.

Opatrně nahlédl do boční uličky. V posledním okamžiku viděl, jak Poke prchá, zastavuje se a vchází do posledního domu na konci uličky.

Pak Manatee spatřil raněného detektiva, který se pokoušel posadit.

Kdyby Poke nezavraždil Ocidu, Manatee by ani na okamžik nebral v úvahu možnost, že ho prozradí, ale tím, že Ocidu zabil, přetrhl pouto, které ho pojilo s indiánským bratrstvem a jeho ochranou.

Manatee šel k raněnému detektivovi v okamžiku, kdy Lepski a Andy Shields přelezli zeď.

Lepskiho ruka dopadla na Shieldsovu pistoli a stlačila ji dolů.

"To není on!" Odstrčil Manateeho stranou a klekl si vedle Horná, který se konečně posadil a tvář měl zkřivenou bolestí. "Je tvoje zranění vážné?"

Horn zavrtěl hlavou.

"Běžel támhle tudy."

Lepski si prohlížel špinavou slepou uličku.

"Postarej se o něj, Andy. Přivolej vysílačkou pomoc! Ten chlap musel uniknout přes zeď."

"Pane!" Manatee teď stál opřený zády o stěnu uličky. "Je v posledním domě na konci uličky. Dům nemá žádný jiný východ kromě toho, kterým vešel. Já ten dům znám. Bydlí tam Manee, Ocidova vnučka."

Lepski si prohlížel Indiána a přemýšlel, jestli mu může důvěřovat. Věděl, že všichni Indiáni kolem nábřeží drží spolu. Může to být trik, který má Pokemu poskytnout čas k útěku.

"On zabil mého šéfa, pane," vysvětloval Manatee, jako by věděl, co si právě Lepski myslí. "Je to šílenec. Teď ho musíte dopadnout. Určitě je v tom domě!"

"Jste si jistý, že dům nemá jiný východ?"

Manatee přikývl.

Přes zeď přelezli další dva policisté.

"Vy dva se postarejte o Aleka," řekl jim Lepski. "Pojď, Andy, teď ho musíme dostat!"

Oba detektivové běželi uličkou a v rukou drželi pistole. Zastavili se před otevřenými dveřmi toho domu, Lepski vstoupil dovnitř a Shields ho kryl.

Lepski uviděl na podlaze krvavé skvrny a pohlédl na úzké schodiště.

Stáhl se zpět a zapnul rádiové spojení.

Ozval se Terrellův hlas.

Lepski ohlásil, co se děje, a přesně popsal místo, kde se nachází.

"Máme ho v obklíčení, šéfe," ukončil hlášení Lepski. "Andy a já teď půjdeme nahoru a dostaneme ho."

"Nemůže uniknout?" ptal se Terrell.

"Ne... je obklíčený."

"Tak s tím počkejte, dokud tam nepřijdu. Musím ho dostat já."

Lepski se ušklíbl. Vzpomněl si, co mu řekl Beigler o tom, aby Terrella drželi co nejdál od nebezpečných situací.

"Dobře, šéfe," a přerušil spojení. Chvilu váhal, pak se podíval na Shieldse. "Teď si dojdeme pro toho zkurvysyna," a co možná nehluchně se vydal po schodech nahoru.

Manee, ta indiánská dívka, dokončila obvázání Pokeho paže. On zatím seděl na posteli a prohlížel si maličký pokoj. Dveře do pokoje byly otevřené. Nad pelestí postele visel velký krucifix. Vzhlédl k němu, ale hned provinile uhnul očima. Ten krucifix mu připomněl otce a on si vzpomněl na dobu, kdy spolu klekávali v kostele, na vůni kadidla, na plápolavé světlo svíček a na pokoj ve tváři jeho otce.

"Ty jsi Poke Toholo, syn dobrého přítele mého dědy," řekla Manee, když od něho poodešla. "Prosím tě, teď jdi k mému dědovi a ten ti pomůže dostat se pryč. On nikdy nikomu neodepřel pomoc."

"Tvůj děda?" Vsedl se vzpřímal a vytřeštil oči. "Ocida?"

Přikývla.

"Jistě. Jdi za ním. Pomůže ti."

Poke cítil, že jím projela vlna krajního zoufalství. Už delší čas se obával, že s jeho mozkiem není něco v pořádku. Odmítl uvěřit, že by se nemohl vyléčit sám, prostou silou vůle. Teď si náhle uvědomil, že je skutečně nemocný. Proč jen zabíjel Ocidu? Teď už věděl, že kdyby byl Ocidu požádal, aby ho ukryl, Ocida by mu vyhověl a on by teď byl v bezpečí.

Nehybně seděl, cítil v paži svíravou bolest a na klíně měl pistoli. A jak tam seděl, došel k závěru, že jeho život je u konce. Věděl, že už mu nikdo nepomůže a nic ho nezachrání.

Desátý schod před vrcholem schodiště byl ztrouchnivělý. Poke bral při cestě nahoru dva schody najednou a na desátý schod nešlápl. Manee o tom schodu věděla a vždycky ho překročila, ale Lepski na schod stoupl. Pod jeho tíhou se schod s prasknutím rozlomil. Naštěstí právě držel ruku na zábradlí a díky tomu se do rozbitého schodu nezabořil nohou. Tiše zaklel, vyprostil nohu a protože věděl, že tím hlukem na sebe upozornil, rychle vyběhl po několika posledních schodech, ocitl se na jakési chodbě a vpravo uviděl otevřené dveře. Mávnutím ruky přivolal Shieldse a sám se s pistolí v ruce přitiskl ke stěně.

Oknem místnosti sem pronikal přes otevřené dveře sluneční svit a na zaprášené podlaze vytvářel světlý obdélník.

Shields vyšel po schodech nahoru, na třetím schodu shora se přikrčil a kryl Lepského svou pistolí.

Když se probořil ztrouchnivělý schod, Poke jako by ztuhl. Rychle se podíval na chodbu za otevřenými dveřmi. Zvedl pistoli.

Manee viděla v jeho tváři beznadějně zoufalství a odtáhla se od něho co nejdál.

Levou rukou Poke vytáhl zpod košile peníze, které uloupil Ocidovi, a hodil je na postel.

"Je mi to líto," řekl a podíval se dívce do očí. "Jsem těžce nemocný člověk. Nemám to v hlavě v pořádku." Rukou ukázal na peníze. "To je teď tvoje." Na okamžik zaváhal a pak pokračoval: "Zabil jsem tvého dědu. Jsou to jeho peníze. Vzal jsem mu je. Teď pátrej tobě."

Lepski se plížil podél zdi, zastavil se a poslouchal.

Manee se dívala na hromadu peněz ležících na špinavé bílé přikrývce. Nikdy v životě neviděla tolik peněz. Vykulila na ně oči.

"To že je moje?"

V hlavě jí vířily myšlenky. Jestli ty peníze jsou skutečně její, tak se pro ni otevírají dveře do nového života. Tenhle nuzný pokojík, zápach a hluk z nábřeží, prsty šmátrající po její sukni, když pracovala v restauraci, bílí námořníci, které si sem musela vodit, když chtěla nové šaty... toho všeho a mnoha dalšího se zbaví díky těm penězům.

"Vezmi si je," pobídl ji Poke a díval se na ni.

"To myslíš vážně, že jsou moje?"

Když na ty peníze zírala, nemohla tomu uvěřit.

"Zabil jsem tvého dědu," opakoval Poke a uvědomil si, že ona ho neposlouchá. Teď myslela jen na ty peníze. Pocítil,

jak jí zmítá vlna nenávisti. "Vezmi si je a vypadni!"

Sebrala peníze a vyběhla z pokoje.

Lepski ji chytil za zápěstí a postrčil ji Shieldsovi do náručí. Shields jí přitiskl dlaň na ústa.

Poke seděl na posteli a díval se ven otevřenými dveřmi. Jeho mysl se zmítala mezi obrazy jeho dosavadní nenávisti: klub, poníženost jeho otce, boháči - arogantní, nafoukaní a protektorští.

Často přemýšlel o smrti. Nejlepší způsob, jak zemřít, byl asi, jako když se u petrolejky stáhne knot. Světlo se pomalu zeslabí a nakonec zhasne. Teď ale věděl, že k pomalému stažení knotu nedojde. Když viděl, jak se v obdélníku slunečního světla objevil Lepského stín, pohlédl na krucifix na stěně. Díval se na kříž a náhle mu svítla naděje. Vložil si hlaveň pistole do úst a stiskl spoušť.

"Nehledáte náhodou společnost?"

Meg se vyděsila a vzhledla.

Už dvě hodiny seděla na kamenné lavici na vzdáleném konci přístavu a byla sama, až na mořského orla, který kroužil někde nad ní.

Teď už pominul její šok z té srážky. Začala přemýšlet, co bude dělat. Neměla žádné peníze. Všechno oblečení měla v hotýlku a byla si jistá, že kdyby se pro ně vrátila, ten tlustý Indián by chtěl, aby zaplatila za pokoj. Kromě toho tam může čekat Poke. Zpátky se nemůže vrátit, a tak kromě toho, co má na sobě, nemá už vůbec nic.

Přišla o svůj zlatý důl, pomyslela si hořce. To byl tedy zlatý důl! V bezmocném gestu si zvedla své dlouhé vlasy z ramenou. No, pomyslela si, bude si asi muset najít nějakého jiného mužského, který by jí koupil těch pár věcí, které potřebuje. Pokud bude ochotná položit se na záda, tak se vždycky najde nějaký chlap, který jí pomůže.

Nehledáte náhodou společnost?

Přesně tak ji oslovil Chuck, když ji sbalil a když začala celá ta strašná patálie.

Podívala se na mladého muže, který stál vedle ní.

Vypadá jako feťák, pomyslela si.

Byl vysoký a chorobně hubený, měl bradku a nosil brýle. Čočky měl tak silné, že jeho oči vypadaly jako hnědý angrešt. Na sobě měl šedou košili s rozhalenkou, nacpanou do černých kalhot, a kolem hubeného břicha široký kožený opasek se zašlou mosaznou přezkou.

Ale aspoň, pomyslela si Meg, vypadal čistě, takže by mohl mít nějaké peníze. Když je někdo špinavý jako teď ona, tak má hluboko do kapsy.

Na ústech se jí objevil vynucený úsměv.

"Ahoj," řekla. "Odkud jsi sem spad?"

"Uviděl jsem tě. Vypadalas osamělá." Zatáhl se za bradku, jako by doufal, že ona si toho všimne. "Jsi osamělá?"

Hlas měl jemný a bezvýrazný. Když si ho prohlédla, pocítila zklamání. Její naděje, že se objeví někdo, asi nesplní tenhle feťák.

Ale stejně, ve své současné situaci si nemůže dovolit takové nároky, a tak přisvědčila: "Myslím, že jsem."

"Vadilo by ti, kdybych se k tobě připojil?"

"Nevadilo."

Obešel kamennou lavičku a sedl si vedle ní.

"Já jsem Mark Lees. Jak ty se jmenuješ?"

"Meg."

"Jenom... Meg?"

Přikývla.

Chvilí oba mlčeli. Zvedla hlavu a sledovala kroužícího mořského orla. Kdyby tak mohla mávnout kouzelnou hůlkou a být tam nahoře s ním. To by byl někdo! Věděla to určitě. To musí být nádhera, takhle si kroužit nad mořem, střemhlav se vrhnout za rybou, být dokonale svobodný!

"Jsi na dovolený?"

Zamračila se a vrátila se zpátky na zem.

"Co?"

"Jsi na dovolený?"

"Ty snad jo?"

"Ne. Včera jsem přišel o zaměstnání. Snažím se ujasnit si, co budu dělat a kam se vrátím."

Pocítila k němu slabou vlnu sympatie.

"Já zrovna tak - snažím se ujasnit si, co budu dělat."

Podíval se na ni a hned uhnul pohledem. Byl to rychlý, kradmý pohled, ale ona věděla, že zahrnul její plná prsa a dlouhé nohy. Je to tak prosté. Muži jsou pitomá zvířata.

"Už mám tohle město až po krk. Je to moc drahé. Všechno je jen pro boháče. Mám tu auto." Znovu se na ni podíval. "Napadlo mi, že pojedou do Jacksonvillu. Mám tam kamaráda. Může mi sehnat práci." Znovu ten kradmý pohled na její prsa. "Chceš jet se mnou?"

Vůbec nezaváhala.

"Klidně."

Zdálo se, že se mu ulevilo, a znovu si sáhl na bradku.

"To je skvělý. Kde máš svoje věci? Já si dojdu pro auto a vezmu tě."

Teď si pro změnu prohlížela ona jeho. Tvář měl hubenou a nějak neživotnou. Díval se na své hubené, kostnaté ruce, složené do klína. Znovu na chvíli zaváhala. Možná je to sexuální maniak. Trochu nad tím hloubala, pak si ale řekla, že je to jedno. Sexuální maniak je nebezpečný, jen když mu ženská klade odpor. Ona ale musí pryč z Paradise City. V

Jacksonvillu to bude stejně dobré jako kdekoli jinde.

"Já nemám vůbec nic," odpověděla. "Nemám peníze... nemám šaty... nemám nic."

"Něco přece jen máš... všechny holky to mají." Zvedl se. "Půjďme."

Šli spolu beze slova podél přístavní zdi až k parkovišti. Zavedl ji k otlučenému T.R.4.

Když nastoupili do auta, řekl, aniž se na ni podíval: "Chtěl bych si s tebou dát sex... a co ty... chceš, nechceš?"

Věděla, že to přijde, představila si okamžik, kdy se jí ten hnusný třasořitka zmocní, a její tělo se vzbouřilo.

"Máš nějaký peníze?" zeptala se.

Rychle na ni pohlédl a pak se díval jinam.

"Co to má s tím společného?" opáčil suše.

"To se dozvíš."

Vtom uviděla svůj odraz v zrcátku vozu a s nechutí se ušklíbla.

Panebože! Vypadám odporně... ty vlasy!

Otevřela kabelku, aby si vyndala hřeben, náhle ale ztuhla a srdce jí málem vynechalo. V kabelce měla hnědou obálku ... tu obálku, kterou vyzvedla na letišti. K té srážce došlo tak rychle, že neměla čas, aby ji položila k ostatním obálkám do odkládací skříňky, a úplně na ni zapomněla.

Rychle kabelku zavřela.

Pět set dolarů!

Ten mladík po jejím boku se pokoušel vůz nastartovat, tlačil na startovací knoflík a něco si mumlal.

Byla svobodná! Jako ten mořský orel! Nemá zapotřebí, aby po ní lezl nějaký vzdychající fet'ák!

Pět set dolarů!

Otevřela dveře vozu a vystoupila.

"Hele!" Nechápatě na ni zíral, když bouchnutím zavřela dveře. "Kam to jdeš?"

"Někam, kde nebudeš ty," odsekla a šla pryč.

Později, když znovu seděla na kamenné lavičce na konci přístavu a měla nad sebou kroužícího mořského orla, otevřela obálku chvějícími se a nedočkavými prsty.

V obálce nebyly žádné peníze.

Aspoň jeden člen Klubu Padesáti v sobě našel dost odvahy.

V obálce byl arch drahého papíru s hlavičkou klubu a na něm bylo pevným, vypsáním rukopisem napsáno:

Táhni ke všem čertům.